Kčs 11,90 / Sv. 015
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Muž z Texasu

Krásná Hester ho poprosila o pomoc proti bandě, která neoprávněně zabírá pastviny. Potom teprve se dozvěděla, že vrahem jejího muže byl Jimův bratr...

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 1–93

MOBA BASTEI MOBA
G.F. UNGER
JEHO VELKÉ WESTERNY

Muž z Texasu

Dříve než Jim Allard uvázal koně u koryta, vyšla na verandu domu žena a vedle ní se objevil asi dvanáctiletý hoch.

Jim Allard pozdravil a zdvořile pravil: „Madam, prosím vás jenom o trochu vody pro mne a pro mého koně. Cesta z Laramie sem je vyprahlá jako poušť."

Prohlížel si onu ženu. Byla jistým způsobem hezká. Žluté vlasy jí ve slunci přímo zářily. Stála s hrdě vztyčenou hlavou a zkoumavě si ho prohlížela tmavohnědýma očima.

„Jistě, cizinče," řekla pak klidně, „voda je dobrá. Sesedněte a poslužte si."

Chlapec řekl s opovržením: „Cizinče, nejste vy taky jeden z těch pistolníků, co dělají pro Billa Jeffersona?"

Jim Allard na okamžik zaváhal. Pak zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne, hochu."

„A proč jste tedy do tohohle kraje přijel?"

„Tommy, prosím tě, buď zticha," řekla žena příkře. „Do toho nám nic není."

Ještě jednou se zkoumavě zadívala na Jimma Allarda.

„Stejně bych se vsadil, že je to jeden z těch Jeffersonových chlápků," zvolal chlapec vzdorovitě, seběhl z verandy a zmizel za rohem domu. Jim Allard se na ženu pousmál. „V jeho věku jsem byl také dost trucovitý. Jakpak si s ním ví rady váš muž?"

Tváří jí přelétl stín. „Tommy už nemá otce. Jsme sami. Mého muže zastřelil před třemi měsíci jeden pistolník. Vlastně se zaBill navzájem, ale to není útěcha. Cizinče, přijel jste do zdejšího kraje opravdu proto, abyste se dal do služeb Billa Jeffersona? Nebo jste snad náhrada za toho Maca Allarda, který zastřelil mého muže a sám přitom zemřel?"

Jim Allard se na ženu vyděšeně podíval.

Mac Allard byl jeho bratr ...

„Mac Allard a váš muž spolu bojovali a jeden druhého zabil?“ zeptal se.

„Ano,“ zamumlala. „A jak vy se jmenujete, cizince?“

„Jim Ambrose,“ odpověděl Jim Allard pomalu a záměrně uvedl své druhé křestní jméno jako příjmení.

Obrátil se ke korytu, aby se už nemusel ženě dívat do očí. Napil se. Kůň pil z téže vody vedle něj. Pak se umyl – a zatím, co tohle všechno dělal, myslel neustále na to, že to byl jeho bratr Mac, kdo zastřelil muže této ženy. Uvědomoval si také, že to byl muž téhle ženy, kdo zastřelil jeho bratra.

Když si šátkem otíral obličej, zaslechl za sebou pronikavý varovný hochův hlas:

„Za vámi, cizinče!“

Jim Allard byl mužem, který při podobných varováních nikdy dlouho nepřemýšlel, nýbrž hned jednal.

Bleskově se tedy přikrčil, udělal obrat a přitiskl se, jak byl dlouhý, k zemi. Ale dřív, než se jeho tělo dotklo země, objevil se v jeho ruce kolt.

Žádný cíl však nenašel.

Jenom chlapec stál nalevo od něj u rohu domu a zíral na něj.

„Takže jste přece jenom pistolník,“ řekl chlapec. „Jenom jsem si to chtěl potvrdit.“

„Už nikdy nic takového nedělej, hošánku,“ procedil mezi zuby Jim Allard. Zvedl se a oklepával si ze šatů prach. Jeho revolver zase jako kouzlem zmizel v pouzdře.

Žena už opět stála u dveří. Řekla:

„Tomy, je to náš host! Chováš se hloupě. Omluv se panu Ambrosovi!“

„To není třeba, madam. Ale raději pojedu dál. Jak je to ještě daleko do YellowHill?“

„Dvanáct mil – ale nejdříve se u nás naobědvejte. Už je prostřeno. A chtěla bych si s vámi ještě o jistých věcech

promluvit. Pojďte dál, pane Ambrosi. – A ty, Tommy, se omluv!“

Chlapec se vzdorovitým výrazem v obličeji poslechl.

„Jasně,“ zamumlal neochotně, „neměl jsem to dělat. S takovými věcmi se nežertuje. Chtěl jsem jenom zjistit, jestli jste jeden z těch rychlých střelců.“

Vplížil se do domu. Jim Allard zaváhal. Přes malý dvorek k němu kráčela žena. Přistoupila k němu tak blízko, že se látka jejích šatů dotkla jeho košile. Byl to mohutný muž, měřil metr devadesát a na každý centimetr délky připadal dobrý půlkilogram váhy. Ale i ona byla vysoká. Obočí měla ve výši jeho brady.

Řekla klidně: „Možná bych pro vás měla výhodnou nabídku, pistolníku. Možná bych vám mohla dát něco, co by Bill Jefferson při nejlepší vůli dát nemohl.“

Zíral trochu vyjeveně do jejích očí – a protože v nich onu nabídku rozpoznal ještě zřetelněji, ihned pochopil smysl jejích slov.

„Madam,“ řekl zvolna, „to je to tak zlé, že musíte sáhnout k tomuto poslednímu prostředku?“

„Umím bojovat jenom touhle zbraní,“ řekla stroze a sklopila hlavu. Ale pak znova zvedla obličej a zpříma se na něj podívala.

„Hned, když jste přijel k našemu domu, Jime Ambrosi, poznala jsem, že jste bojovník-pistolník. Dokonce i můj kluk to hned poznal. Bill Jefferson takové chlapíky, jako jste vy, najímá. Ale já bych se ráda taky svěřila do ochrany takového člověka. A jsem ochotna za to zaplatit příslušnou cenu. Copak se vám nelíbím? Nebo máte radši peníze Billa Jeffersona než přízeň hezké ženské?“

„Jste víc než jenom hezká,“ zamumlal pomalu. „A musíte být, madam, v obzvláštní tísni, jinak byste se takhle tulákovi jako já nevydávala napospas. Ach, už to mám! Vy chcete zachránit dědictví pro kluka. Domníváte

se, že by vás Bill Jefferson, kterého zatím ještě neznám, mohl i s vaším chlapcem vyhnat z vašeho ranče. A saháte tedy ze zoufalství k poslednímu, co ještě ženě zbývá – ne kvůli sobě, ale kvůli chlapci. Ale to není třeba, madam."

Chtěl se odvrátit, ale uchopila jej za paži.

„Jsem Hester Laneová. Říkejte mi Hester, Jime. A pojďte k jídlu, až nakrmíte koně."

Obrátila se a vešla zpátky do domu. Zamyšleně se za ní díval.

Ach, ty musíš být pořádně na dně, že se chceš vydat chlapovi, jen aby sis tím zajistila pomoc.

Vzal koně a šel s ním do stáje. Veliká vrata byla otevřena. Zavedl svého hřebce dovnitř a nakrmil jej. Přitom stále přemýšlel o Hester Laneové – a o jejím chlapci. Myslel i na svého bratra Maca, který prý zabil muže téhle ženy a který sám zahynul jeho rukou.

Jim Allard byl pořád ještě dost zmaten.

Pomalu kráčel k domu. Uvnitř už na něj čekali u stolu. Posadil se. Žena naplnila talíře. Pak mlčky jedli. Jim Allard stále na sobě cítil chlapcovy nedůvěřivé pohledy.

Hoch vyprázdnil svůj talíř s neuvěřitelnou rychlostí a pak se podíval na matku.

„Můžu už jít?"

„Jo – stejně si chci s Jimem Ambrosem promluvit," řekla stroze.

Chlapec se odplížil ke dveřím jako mladý psík a zmizel.

Hester Laneová přinesla ze sporáku na stůl kávu a nalila. Jim Allard se opřel o židli a ubalil si cigaretu.

Žena se opět posadila a zadívala se na něj.

Ano, byla krásná – jaksi přirozeně a prostě krásná. Nebyla to žádná panenka nebo zhýčkaná dáma, jaké potkáte ve velkoměstech na Východě. Byla to hrdá, tvrdě pracující žena, která se v tomhle drsném kraji musela ohánět.

A přesto z ní vycházelo cosi, co musel pocítit každý muž, protože to bylo vzrušující a lákavé.

Bylo by nádherné mít tuhle ženu za životní družku a mít s ní společný trvalý domov. Byla by muži, kterého by milovala, dobrou ženou. Byla by mohla být i matkou nádherných synů – a možná i dcery.

To všechno táhlo Jimu Allardovi hlavou, a přitom si uvědomil, jak osamělý byl až dosud jeho život. Bylo mu třiatřicet – ale jeho dosavadní životní pouť nebyla ničím jiným než jednou velkou klikatinou. A všude jen souboje a potyčky – jako by vytvářely řetěz ohňů v temné noci. Ano – ve vzpomínkách připomínaly řetěz táboráků v tmavé noci. Občas žhnuly v myšlenkách tohoto muže.

Podíval se na ni. „Jak to bylo s vaším mužem?“

„Tom byl statečný. Měl v očích podobný výraz jako vy, Jime. Ale když se bil s tím Macem Allardem, byl stejně rychlý jako on. Tomova obratnost za těch posledních pár let tvrdé dřiny trochu utrpěla.

Stála jsem ve dveřích a musela jsem se dívat, jak se navzájem zabíjejí. Bylo to tady na dvoře. Bill Jefferson sem k nám Maca Allarda poslal, abychom to tady vzdali a zmizeli. Můj, muž vedl všechny drobné usedlíky a malé rančery, kteří se chtěli rozhodně postavit proti moci Billa Jeffersona.

Tom je spojil a dal dohromady. Chtěl s nimi začít bojovat proti tomu lotrovi Jeffersonovi. Ale ten na něj poslal svého nejnebezpečnějšího pistolníka. Jime Ambrosi, tento kraj potřebuje nutně dalšího odvážného chlapa, takového, jaký byl můj muž. A ve vašich očích jsem viděla, že byste snad tím mužem mohl být vy. Nejste jenom lecjaký …“ Zarazila se, protože v otevřených dveřích se objevil chlapec a volal: „Jedou!“

Pak utíkal ke stojanu se zbraněmi v rohu místnosti a vytrhl z něj brokovnici.

Hester Laneová k němu rychle přiskočila a vyrvala mu pušku. Postavila ji klidně do stojanu a řekla zostra:

„Tommy, ještě nejsi muž. A dost na tom, že zabil tvého otce!“

Hoch podivně zamručel. Vypadal jako mladý vlček, který se z nezkušenosti chce vrhnout do potyčky třeba i s divokými tygry. Určitě by chtěl být mužem, aby dokázal pomoci matce. Nebylo mu jistě víc než dvanáct – ale chtěl nahradit otce.

Hester Laneová se obrátila k Jimu Allardovi.

„Takže moje nabídka vám není dost dobrá?“

„Je až příliš dobrá. Jenom blázen by ji přijal,“ zamumlal Jim a zapálil si hotovou cigaretu.

Venku zazněl dusot kopyt. Museli to být tři čtyři jezdci, kteří se blížili rychlým cvalem.

Jim Allard obrátil hlavu. Zůstal klidně sedět na židli a díval se oknem ven.

Spatřil tři jezdce. Přijížděli cestou a za nimi vířil oblak prachu. Těsně před malým rančem sjeli z cesty a namířili si to do zahrádky. Nechali koně podupávat na záhonech se zeleninou. Rozdupali rajčata, řepu, fazole, salát a všechno, co tam bylo vysázeno. Kopyta koní způsobila škodu, kterou žena i s chlapcem mohli napravit teprve po týdnech tvrdé práce.

Pak jezdci zmizeli z Jimova dohledu. Slyšel jen koně na dvoře. Jezdci tam sesedli. Slyšel cinkání ostruh a jejich kroky.

Podíval se na ženu a na chlapce.

Hoch byl bledý. Chvěl se bezmocným vztekem po celém těle. Pohrdavě se podíval na Jima Allarda a pak stroze vyštěkl:

„Mámo, tenhle chlápek k nim určitě patří. Patří k těm lotrům.“

„Tiše, Tommy,“ řekla Hester Laneová. Hrdě se

vzpřímila. Ale pohled, který upřela na Jima Allarda byl značně zmatený. Zůstala u chlapce a položila mu paži kolem ramen.

Tak odhodlaně vyčkávala.

Jim Allard zřetelně cítil, jak v něm roste chladný vztek a zmocňuje se ho. Znal tenhle pocit. Dostavil se už tolikrát. Na jeho dlouhé, klikaté životní pouti se dostavovaly chvíle, kdy se ho právě takový vztek dokonale zmocňoval.

A přece – nepřišel do tohoto kraje proto, aby tady bojoval. Jenom se doslechl o smrti svého divokého bratra a chtěl se tady dozvědět, proč a jak Mac zemřel. Něco jako bratrská láska mezi ním a Mačem už pěknou řádku let neexistovalo. Byly příliš rozdílní a Macovo provinění bylo příliš veliké.

Jim Allard do tohoto kraje přijel jen proto, aby se alespoň dozvěděl, proč byl jeho bratr zabit.

A teď je tady a musí se dozvědět, že se jeho bratr nezměnil. Že za peníze byl ochoten k jakékoliv špinavosti na pokyn jakéhosi lumpa. Ze přitom Mac přišel o život, to byla okolnost, se kterou musel každý najatý pistolník počítat.

Jim Allard nepociťoval ani náznak zloby vůči Tomu Laneovi, dřívějšímu muži této ženy. Jeho chladný vztek byl spíše namířen proti způsobu, jímž tady jakýsi lump odrovnává své slabší sousedy.

Mezitím už jezdci venku sesedli a dostali se k domu. Jeden po druhém vstoupili. První z nich držel v ruce dokonce kolt připravený ke střelbě. A ihned spatřil u stolu Jima Allarda.

Cizince tady nečekal. Zarazil se a namířil ihned ústí zbraně na Jima.

„Hej, kdopak jsi, panáčku?“

Jim Allard si dal s odpovědí načas. Pozorně si muže

prohlížel a pak i jeho kumpány.

Ano, tohle byli pistolníci, kteří žili z toho, že prodávali svoje střelecké umění.

Před Jimem Allardem stáli tři hubení chlapíci s ostře řezanými obličeji, kteří připomínali ostražité stepní vlky. Byly to typy, které už odvykly poctivé pořádné práci, protože s kolty si dokázali vydělat peníze snáze.

„Na něco jsem se tě ptal, chlape!“ řekl muž s koltem. „Co? Na něco jsem se tě ptal! Tak zatraceně rychle odpověz!“

„Jedu z Laramie – a tady jsem napojil koně. Byl jsem pozván k jídlu,“ pronesl Jim Allard rozvláčně a nedbale.

„Tenhle je z Texasu,“ řekl jeden ze dvou zbývajících mužů.

„No jasně,“ zabručel chlap s koltem. Hlavní stále ještě přesně mířil na Jima Allarda. „Je z Texasu. Co v tomhle kraji chceš, kamaráde?“

„Jenom tudy projíždím,“ zamumlal Jim Allard a odhodil zbytek cigarety přes rameno ven oknem.

Chlap na něj chvíli zamyšleně zíral. Pak pokrčil rozložitými rameny a řekl zostra:

„Pojď sem! Dej mi svoji bouchačku! A pak můžeš zmizet. Nechtěl jsi snad k ranči U dvou měsíců ? K Billu Jeffersonovi?“

„Možná – ještě přesně nevím,“ ušklíbil se Jim Allard.

Když vstal, jasně cítil opovržlivý pohled ženy. A chlapec ječivě zvolal! „Vidíš, mámo, je to jeden z těch chlápků!“

Jim Allard se posadil na okraj stolu.

„Copak máte za lubem?“ zeptal se mírně.

„Po tom je ti houby,“ odpověděl muž s koltem. „No tak, kámo! Bouchačku! Jestli pojedeš k Billu Jeffersonovi, možná že bys ji tam mohl dostat nazpátek. Ale teď odtud pěkně vypadneš! Tak dělej!“

„Já bych ale přece jenom rád věděl, co tady chcete

dělat," usmál se Jim Allard. „Možná by to mohla být zábavička i pro mě, co?"

„Možná – ale možná taky ne," zamumlal druhý chlap pochybovačně a zkoumavě si ho prohlížel. Zatímco ještě přemýšlel, přistoupil jeden ze dvou zbývajících chlapů k příborníku a zíral přes skleněnou výplň na nádobí. Bylo to krásné nádobí a zřejmě to byla ta nejcennější část výbavy, kterou žena kdysi do manželství přinesla.

„A proč by se na to nemohl taky podívat?" zeptal se chlap najednou a uchopil okraj skříně a jedním rázem ji převalil.

Zařinčelo to a už se sypalo sklo a střepy nádobí.

Když nastalo ticho bylo slyšet vzlykot ženy. Teprve po chvíli řekla: „Vy parchanti!"

Pak bylo zase ticho.

Jim Allard si prohlížel muže jednoho po druhém. Cynicky se smáli a chlap, který držel v ruce kolt, se zeptal:

„No tak co, vážně se ti to líbí ? Nebo chceš raději zmizet? My to tady teď totiž rozmlátíme na cimpr campr. Tahle pyšná kráska totiž už před třemi dny měla opustit tento ranč. Jenže zůstala. A tak teď dostane poprvé za vyučenou. Jestli tady bude ještě zítra, bude hůř. Takže teď to víš, dlouháne! A teď jsem zase zvědavý já, co uděláš."

Jim Allard se zvedl z okraje stolu.

„Váš šéf musí být pěkný tvrďas," zamumlal klidně. „A musí se cítit dost pevný v kramflekách, že si dovoluje takovéhle věci. Asi je tady v kraji pěkně mocný. Asi se mi tu zalíbí a nějakou chvíli v tomhle kraji zůstanu. Rád bych si jednou toho Billa Jeffersona prohlídl."

„No jasně, to můžeš, dlouháne! Ale nejdřív naval bouchačku. Potom tě odvedeme k našemu šéfovi. Tak dělej. Dej sem pistoli hlavní k sobě. A žádné rychle pohyby přitom! Potom můžeš počkat venku. Vezmeme tě s sebou."

Mužův hlas zněl nepříjemně ostře.

Jim Allard přikývl. Dokonce lehce vzdychnul. Přistoupil k chlapovi až na dosah a díval se přitom do ústí hlavně.

Dvěma prsty vyňal zbraň z pouzdra, lehce ji nadhodil do vzduchu a opět ji chytil za hlaveň. Pažbou napřed ji podával muži naproti. Ten trochu sklonil hrozivé ústí svého koltu a natáhl levačku, aby vzal Allardovu zbraň.

Ale pak se cosi stalo.

Byl to ďábelský kousek.

Zbraň v ruce Jima Allarda udělala bleskurychlé salto. A náhle měl pažbu zase pevně v dlani. Ruka chlapa chmatla do prázdna.

Než si to vůbec stačil uvědomit, třeskl místností výstřel.

S kouřící zbraní v ruce se Jim Allard otočil a ustoupil před hroutícím se mužem. Ten klesl k zemi a chroptivě sténal. Jim Allard si ho už nevšímal. Vyštěkl na oba zbývající:

„No tak!“

Neznamenalo to, aby přestali, ale byla to výzva.

Ale jeho krátký výkřik způsobil, že oba chlapi zkoprněli.

Napůl už vytáhli kolty.

Ale vtom už hleděli do hlavně jeho zbraně.

„No tak?“ zeptal se tvrdě, „chtěli jste snad pokračovat, ne? Byli jste přece v tak báječné formě, ne?“

Zírali na něj. V jeho očích viděli chladný, tvrdý záblesk. V obličeji se mu nepohnul ani sval.

A náhle pocítili ledový závan smrtelného nebezpečí, který z tohoto cizince vycházel. V tom jim došlo, jak lehkomyslně jej podcenili. Pochopili najednou, že proti nim stojí někdo. Neznali jej. Neznali jeho jméno. Ale bylo jim jasné, že tenhle Texasan je třída. Jeden z těch, ke kterým patřili nebo patří Wild Bill Hickock, Wyatt Earp, Billy Kid a ještě pár dalších.

Náhle pochopili, že sem na pastviny zavítal někdo mimořádný. A protože pocítil závaz smrti, opustila je veškerá chuť k boji.

Jim Allard se na ně zazubil a oni upustili kolty a zvedli ruce. Ani jim neřekl, aby to udělali, ale měli příliš nahnáno.

Zasunul svůj kolt do pouzdra a zadíval se na sténajícího muže u svých nohou. Odstrčil špičkou boty jeho kolt stranou a zamumlal:

„Kamaráde, musíš se ještě leccos učit, viď? Ale utěším tě. Před deseti lety mě jeden hošan chtěl dostat úplně stejným trikem. Ležel jsem potom celé dlouhé tři měsíce v posteli, než jsem zase mohl sednout na koně. Ty to zvládneš dřív."

Obrátil se ke dvěma zbývajícím. I když si jich celou půlminutu nevšímal, neodvážili se pohnout nebo dokonce sáhnout po zbraních.

„Zmizte s ním – a honem!" řekl jim tvrdě.

Váhavě se pohnuli směrem k raněnému, který měl prostřelené rameno. Když jej chtěli zvednout ze země, řekla sípavě Hester Laneová: „Počkejte, nejdřív mu to trochu obvážu. Jinak cestou vykrvácí."

Jim Allard se na ženu zadíval mírně užasle.

Pak zavrtěl hlavou.

„Nevykrvácí. Jeho dva kamarádi ho obvážou venku. Vyneste ho ven!"

Muži mlčky poslechli.

Když zmizeli ve dveřích, pohnul se chlapec. Vrhl na Jima Allarda pohled, který vyjadřoval téměř zbožnou úctu.

Na ženu se Jim Allard nepodíval. Cítil však její pohled. Přistoupil k překocenému příborníku a opět jej postavil.

Rozbité nádobí a střepy skla zůstaly ležet na zemi.

„Bylo to určitě vaše nejlepší nádobí, Hester," řekl

potichu.

„Bylo po mé matce – přivezla si ho do Bostonu z Německa," zašeptala.

A jako na povel oba podřepli, aby posbírali střepy.

Takto pohybujíce se při zemi, se na sebe dívali z těsné blízkosti.

Hester Laneové se najednou objevily v očích slzy.

„Jime," zašeptala přidušeně. „Jime, děkuji vám – ale byla jsem jako blázen. Musíte odtud rychle odjet. Musíte uhánět jako ďábel. Jinak té Jeffersonově smečce neuniknete. Nechá vás honit, až..."

„A vy, Hester? Co budete dělat vy?" zeptal se mírně.

Klekla si na podlahu a sklonila hlavu. Zírala na střepy a pak polohlasně pronesla :

„Všechno je ztraceno. Je po všem. Jime, ve strachu a v obavách jsem vám předtím něco slíbila. – No, pomohl jste nám a chcete-li..."

„Nic jste mi neslíbila, Hester," přerušil ji klidně. „Nejste mi nic dlužná! Nezasáhl jsem proto, že jste krásná a že se mi líbíte. Och, k tomu jsem měl jiné důvody!"

Při posledních slovech dostal jeho hlas tón, který vzbudil její pozornost.

„Jaké důvody, Jime Ambrosi?" zeptala se rychle.

Zaváhal – a během dvou tří sekund mu bylo jasné, že jí teď nemůže říci, že je také Allard.

Pokrčil rameny.

„Pomohl bych každé ženě, která žije jenom se svým chlapcem. A taky nesnáším tenhle typ chlápků, kteří si chtějí dokazovat sílu tím, že rozmlátí a rozšlapou, co již přijde do cesty."

Klečíce pozorovali jeden druhého.

Oči Hester Laneové už opět oschly, ale vzrušení jí vykouzlilo na tvářích červené skvrny. Měla čistou bezvadnou pokožku. Příjemná vůně, kterou vydechovala,

muže zasáhla.

„Jime," řekla vážně. „Nedovedu si pořád ještě o vás udělat správnou představu. Vy nejste kovboj. Co je vaším povoláním?"

„Před deseti lety jsem měl malý ranč," zamumlal a opět se pustil do sbírání střepů.

„A potom?" řekla a vstala.

Také on se napřímil. Oba drželi v rukou střepy. A dívali se na sebe.

„Také jsem měl bratra," řekl pomalu. „Byl dost divoký. Ale byl mladší než já. Poslal jsem ho s malým stádečkem na nakládací stanici. Bylo to padesát býčků – první výnos z našeho ranče. Z peněz za ně bychom mohli žít celý rok. A další rok bychom mohli prodat už dvě stě kusů. A už bychom byli z nejhoršího venku – zaplatili bychom dluhy a ..." Zmlkl a odnesl střepy do odpadkové nádoby u kamen. Opět přistoupil k ženě a zadíval se na ni ze strany.

„Můj bratr se už nevrátil. Napsal mi jenom, že už ze sebe dál nechce dělat blázna, který jenom dře bez toho, aby za to dostal zaplaceno a ... No, nechal mě ve štychu a peníze shrábnul sám. Chtěl se podívat do světa a stát se velikým pistolníkem. Zkoušel jsem to na ranči sám. Ale měl jsem smůlu, moje malé stádečko přepadla banda zlodějů dobytka. Bylo to jednou v noci – ztratil jsem všechen dobytek a nemohl jsem zaplatit dluhy. Od té doby se toulám. Pomáhal jsem hnát stáda z Texasu do Kansasu. Chytal jsem divoké koně. A doprovázel jsem vozy se zbožím z Laramie do Powder-River-Landu. Byl jsem skautem v armádě generála Custera při jeho tažení proti Siouxům. Hester, celou dobu se jen toulám a všude se peru se životem. Nelamte si se mnou hlavu. Naučil jsem se dávat si na sebe pozor. Bill Jefferson a jeho banda mi nedělají ani za mák starostí. Ale co budete dělat vy? Je v tomhle kraji vůbec šerif? A platí tady zákon?"

„Tady je zákonem to, co řekne Bill Jefferson," řekla trpce a hodila rozbité střepy k odpadkům.

Náhle se na něho znovu zadívala.

„Co se stalo s vaším bratrem, Jime Ambrosi?"

„To nevím," zamumlal a odvrátil se.

Zvenku přišel Tommy.

„Odjeli s raněným pryč, ale strašně kleli a hrozili, že z vás brzo stáhnou kůži, Jime! Musím se vám omluvit!

Pomohl jste nám a ..."

„To je v pořádku, Tommy," zamumlal jaksi bezvýrazně a položil chlapci ruku na rameno. „Tvoje máma by tě odtud měla odvézt. Kam byste mohli odjet?"

„My odtud nepůjdeme! Vydržíme! Tenhle dům postavil můj táta. A to všechno kolem, včetně výborného pramene vody, je zaregistrovaný majetek. Nepůjdem pryč. Bill Jefferson by nás musel zabít, kdyby chtěl, abychom mu nestáli v cestě. Táta mi vždycky říkal, že chlap se nikdy nesmí vzdávat. Ne, máma a já odtud nepůjdem! Nahoře na kopci je pochovaný táta!"

Chlapec to všechno pronesl s vážností, která vůbec neodpovídala jeho věku. Jim se podíval na Hester Laneovou. Dřív, než mohl pronést slovo, bylo slyšet rachocení kol vozu. Jim přistoupil ke dveřím.

Spatřil omlácený vůz, jaké se projížděly po prérii – tak zvanou conestogu. Vůz byl plně naložen. Vzadu byli přivázáni dva koně a za vozem hnal jakýsi chlapec čtyři krávy.

Na kozlíku seděl starší muž a mladá žena. Žena držela v náručí kojence.

Vůz zastavil u vrat ranče a stařec se zadíval na Jima Allarda.

Vedle něj se ale objevila Hester Laneová a zvolala:

„Bucku! Tak je to přece jenom pravda!"

Vyběhla přes dvůr k vratům. Tommy za ní a poněkud

pomaleji se přidal Jim.

Zastavil se a naslouchal tomuto rozhovoru:

„Bucku Holmesi, takže vy skutečně opouštíte svůj majetek?“

„Jo, tady končíme. Tam ve voze leží Pete, muž mojí dcery. Jenom se koukněte, jak ho zmlátili. Ne, Hester, už nemáme odvahu. Tvůj muž zemřel. A mezi námi, malými rančery, se nenajde nikdo, kdo by nás proti řádění Billa Jeffersona mohl vést. Se smrtí tvého manžela, Hester, taky ustal jakýkoliv odpor. Teď už jsou tady jenom zbabělci. Jefferson je ještě letos všechny vyžene. Ale já se nechci dočkat toho, až mě vyžene těsně před začátkem zimi. Nechci, Hester, aby z mé ženy byla vdova a z mých dětí a vnuků sirotci. Přeju ti hodně zdaru!“

Staroch se dost smutně ušklíbl.

Mladá žena se trochu zapýřila a řekla Hester:

„Hester, co z toho budu mít, když mně zabijí muže ? Už teď vypadá strašně zřízený. Možná, že někde seženu práci a budu moct vydělat trochu peněz, zatímco Pete a otec někde na kusu volné půdy postaví nový dům.“

Vtom sebou hnul Jim Allard. Přistoupil ke konci vozu, postavil se na zadní stupátko a nakoukl dovnitř. Spatřil tam ležícího muže. Celou hlavu i obličej měl obvázaný. Museli ho ztlouct velice surově.

Jim Allard popošel ke kozlíku, kde seděl stařec.

„Tak vy opouštíte svoji usedlost, starouši? A ten pozemek byl už zaregistrován?“

Stařec se na něho nedůvěřivě podíval. Hester Laneová přistoupila k Jimovi, uchopila ho za paži a řekla: „Bucku, tohle je dobrý člověk. Právě dal za vyučenou několika Jeffersonovým jezdcům. Jednoho dokonce musel postřelit.“

„Jo, viděli jsme je. Museli jednoho chlapíka podpírat v sedle,“ zamumlal Buck Holmes. „Tak to jste byl vy? Ale je

pozdě na to, aby sem přišel druhý Tom Lane a ujal se vedení drobných lidiček. Je příliš pozdě. Jo, cizinče, odcházím ze svého zákonně zaregistrovaného pozemku. Tadyhle mám potvrzení o vlastnictví. Už před několika lety jsme všechno podle zákona vyřídili na příslušných místech. Ale co je nám to platné? Co ...“

„A vy za to nic nedostanete?“ přerušil ho Jim Allard rychle.

Buck Holmes se hořce pousmál.

„Kdyby měl Bill Jefferson v úmyslu pozemek od nás vykoupit, nemusel by proti nám postupovat tak surově. Po tom, co je mrtev Tom Lane, by všechno dostal za pět set dolarů. Ach, prodali bychom to i za dvě stě! Ale Jefferson to dostane ještě levněji. Stačilo jenom, aby ti jeho chuligáni zmlátili mého zetě. A my už máme plné kalhoty a prcháme. Takže hodně štěstí, Hester! Ani tenhle tvrdý chlapík ti moc nepomůže!“

Chtěl prásknout opratěmi, ale vtom Jim Allard rozhodně zvolal:

„Stůjte, já ten pozemek od vás za pět set dolarů koupím! Pojeďme spolu do města a nechte řádně přepsat potvrzení o vlastnictví na mé jméno a dostanete za to ode mne pět set dolarů!“

Staroch na něho zíral.

I mladá žena na něj hleděla. A stejně i Hester i Tommy.

„Cože?“ zeptal se konečně stařec a hlas se mu chvěl, protože pět set dolarů pro něj znamenalo, že si o sebe a svou rodinu do příštího léta nemusí dělat starosti.

„Jime, proč to chcete udělat?“ zeptala se Hester Laneová vzrušeně a zatahala ho za paži.

„Mám k tomu jisté důvody,“ zamumlal a díval se přitom na starého Bucka Holmese.

Ten si ho pozorně prohlížel. Ještě jednou si ho důkladně přeměřil. Ve starých a trochu už vodnatých

očích se mu objevily jiskřičky. Bouchnul sevřenou pěstí do kolena a zvolal:

„Můj ty bože! Tak sem přece jenom přijel někdo s odvahou! Jakže se jmenujete, pane?“

„Ještě jsem se nepředstavil – jsem Jim Ambrose. Pojedete se mnou do města a …“

„To se ví, že pojedu! A ne kvůli penězům, Jime. Kdybych neměl rodinu, ale byl sám, zůstal bych a ze všech sil bych vám pomáhal. Hester, můžu dostat koně?“

Hester přikývla. Zadívala se na Jima Allarda. Ale předtím, než se ho mohla na něco zeptat. Jim byl pryč, aby osedlal koně pro sebe i pro starce.

Buck Holmes zajel vozem do dvora a řekl svým lidem: „Počkáte tady. Do večera budu zpátky. A možná, že nás Hester nechá dokonce …“

„Můžete u mne zůstat do zítřka,“ přerušila jej Hester Laneová. „Krávy můžete zahnat támhle do té prázdné ohrady.“

* * *

Jim Allard a stařec „jeli pár mil mlčky. Pak se ale znenadání Jim zeptal:

„Starouši, viděl jsem v jedné rokli ležet kosti snad tisíce ovcí. Jak se to stalo? Proč je v tomhle kraji taková zášť?“

Stařec se na něj podíval, promnul si své stříbřité licousy a na chvíli se zamyslel. Jejich koně zatím pořád klusali po prašné cestě.

Pak zvolna začal: „Bill Jefferson a Tom Lane byli jako mladí hoši nerozluční přátelé. Byli to báječní kluci, kteří byli kdykoliv ochotni pustit se do křížku i třeba se samotným čertem. Ale potom se oba začali ucházet o Hester. Za ženu ji dostal Tom Lane. A od toho dne už Bill Jefferson nebyl jeho přítelem. O dva roky později si sice

vzal jedno děvče z tančírny – byla to zároveň zpěvačka i tanečnice. A uměla hrát poker lip než nejprotřelejší karbaníci. Byla hezká a měla taky trochu peněz.

A tak uteklo pár let. Tady v kraji byly jen malé usedlosti a tři ranče. Jenže Bill Jefferson odstartoval ze všech nejlíp, protože jeho žena mu přinesla do manželství pár tisícovek dolarů. Ranč U dvou měsíců Billa Jeffersona se velice rychle rozrůstal. A když už byl dost mocný na to, aby si mohl dovolit zaměstnat vlastní jezdce, začal se chovat surově. Vyhnal své nejbližší sousedy ještě dřív, než se stačili pořádně usadit a nechat si zaregistrovat své právní nároky na pozemky. Najednou se z něj stal mocný rančer. Pořídil si obrovská stáda dobytka. Říká se, že je ukradl kdesi v Kansasu. Prý to bylo stádo, které hnala skupina honáků z Texasu a Jefferson je se svými lidmi pobil. Ale to jsou jenom fámy, pro které nejsou žádné důkazy.

Bill Jefferson měl stále větší moc. Chtěl se stát králem. A až dodnes ho neustále popichuje jeho žena. Nasazuje mu pěkně ostruhy a dělá z něho náramného zuřivce. Takže takhle to tady je, Jime Ambrosi. Když před nějakým časem rozšířil hranice své dobytčí říše až k našim rančům, Tom Lane ho varoval. Jel k němu a řekl mu, že by to snad mohlo stačit a že s tím má přestat. Prý se tenkrát do sebe dost ostře pustili. Tom Lane pak zorganizoval všechny drobné usedlíky k odporu proti ranči U dvou měsíců. Všichni jsme se tenkrát složili a pořídili jsme stádo ovcí. Chtěli jsme Jeffersona předejít a přeorientovat se z chovu krav na ovce. Ale došlo zase k potyčkám. Bill Jefferson si sem pozval hordu pistolníků a s jejich pomocí nás dostal. Nahnali naše společné stádo ovcí do rokliny.

Jenže Tom Lane se nechtěl vzdát. Držel nás pohromadě a zorganizoval zase odboj proti Jeffersonovi. Tehdy jsme mu taky s trochou štěstí dali trochu do těla. Už to

vypadalo, že to vzdá. Dokonce jsme se zmocnili jednoho jeho stáda krav a vyrovnali jsme tak ztrátu, kterou nám způsobil pobitím těch ovcí. Pak se na nějakou dobu všechno uklidnilo. Všichni jsme si mysleli, že Bill Jefferson má už všeho dost. Jenže pak sem přijel ten pistolník Mac Allard. Dřív, než se to rozkřiklo, objevil se tenhle Allard před domem Toma Lanea a vyzval ho na souboj. No, Tom Lane byl hrdý. Byl to ohromný chlap, před kterým měl dokonce i Bill Jefferson určitou dávku respektu, ačkoliv v souboji by ho docela určitě dokázal porazit. Ale Bill Jefferson velice nerad bojuje sám. Raději za sebe nechá střílet svoje lidi a jenom vydává rozkazy. Ale bojovat umí, to jo. Toma Lanea by určitě hravě vyřídil, jenže k němu poslal svého pistolníka – Mac Allarda. No a ti dva se zabili. A tím se taky sesypal veškerý odpor proti ranči U dvou měsíců. My, drobní osadníci, jsme dostali strach. Bez Toma Lanea jsme se cítili slabí, bezmocní. Když potom Jeffersonovi chlapi přitvrdili, vzdali to mnozí z nás hned a odjeli. A teď odjíždím i já. Jime, viděl jste mého zbitého zetě…“

„Jo, už je mi to jasné,“ zamumlal Jim Allard.

Dál nemluvili, jeli mlčky ke skupině dřevěných domů, které se před nimi objevily.

Bylo to město Yellow Hill.

Brzy dorazili k vjezdu do města a projížděli mezi prvními domy po prašné vozovce.

V sídle vládl jen malý ruch. Toho odpoledne působilo všechno ospale a mdle.

Oba muži sesedli před šerifovou úřadovnou a pomalu vešli dovnitř. Člověk za psacím stolem byl drobný a hubený, starý a šedivý. I oblek, který na sobě měl, byl omšelý, zašlý, obnošený a velice těsný. Vypadal, jako by ho ten muž nosil už od dětství.

Sako měl rozepnuté a na vestě se blyštěla šerifská

hvězda. Na druhé straně bylo vidět pažbu koltu, který měl v pouzdře v podpaždí.

To byl šerif Hink Bucket – takový maloměstský šerif, jehož pravomoci byly omezeny jen na hranice sídla a ve skutečnosti nebyl ničím víc než jakýmsi vesnickým policistou a nočním strážníkem.

Ale před deseti lety bylo jeho jméno velice slavné. Tehdy byl známý jako pronásledovatel zločinců a rychlý střelec. Z té doby o něm kolovalo několik legend. Ale zestárl a byl unavený.

Zkoumavě se zadíval na oba muže. Oči v jeho dravčím obličeji byly stále ještě ostré a jasné. Byly to pořád tytéž bystré a pozorné oči.

Když se do nich Jim Allard podíval, uvědomil si, že tenhle starý bojovník zdaleka ještě není starcem nad hrobem – spíš je to starý sokol.

„Hallo, Bucku," řekl mírně šerif Hink Bucket starému osadníkovi, „co pro tebe můžu udělat? – Jenom nechtěj, abych šel po Billu Jeffersonovi. Tady ve městě proti němu nic nemáme. A já jsem jenom šerif, který mimo hranice města nemá žádné slovo."

„Já vím, Hinku," zamručel Buck Holmes a ukázal palcem na Jima Allarda.

„To je Jim Ambrose. Prodávám mu za pět set dolarů svůj ranč. Tady je doklad o vlastnictví. Uděláš mi tu radost a podepíšeš převedení majetku jako svědek, že?"

„Rád!"

Buck Holmes s ulehčením vydechl. Obrátil se ke dveřím a odtamtud zvolal:

„Tak já ještě dojdu pro pošťáka, aby to podepsal jako druhý svědek! Jime, to potom nikdo nebude moci pochybovat o právoplatnosti převodu toho ranče na vás."

Vyběhl rychle ze dveří.

Šerif vzal doklad o vlastnictví, přečetl si jej, pak vzal

pero a začal psát.

Náhle vzhlédl.

„Mám napsat jméno Jim Ambrose?“ zeptal se mírně.

Jim přemýšlel – a pak došel k názoru, že bude lépe, když na listině bude jeho plné jméno.

„Jim Ambrose Allard,“ řekl pomalu.

„Jim Ambrose Allard z Texasu u Brazos River.“

Díval se šerifovi zpříma do očí. Ten zamyšleně přikývl. „Jim A. Allard – vy jste tedy ten známý Jim A. Allard,“ zamumlal. „Mac Allard byl váš bratr, že? A byl pistolníkem Billa Jeffersona, že?“

„Ano. To ale nejsem já, šerife.“

„Jistě že ne – to vím. Jim Ambrose Allard není Mac Allard,“ zamumlal šerif. Pořád ještě Jima zamyšleně pozoroval a pak pronesl:

„A proč to děláte?“

„Mám k tomu své důvody,“ řekl Jim mírně. Chtěl bych, aby se mi tady zatím říkalo Jim Ambrose. Udělal byste mi velkou službu, šerife, kdyby Buck Holmes a ten pošťák nemohli na listině přečíst moje pravé jméno.“

„Sam Trevor je můj přítel – a umí držet jazyk za zuby — a Buck Holmes odtud odjíždí,“ řekl šerif a začal psát. Když skončil, podíval se opět zamyšleně na Jima Allarda. Oči se mu podivně zablýskly.

„Už mi to došlo,“ řekl pomalu. „Přišel jste sem, do kraje, abyste se dozvěděl něco bližšího o smrti svého bratra. A přitom jste se dozvěděl, jaké křivárny se váš bratr dopustil a že se dal na špatnou stranu. Jime Allarde, znám o vás pár historek a vím, že jste vždycky bojoval za spravedlnost. Takže teď kupujete ranč Bucka Holmese, abyste se postavil na místo Toma Lanea. Váš bratr Toma Lanea zabil. To byl zločin. A vy to chcete svým způsobem napravit, že? Nechcete, aby vinou vašeho bratra přišla o majetek spousta poctivých lidí jako Buck Holmes a

Hester Laneová, protože Bill Jefferson je prostě chce poslat k čertu. Je to tak, Jime Allarde?“

„Tak,“ zamumlal Jim tiše.

„A na čí straně jste vy, šerife?“ zeptal se pak ostřeji.

„Jmenuju se Hink Bucket – a starám se v tomhle městě o právo a pořádek,“ odpověděl.

Blížily se kroky. Vstoupili Buck Holmes a pošťák. Poštovní úředník byl urostlý, podsaditý chlapík s tmavými licousy a klidnýma očima.

Prohlédl si Jima Allarda od hlavy k patě a pak přikývl.

„Vidím na vás, pane Ambrosi, že jste odhodlán se bít. No, přeju vám v tom hodně štěstí. Buck mi říkal, že prý jste starý známý Toma Lanea. Měl jste přijet o pár měsíců dřív. Měl jsem Toma vždycky rád. A teď je mrtev.“

„To už změnit nemůžu,“ odpověděl Jim Allard tlumeným hlasem.

A pak přihlížel, jak muži podepisovali. Buck Holmes byl hotov rychle a řekl: „Nemám sice brýle, ale, co napsal šerif, bude určitě v pořádku.“ Napřímil se a podíval se s očekáváním na Jima Allarda. Ten mu odpočítal dvacet pětadvacetidolarových bankovek.

Přitom sledoval poštovního úředníka Trevora Sama, který předtím, než podepsal, listinu důkladně pročetl. Sam Trevor se na něj upřeně zadíval, pak přikývnul a podepsal.

„Hodně štěstí, Jime Ambrosi,“ řekl. „Já bez brýlí taky nečtu moc dobře. Tenhle náš šerif nemá zrovna úhledný rukopis.“

Lehce mávnul rukou a vyšel ven.

Buck Holmes neklidně přešlapoval z nohy na nohu. „Měli bychom jet rychle nazpátek, abyste si prohlédl váš ranč a abyste věděl, co jste vlastně koupil,“ zamumlal nedočkavě.

„Jasně, pojedeme,“ přikývl Jim. Obrátil se k šerifovi a

schoval si listinu.

„Mockrát děkuju, Hinku!“

„Hodně štěstí, Jime!“

Pak vyšli ven a s Buckem Holmesem odjeli z města.

Museli ujet osm mil po uzounké cestě, která se klikatila podél téměř vyschlého potoka. Jeli přes kopce, jimiž se říčka vinula. Pak spatřili malý ranč. Zastavili se mezi skupinkou stromů a dívali se před sebe. Na západě se sklánělo slunce ke žlutavým kopcům, ale v kraji bylo pořád ještě dost jasno.

Malý ranč se skládal z hlavního domu a z několika hospodářských budov a ohrad.

V jedné ohradě pobíhali osedlaní koně. U studny byli muži a z komína kuchyně stoupal kouř.

Hlas Bucka Holmese byl plný vzteku.

„To jsou jezdci Billa Jeffersona. Dal hned můj ranč obsadit, když se dozvěděl, že jsme odtáhli pryč. A hned sem nasadil svoje lidi a za pár dní určitě nechá přihnat přes řeku stádo. Jime, chcete svých pět set dolarů zpět?“

„Ne, ten rač má takovou hodnotu. Já už si nějak poradím. Mockrát vám děkuji, Bucku – ale teď raději jeďte za svou rodinou a odjeďte z kraje dřív, než se Billu Jeffersonovi donese, že jste ten ranč prodal mně. Hodně štěstí, Bucku!“

Stařec zaváhal.

Pak ale přitáhl uzdu a řekl: „Kdybych byl sám, šel bych do toho s vámi. Nejsem zbabělec. Nemyslete si o mně nic špatného, hochu!“ Pak odjel.

Jim Allard pozoroval muže na dvoře ranče. V polovině svahu mezi stromy byl dobře ukryt. Poslední záblesk večerního slunce vrhl na dvůr oranžové paprsky.

Jim viděl čtyři muže. Tři se myli u studny a čtvrtý se na okamžik objevil ve dveřích kuchyně.

Zdálo se, že se chystají k večeři. Muž cosi zvolal. Nato

se vypotáceli ti tři zbývající k domu a zmizeli v něm.

Jim Allard pobídl svého koně dopředu. Nechal ho jít pomalu krokem. Udělal veliký oblouk a zmizel za stromovím, které pokrývalo svah. Za deset minut se přiblížil k malému ranči z opačné strany.

Mezi stájí a stodolou zastavil, seskočil ze sedla a vydal se k hlavní budově. Plížil se podél stěny a pod oknem se přikrčil. Zahnul za roh, ještě jednou se sehnul pod oknem a dostal se k otevřeným dveřím. Zaslechl klapot lžiček a plechových talířů. Čísi hlas řekl: „Můžeme být spokojeni. Tohle je docela dobrý doplněk k ranči U dvou měsíců. Tady bude dobrý život."

Jim Allard se ušklíbl, vytáhl kolt a zlehka se plíživě postavil do otevřených dveří.

„Kdepak doplněk – tohle je můj ranč. Právě jsem ho koupil od Bucka Holmese. A vy jste tady skončili. Vstaňte, odhoďte pásy s bouchačkami a zmizte. Rozuměli jste?"

Čtyři muži vyjeveně zírali. To, co jim říkal, museli nejprve v hlavách zpracovat. Ale hned pochopili, oč jde. Bylo jim jasné, že je chce poslat k čertu. A když jim to po pár vteřinách došlo, zadívali se na toho člověka pozorněji.

Stál ve dveřích – mohutný, urostlý. Viděli jeho ostrý, blýskavý úsměv a tvrdý obličej. Okamžitě v něm poznali odvážného bojovníka a tak zpozorněli jako vlci, kteří se najednou setkají s tygrem.

Alespoň tři z těch chlapíků bylo možné označit jako tvrdé typy. Jen muž u sporáku byl starší a nevypadal tak nebezpečně.

Ale byl to on, kdo pomalu vydechl:

„Bože můj, to asi není špatný vtip, chlapi. Ten si nás asi opravdu chce podat. Panáčku, přivedl jste si s sebou silný mančaft?"

Jim Allard lehce zakroutil hlavou.

„Ne, kamaráde, jsem tady docela sám."

Vyzývavě zakýval hlavní koltu.

„Tak jdem! Hněte sebou! Slyšeli jste, ne?“

Tři pistolníci při prvním slově vyskočili, ale pak ztuhli. Pohybují se sotva neznatelně a jejich těla se napínají.

Jeden řekl pomalu:

„Kamaráde, nevzal sis toho na sebe trošku moc? Znal jsem kdysi jednoho chlápka, který si o sobě myslel, že dokáže polykat oheň - ale když to potom jednou opravdu zkusil, najednou zjistil, že to není tak jednoduché, protože neznal ten správný trik. Ten ubožák dost nehezky zahynul. Panáčku, pěkně zmiz a my budeme dělat, že jsme tě nikdy neviděli. Nebudeš mít co do činění nejen s námi! Máme za sebou moc a sílu celého ranče U dvou měsíců. Znáš už vůbec Billa Jeffersona? Och, cizinče, nech toho. Jinak to s tebou dopadne úplně stejně jako s tím chudákem polykačem ohně. Takže ... !“

Upřeně hleděl na Jima Allarda a po téhle řeči sevřel ústa do úzké štěrbiny.

Jim Allard se poškrábal hlavni koltu pod bradou.

„Přátelé, nepřisel jsem sem proto, abych tady poslouchal nekonečné řečnění. Pásy dolů! A jdem! A potom si můžete dojít pro koně a zmizet. Nebo chcete vidět, jak dokážu být zlý?“

Zase na něj zkoumavě pohlédli. Kuchař u sporáku si chraptivě povzdechl. Tři pistolníci ještě sváděli vnitřní boj. Byli to určitě ti nejtvrdší chlapi z Jeffersonových lidí, protože ten by sem prostě neposlal kohokoliv. Tenhle malý ranč měl být důležitým vysunutým hospodářstvím k ranči U dvou měsíců, jakési předmostí v cizí pastvině, kterou si chtěl velký ranč také podmanit.

Tihle tři tedy jistě byli lecčeho schopni. – Jim Allard to poznal na jejich váhání. Hledali i tu nejmenší šanci. Jejich ctižádost jim nedovolovala, aby se nechali jen tak vyhnat nějakým cizincem.

A teď to byl Jim Allard, kdo tiše vzdychnul.

„Takže vy jste tak pyšní a myslíte si o sobě, že máte náramnou moc?“ zeptal se příkře. „Vy se nevzdáte? No tak to tedy poteče krev. Jak si přejete.“

Udělal rychlý pohyb rukou a jako zázrakem se jeho kolt opět octl v pouzdře.

„Vy blázni,“ řekl ostře, „vy hlupáci! No tak si to rozdáme – a dva z vás při tom přijdou o život. No tak!“

Zatajili dech a zkoumavě na něj hleděli. Teď jim teprve došlo, co je Jim za formát. Dopadne to s nimi přesně jako s jejich kamarády, kteří chtěli dnes v poledne u Hester všechno rozmlátit na kousky.

„K čertu, ten se jen chvástá!“ vyrazil ze sebe jeden z mužů. „Takový se ještě nenarodil, co by si k nám mohl tohle dovolit. My tě dostanem! Jeden z nás to určitě přežije a ten tě dostane!“

Když muž zmlknul, rozhostilo se ticho. Bylo slyšet jen vzrušený dech.

Ale kuchař ve výklenku u kamen po chvíli zvolna pronesl:

„To je ono, hoši! Ví moc dobře, že jeden z vás je na něj asi moc. Ale je si jistý, že dva z vás zastřelí. Když teda potáhnete, musíte počítat s tím, že dva z vás budou rázem mrtví. Možná byste se ho měli zeptat, na koho bude střílet jako na posledního. Poslyšte, hoši, já jsem jenom kuchař, žádný pistolník. Mám toho dost. Zmizím a počkám venku.“

Odložil naběračku a odvázal si zástěru.

Když se dostal ke dveřím, Jim Allard trochu ustoupil, aby ho pustil ven. Tam už se mezitím setmělo.

Pozorně sledoval tři muže.

A pak to začalo.

* * *

Na stole, mezi ještě prázdnými talíři, stál veliký hrnec s fazolovou polévkou, ve které plavaly kousky masa.

Nad ním visela na tenkém ocelovém řetízku olejová lampa.

Jeden z mužů přiskočil ke stolu, rychle zvedl hrnec a vymrštil jej kolmo vzhůru k lampě.

Ta okamžitě zhasla.

A v posledním záblesku světla zahlédl Jim Allard, jak dva zbývající chlapi sáhli po koltech. Slyšel, jak zařvali.

A převrátil se stůl, protože ten, který zahasil lampu, se i se stolem vrhl k zemi. Náhlou tmou probleskují jen plamínky z hlavní revolverů. Jim Allard už nestál vedle dveří. Vrhl se vpravo. Levým ramenem se dotýkal zdi. Slyšel, jak se těsně nad ním zavrtávaly kulky do trámů domu. A pak dvakrát vystřelil a převalil se kolem své osy k mužům. Spadlo na něj tělo a slyšel, jak chroptí. Trhnutím ramene se zbavil bezvládných nohou raněného a klekl na kolena.

Oslnil ho záblesk výstřelu a plamen mu ošlehl tvář. Muž, který střílel, stál těsně před ním. Jim se z kleku vrhl vpřed a hlavní svého koltu udeřil muže do hlavy.

Slyšel zasténání a vrhl se na něj. Povalil ho a udeřil ještě jednou. Z opačného kouta slyšel, jak se třetí muž ptá: „Dostal jsi ho, Wesi?“

„Ne!“ řekl Jim stroze. „Ale já dostanu tebe, kamaráde, jestli nepřestaneš!“

Slyšel, jak muž rychle oddychuje.

Čekal, až zableskne výstřel a byl připraven ránu opětovat. Ale nedělo se nic. Muž naproti váhal. Měl strach, protože mu bylo jasné, že už bude zřejmě moci vystřelit jen jednou. Už toho dost zažil a věděl, že cizinec teď vypálí ve směru, odkud se objeví plamen výstřelu. Neodvážil se riskovat ještě jeden výstřel. Nebylo ani jisté, že by tím výstřelem mohl vetřelce poranit.

Pak se zeptal: „Hej, vy jste ty dva dostal?“

„Zůstal jsi sám, kamaráde,“ zamumlal Jim Allard a přikrčil se pak těsně k zemi.

„Tak se vzdávám,“ zamumlal chlap. „Nechám toho, cizinče! Tentokrát jste vyhrál!“

„All right, kamaráde! Běž ke sporáku a otevři dvířka, abychom aspoň trochu viděli,“ řekl Jim Allard pomalu. Neslyšně se pohnul stranou. Stále ještě čekal výstřel, ale ten chlapík už měl zřejmě všeho dost. Allard slyšel, jak se ten druhý pohyboval místností a se zaklením zakopl o ležící tělo. Narážely na sebe převrhnuté židle a dřevěná lavice, když si muž razil tmou cestou ke kamnům.

Pak otevřel dvířka sporáku a po místnosti se rozlilo načervenalé světlo. Jim Allard uviděl muže. Měl kolt v pouzdře a ruce držel nad hlavou.

„All right, zavolej kuchaře. Ať udělá světlo!“

O dvacet minut později byl Jim Allard na ranči již sám. Tři muži odtáhli – a jeden byl mrtev. Položili ho napříč přes osedlaného koně. I druhý chlap, kterého Jim Allard tak tvrdě zasáhl koltem, měl problémy dostat se do sedla sám.

Stále sténal a držel si ruce před obličejem. Dva další muži neřekli ani slovo.

Odjeli.

Jim Allard stál na ztemnělém dvoře a naslouchal doznívajícím zvukům kopyt. Pak zapískal na svého koně. Pěšky vyšel po svahu vzhůru, až se dostal na terasu. Tady rostly stromy. Odepnul z koně sedlo a připravil se na přenocování. Protože věděl, že ještě pár příštích hodin bude mít klid, ihned usnul.

* * *

Když se rozednívalo a mlha nad potokem, která se tam

válela jako šedý kouř, se pomalu ztrácela, přišel k němu jeho ošklivý hřebec a zafuněl mu do uší.

Zvíře varovně odfrklo.

Jim Allard se posadil a naslouchal.

Slyšel zvuk kopyt osamělého jezdce. Jezdec za chvíli přebrodil potok a blížil se k ranči, který ležel asi dvacet yardů dole pod terasou. Vzdušnou čarou to bylo od Jima Allarda k ranči nanejvýš sto yardů šikmo dolů.

„Dobrá, Black Stare," zašeptal Jim. Položil koni, který měl na prsou černou hvězdu, ruku na nozdry a přistoupil se zbraní v ruce k okraji terasy.

Byl dobře ukryt za několika stromy, jejichž větve začínaly dole na kmeni.

Viděl, jak se jezdec blížil.

Byl to velký, rozložitý muž na mohutném koni.

Allard se pár sekund díval dolů na jezdce.

A pak ho najednou napadlo, že to nemůže být nikdo jiný než Bill Jeíferson. Ten muž dole totiž vypadal jako ztělesnění síly a sebedůvěry.

Vjel pomalu do dvora, nedbale se rozhlédl kolem a pak se zostra zadíval na svah k terase.

„Hej!" zvolal, „hej, vy tam! Ať už se schováváte kdekoliv, vylezte ven! Já jsem Bill Jefferson! Přijel jsem sám, abych si s vámi promluvil! Hej, kde vězíte? V domě přece nejste!"

Jim Allard se mu nahoře mezi stromy ukázal. Když nabyl dojmu, že ho Bill Jefferson nezpozoroval, zavolal dolů: „Moment, Jeffersone, hned jsem dole!"

Odešel ke svému nočnímu bivaku, věci sbalil a osedlal koně. Pak nasedl a pomalu sjel dolů.

Bill Jefferson bez hnutí čekal na svém koni a upřeně mu hleděl vstříc. Měl ohromně široká ramena a až směšně malý nos, určitě ne větší, než je zátka od láhve. Ale bradu měl mohutnou a širokou, stejně jako čelo.

Tváře měl masité – ale nikoliv tučné. Působil silným a zdravým dojmem – jako buvolí býček v nejlepších letech. Měl modré oči a hnědé vlasy a pod*nosíkem mu trochu odulé rty zakrýval knír. Ten člověk měl neuvěřitelně veliké končetiny a mohutnou hruď. Když si posunul klobouk do zátylku a začal se smát, ukázalo se, že má hlavu až k temeni . holou. Hnědé vlasy mu rostly jen po stranách. Tvář měl plnou žlutých pih.

Nebyl to žádný krasavec. Možná, že by se mnoho žen při pohledu na něj otřáslo a že by pocítilo odpor.

Ale tohle byl kraj chlapů – a při vší ošklivosti vypadal Bill Jefferson soudě podle zevnějšku jako silný chlap, jako šéf.

Zíral na Jima Allarda a pečlivě ho odhadoval. Pořád ještě s úsměvem na rtech přikývl a řekl kňučivým hlasem:

„No jasně, to jsem si mohl myslet. Jste pěkný tvrďas. A proto jsem taky zatím na vás neposlal svoje lidi, ale přijel jsem sám. Takže abychom to zkrátili, pane. Proč jste do tohohle kraje přijel? Ti malí osadníci si vás najali? Co? No tak to u mě můžete dostat dvojnásobek. Nebo jste starý kamarád Torna Lanea? Tak na to zapomeňte a nebuďte blázen! Prý se jmenujete Jim Ambrose. Je to vaše pravé jméno?“ Zmlkl a zase se zašklebil. Jim Allard si ho pečlivě prohlížel – a přitom zjistil, že Jeffersonův úsměv vůbec není úsměv. Stažení masitých rtů a blýskavá bělost zdravých velikých zubů nemá s radostí pranic společného. Spíše to byl výraz zdravé, přebytečné síly a skálopevné jistoty. Tenhle úsměv byl nebezpečným výrazem přesvědčení o vlastní síle a nepřemožitelnosti.

„Na něco jsem se vás ptal!“ zamručel Bill Jefferson. Rozvláčně a pomalu sňal klobouk posunutý do týla a předklonil se. Jim Allard si všiml, jak mu pod šaty zahrály mohutné svaly.

„Bylo to mnoho otázek, Jeffersone. A já na ně

neodpovím. Myslete si o mně, co chcete. Chci vám ale říct něco jiného. A bylo by fajn, kdybyste si to zapsal za uši.“

Sebejistý a blahosklonný úsměv šéfa zlodějského ranče se nezměnil. Jenom modré oči mu trochu potemněly a pak, jako by se z nich vytratil život – jako by byly vyhaslé, bez výrazu.

„Jo?“ řekl při výdechu. „Tak to si rád poslechnu. Jste přece jen tvrdší a pyšnější, než jsem myslel, pane. A rád bych vás poznal blíž, než se do vás pustím. Tak co mi řeknete, Texasane?“

Jim Allard kolem sebe nedbale máchnul rukou.

„Tohle tady je můj ranč – koupil jsem ho. Patří mi jako moje ruka nebo jako moje hlava. Usadím se tady a budu pěstovat dobytek. Možná to dokonce zkusím s ovcemi, jestli by přinesly větší zisk. A teď dávejte pozor, Jeffersone! Jestli na mě chcete vypustit tu svoji smečku, tak si buďte jist, že si svým koltem podám nejdřív já vás. S takovými, jako jste vy, jsem se už setkal a vždycky si museli odpykat to, co mi předtím provedli. Jeffersone, vím, že chcete posunout svoje hranice. Jenom to zkuste a uvidíte, zač je toho loket!“

Když Jim Allard zmlkl, Bill Jefferson zamyšleně pokýval hlavou, jako by sám sobě potvrzoval nějaký poznatek. Holým předloktím si otřel čelo. Byl jen o něco málo starší než Jim Allard.

„A kdybych s vámi uzavřel takové zvláštní příměří? Kdybych nechal vás na pokoji a vzal si jenom pozemky těch poseroutků?“

Zeptal se s úšklebkem a v očích mu to výsměšně blýskalo.

Teď se usmál i sám Jim Allard – jenže tvrdě a i chladně.

Když odpovídal, zněl jeho hlas odměřeně chladně a nebezpečně zdvořile:

„Pane, nedovolím, abyste přišel sem nebo někam jinam přes potok nebo přes dosavadní hranici. Odevšad vás vyženu zpátky. Jestli jsem dobře informován, zrovna tak vám to kdysi řekl i Tom Lane. Vyzval vás, abyste s tím násilným zabíráním pozemků přestal. Teď vám říkám totéž já. Jsem tady, abych zaujal místo Toma Lanea. Nechal jste ho odprásknout jedním ze svých pistolníků. Ale to se mnou půjde těžko."

„To už jsem zjistil," Bill Jefferson ztěžka přikývl a sklouzl ze sedla. Jeho mohutný kůň trochu zakolísal, když náhle pocítil, že je bez zátěže.

„Jime Ambrosi, už jste dvakrát odehnal moje lidi," zamručel. „A já poznal, že jste dost zvláštní chlapík, který umí spoustu kousků a s trochou štěstí by možná dokázal moje chlapy dostat i potřetí nebo počtvrté. Ale tak daleko to nemůžu nechat dojít. Mám nepřátele, kteří by si mohli začít myslet, že moji chlapi jsou pěkní slaboši. Takže budu muset celou věc vzít do ruky pěkně sám. Naštěstí už teď vím, že jste pěkně hrdý, kamaráde. A protože jste hrdý, odložím teď kolt a pustím se do vás holými pěstmi. Nevěřím, že byste vystřelil – na neozbrojeného člověka."

Zase se ušklíbl a teď se mu i v očích objevila dychtivá radost z nadcházejícího zápasu.

Jim Allard se na něj důkladně zadíval. Pozoroval, jak Jefferson odepíná svůj pás se zbraní a jak jej přehazuje přes sedlo svého koně. Viděl, jak si Jefferson svléká bundu a košili a odhazuje je ledabyle za sebe na zem.

Automaticky udělal totéž. Ale přitom pozoroval muže, který přijel, aby ho osobně vyřídil, protože zjistil, že je to jemu rovnocenný partner. Jim Allard by mohl totiž jeho lidem nadělat ještě spoustu nepříjemností a mohl by podlomit prestiž lidí z ranče U dvou měsíců. Pod Jeffersonovou košilí hrály mohutné svaly. Měl krátký tlustý krk a mohutné ruce. Nohy měl sice dlouhé, ale také

silné. Nohavice kalhot měl na stehnech napjaté k prasknutí.

Byl to silák.

Velice pomalu postupoval vpřed a řekl klidně:

„Takže si to rozdáme, kamaráde. Přijel jsi sem, abys mě zastavil. Tvoje pohnutky nejsou teď ovšem důležité. – No tak mě zastav!“

Po těchto slovech se vrhl vpřed s rychlostí, kterou by od něj člověk vůbec nečekal, protože až dosud se pohyboval jen velice těžkopádně a pomalu.

Ale teď i při vší své mohutnosti se pohyboval docela hbitě. Jako buvolí býk v nejlepších letech – plný síly a obratný.

* * *

Ale Jim Allard byl neméně silný a hbitý. A nedopustil se chyby, že by se vrhnul útočícímu protivníkovi vstříc.

I když ale rychle uhnul stranou, zasáhl ho úder Billa Jeffersona do žeber, jako by dostal ocelovou koulí.

Jim Allard se zapotácel trochu doprava. Byla to šílená bolest a vyrazilo mu to na chvíli dech. Na moment se mu podlomila kolena. S vypětím sil zavrávoral nalevo a opanoval se. Billa Jeffersona slyšel za sebou zhluboka oddechovat.

Otočil se a zasáhl ho pravačkou do krku těsně pod ohryzkem. Levačkou ho udeřil do žaludku – a v tomto háku byla veškerá síla divokého zoufalství.

Bill Jefferson se sténáním zavrávoral směrem k Jimovi a chtěl ho obejmout. Jim odrazil paže a mohutným náporem síly a uskočil zpět. Postupoval pozpátku stále doleva, takže se pohybovali v kruhu. Ale pak mu Bill Jefferson zastoupil několika rychlými plíživými kroky cestu a tlačil ho k napájecímu korytu u studny. Jim Allard

narazil zády na příčný trám.

A na tuto chvíli Bill Jefferson čekal. Opět se vrhnul vpřed a vypočítal si svůj útok dobře, takže narazil na Jima Allarda, i když ten se snažil uhnout. Zasáhl Allarda ramenem do srdeční oblasti a pravačkou ho udeřil těsně pod pás.

Bill Jefferson neznal slitování a použil všechny triky. Kdyby dostal Jima Allarda k zemi, jistě by ho zkopal.

Jim Allard zasténal. Bolest ho ochromila. Nohy mu vypověděly poslušnost. Viděl, jak se blíží Jeffersonova levačka a sesul se k zemi.

Levačka se mihla těsně nad jeho hlavou a ráz chybného úderu způsobil, že Jefferson zakopl o protivníka. Musel se přidržet trámu. Ale pak se pustil s výkřikem do protivníka znovu.

Zasáhl Jima Allarda do boku a obešel ho, protože Jim se na zemi převalil.

„Jo, Texasane, a teď tě rozšlapu jako brouka," zahrozil ztěžka oddychujíc a vrhnul se koleny na muže ležícího na zemi. Chtěl dopadnout koleny na Allardovu hruď.

Jim Allard se rázně převalil na stranu. Bill Jefferson dopadl těsně vedle něj a zuřivě zavrčel. Zřejmě si myslel, že protivník je ochromený a neschopný dalšího boje a nepočítal už s tím, že by se Allard mohl po zemi převalit tak rychle.

Allard se koulel dál – a proto jej Bill Jefferson nedostal, ačkoliv se s výkřikem vrhnul na stranu po Allardovi.

Pak oba téměř v jeden okamžik vstali.

Jimu Allardovi bylo pořád ještě zle. Bolest v břiše a v boku stále ještě ochromovala končetiny. Potácel se pozpátku před postupujícím Jeffersonem a získal tím pár sekund času.

Když se na něj Jefferson opět vrhnul jako býk, bylo mu už trochu lépe. Viděl, jak se z obou stran blíží

Jeffersonovy mohutné pěsti a měl velké štěstí, že jim pokaždé dokázal uhnout.

A pak útočícímu protivníkovi nastavil pěst napjaté paže. Dlouhá silná paže Jima Allarda takto způsobila, že Jefferson jako by narazil na kůl. A za tímto kůlem bylo ještě téměř sto kilo živé váhy Jima Allarda – a veškerá jeho síla.

A na to narazil více než stokilový Bill Jefferson.

Střet by hrozivý.

Jim Allard pocítil v paži bolest, ta mu projela i ramenem a celou páteří. Měl dojem, jako by se mu zhroutila celá kostra.

Se zasténáním se vrávoravě udržel na nohou a už si horoucně přál, aby ten souboj skončil. Bylo mu jasné, že už nedokáže dál bojovat. Byl vnitřně u konce. Měl tak strašné bolesti, že se mu chtělo zvracet. Pěsti ho bolely tak, jako by je držel v plameni.

Pak se namodralý závoj, který jako by mu zastíral zrak, rozplynul. Zase viděl jasně. Ale nic neslyšel. Ústa měl zeširoka otevřená, ale ani tak se mu nedostávalo dost vzduchu.

A tak seděl na okraji roubení studně a zíral na Billa Jeffersona. Ten ležel až dosud na zádech. Velice pomalu se převalil na břicho, aby se dostal na kolena a opřel se rukama. Chtěl vstát, ale nedokázal to. I jeho připravil nedostatek vzduchu o všechnu sílu. Zase dopadl na břicho a nehybně takto ležel pár chvil jako mohutné zvíře.

Pak se zadíval prázdnýma vyhaslýma očima tupě a oddychujíc na Jima Allarda.

Protože se ale nedokázal zvednout, začal se plazit. Pomalu, skoro jakoby rozvážně.

Jima Allarda se zmocnila hrůza. Hořce zasténal. Na chvíli ho zachvátila panika, pohlédl na svého koně a přistihl se při myšlence, že by mohl odejít k němu a nějak

se vyšvihnout do sedla. Ale vyčkával.

Bill Jefferson se dostal až k jeho nohám, pak vztyčil horní polovinu těla a chtěl se postavit. Jim mu hleděl do tváře z největší blízkosti. Zachvěl se, zvedl se z okraje studny a uhnul stranou.

Přidržoval se zábradlí u napajedel a ohlédl se znova na Billa Jeffersona.

Tomu se skutečně podařilo dostat se na nohy a i on se obrátil.

„Nech toho," zasípal Jim Allard, ale věděl dobře, že Bill Jefferson ho ani neslyší, ani nevidí. Jefferson udělal jeden krok, ale pak se mu opět podlomily nohy. Ztěžka dopadl na zem a neměl už ani sílu rukama ztlumit pád. Dopadl obličejem na zem a nehýbal se.

Jim Allard roztřeseně vzdychl.

Stál dlouhou chvíli u zábradlí. Dech se mu trochu uklidnil. Ale musel vší silou bojovat s tím, aby se prostě ne-sesunul k zemi. .Nechtělo se mu už stát. Pomalu se otočil a celou horní polovinou těla se ponořil do koryta s vodou. S obrovskou námahou se zase napřímil. Pak se odpotácel ke studni a posadil se na její roubení.

Obrátil se.

Bill Jefferson pořád ještě ležel nehnutě na zemi tváří dolů. Jeho kůň stál vzadu u stodoly.

Hřebec Jima Allarda stál vedle přístřešku pro vozy a pro nářadí. A ve vjezdu do ranče zastavila jakási jezdkyně na nádherném ryzákovi.

Ano, byla to žena ve velmi slušivém jezdeckém kostýmu. Seděla bez hnutí v sedle a dívala se na Jima Allarda. Temně černé vlasy stažené vzadu stuhou jí pokrýval klobouček s plochou stříškou. Jim Allard si uvědomil, že žena na koni už tam stála delší dobu a že alespoň poslední fázi souboje viděla.

Teď vjela pomalu do dvora. Zastavila vedle nehybného

těla Billa Jeffersona a pohlédla na něj.

Byla urostlá a krásná. Muselo v ní kolovat něco španělské krve. Když zvedla oči a podívala se na Allarda, ozval se její temný hlas: „Vy jste první člověk, který ho dokázal přemoci. Viděla jsem to. Vy jste nad ním zvítězil. Kdo opravdu jste, Jime Ambrosi?“

Udiveně se na ni zadíval. Když se zeptal, hlas mu zněl sípavě a trochu zastřeně: „Kdo jste vy, madam?“

„Ann Jeffersonová – žena tohohle vazouna. Když odjížděl z domova, aby vás, jak říkal, rozdrtil, byla jsem zvědavá a vydala se za ním. Možná, že tušil, že jsem viděla, jak …“

„Vy ho nenávidíte?“ přerušil ji tvrdě Jim Allard, „jste jeho žena a nenávidíte ho?“

Nejprve neodpovídala a jen pobídla svého koně dopředu, až zastavil těsně u Jima. Byla to sice zralá, přesto však jemná žena. I zblízka byla krásná, ačkoliv kolem koutků úst se jí rýsovalo pár jemných vrásek.

„Co vy o tom můžete vědět, Jime Ambrosi,“ řekla temně. „Co vy můžete vědět o mém životě s Billem Jeffersonem. Ach, považovala jsem ho za chlapa, který se jednou stane velkým a mocným. Smířila jsem se i s tím, že je ošklivý. Chtěla jsem pryč z tančíren, chtěla jsem se stát velkou dámou. Považovala jsem ho za tvrdého, drsného muže, který má ale uvnitř city jako každý jiný člověk. Ale v něm není zhola nic. Nemá srdce. Je tvrdý a chladný. Nedokážu vám to správně vysvětlit, Jime. Musel byste být ženou, abyste pochopil, co znamená žít jako manželka s člověkem z doby kamenné.“

„Vy jste ale u něj zůstala,“ zamumlal a díval se na ni.

„Patřím mu,“ řekla a obrátila koně. Pak poodjela pár metrů, zastavila a přes rameno se ohlédla na Jima.

„Vždycky jsem čekala na muže, který mě od něj vysvobodí.“

Po těchto slovech svého ryzáka pobídla a vyjela ze dvora. Jim Allard ji sledoval pohledem. A protože na úzké cestě spatřil dva další jezdce, trhl sebou.

Přijížděla totiž Hester Laneová se synem Tommym. Jim pozoroval, jak obě ženy zastavily své koně. Chlapec jel ale dál, až se dostal na dvůr. Zastavil svého poníka a zíral na Billa Jeffersona, který se pořád ještě nehýbal. Pak chlapec upřel pohled na Jima Allarda a zpozoroval na něm stopy tvrdého zápasu.

„Je mrtvý?“ zeptal se polohlasně.

„Ne, Tommy,“ řekl Jim Allard unaveně a hleděl k oběma ženám. Bohužel neslyšel, co si obě povídají.

* * *

Když Hester Laneová zjistila, že jí Ann Jeffersonová chce něco říci, přikázala svému chlapci:

„Jeď dál, Tommy. Vidím, že tamhle na dvoře je Jim Ambrose.“

A pak zastavila koně a pohlédla druhé ženě zpříma do očí.

Dívaly se na sebe jako dvě znepřátelené ženy.

Pak se Ann Jeffersonová zasmála a řekla temně a táhle jako kočka: „Máš moje uznání, Hester. Obstarala sis za Toma dobrou náhradu. Bill Jefferson leží poražený na dvoře a tvůj nový přítel stojí na nohou. Ale tebe a tvé přátele ochránit nedokáže. Byl hloupý, že Jeffersona nezabil. Ty si vždycky najdeš chlapy, kteří jsou trošinku moc slušní. Proto jednou prohraješ.“

Opovržlivě se zasmála a v očích jí planula nenávist, jak to bývá u žen, jejichž ješitnost byla uražena.

Chtěla dál, ale Hester Laneová jí koněm zkřížila cestu a řekla: „Proč s tím nepřestaneš, Ann? Proč mě pořád tak nenávidíš? Dej s tím konečně pokoj, ty ...“

Ann Jeffersonová se podivně usmála a předklonila se v sedle. „Ty prokletá šelmo s ksichtem anděla. Znala jsem Toma Lanea ještě před tebou. Byl do mě zamilovaný a kdo se ke mně v tančíme přiblížil, toho zmlátil. Byl to tehdy divoký zbrklý kovboj, ale já už tenkrát poznala, že z něj bude jednou báječný chlap, který dokáže veliké věci. A Tom byl do mě zblázněný. Chtěl mě dostat z tančírny, jenom co si postaví dům. To mi říkal často! A pak jednoho dne potkal tebe. A tys mu pěkně nevinně pobláznila hlavu. Zapomněl na mě, protože já byla jenom holka z lokálu. Ty ses stala jeho ženou a já šla nějakou dobu jinam. Ale Toma, který se stal mezitím tvým manželem, jsem milovala pořád. Jednoho dne jsem se vrátila a nechala si ho zavolat k sobě. Přišel, ale řekl mi chladně, že je s tebou šťastný a že ta záležitost se mnou byl jenom velký omyl. To mi řekl. Tys mi ho tenkrát přebrala. A proto tě nenávidím!“

„O tom všem jsem nevěděla, když jsem Toma Lanea poznala,“ odpověděla Hester klidně.

„To je mi jedno!“ zaskřípala zuby Ann Jeffersonová. „Já jsem si potom vzala Billa Jeffersona – jako náhradu tak říkajíc a protože se tenkrát taky ucházel o tebe a byl odmítnut. Myslela jsem si, že tě bude nenávidět stejně jako svého bývalého přítele Toma Lanea. Ale zjistila jsem, že by tě pořád ještě rád dostal a já že jsem pro něj jenom špatná náhražka. Ach, smířila bych se tenkrát s tím, že je ošklivý, jen kdyby měl pro mě aspoň trochu citu. Kdyby mě miloval. Ale Bill Jefferson je chladný a žádné city v něm nejsou. Jediný cit, který kdy pocítil, byla asi láska k tobě. Možná by mě jednoho dne i miloval, kdybys neexistovala ty. Byla jsem pro něj celou dobu našeho manželství jen hračka. Hester, ty to asi nedokážeš pochopit, ale já jsem celý život toužila po tom, aby mě nějaký muž doopravdy miloval – a mám tím na mysli

opravdovou lásku, která trvá, i když lidé zestárnou a zešediví. Myslím tím život ve dvou, který …“

„Já ti rozumím, Ann,“ řekla Hester tiše, „muži se o tebe celý život ucházeli kvůli tvým vnějším půvabům. A tys měla o životě svou představu. Ale buď přece už rozumná. Copak můžu za to, že jsi nedokázala vyjít s Billem Jeffersonem? To by nesvedla žádná žena na světě.“

„Ale ano! Dokázala bych to, kdyby pořád neměl plnou hlavu tebe. Dokázala bych si ho vnitřně podmanit a mohla bych ho ovládat a vést tak, aby to nezpozoroval. A nezměnil by se v průběhu let v takového surovce, jakým je teď. Ach, celá léta neměl pomyšlení na nic jiného, než ti dokázat, jaký je schopný chlap. Vždyť na tu myšlenku, že si vybuduje celé veliké království, přišel, jen aby to dokázal tobě. Chtěl ukázat, jak je ve srovnání s ním Tom Lane malý a bezvýznamný. Měla jsi poznat, že sis zvolila špatně, když jsi dala Tomovi Lanemu přednost před ním. Tím byl posedlý celé roky.

To kvůli tobě se stal zlodějem dobytka – ne kvůli mně. Celá jeho ctižádost byla živena jedině přáním zaimponovat ti. A to měla být jeho pomsta za to, žes ho odmítla. A protože toho měl plnou hlavu, byla jsem mu já lhostejná, Hester. Takže jsi mi přebrala vlastně dva muže. Proto tě nenávidím. Toma Lanea bych i oželela, kdyby Bill Jefferson všechnu tu námahu a úsilí vynaložil kvůli tomu, aby celou svou říši položil k mým nohám. Chápeš?“

„Jo,“ přikývla Hester, „rozumím. Ženy jako ty jsou ješitné a citlivé.

Chtěly by být důvodem mužské snaživosti a odměnou za jejich přízeň jim snáší modré z nebe. A to – jak říkáš – Bill Jefferson nedělal. Všechno podnikal jenom proto, aby zaimponoval mně.“

„Tak, správně jsi pochopila, Hester,“ řekla Ann Jeffersonová ztěžka a uchopila zase opratě. „Dvakrát jsi

mi přebrala muže. A v podstatě jsi vinna tím, že je Tom Lane mrtvý. Ještě by žil, kdybys mu nedala přednost před Jeffersonem A já bych byla bývala ženou Toma Lanea. To by bylo všechno fajn!“

Obrátila koně tak, že teď stály obě bok po boku. Naklonila se až těsně k Hester Laneové a řekla jí pomalu do obličeje: –“Dej si pozor, Hester! Sem do kraje přijel nový muž! Možná jsi ho zavolala ty – nebo sem přijel z jiného důvodu, který ještě zjistím. Ale je to chlap, jaký tady široko daleko ještě nikdy nebyl. Jednoho dne Billa Jeffersona zabije. Cítím to s neomylnou jistotou. Zničí Billa Jeffersona, to je jasné, protože jsem viděla ten jejich dnešní souboj. Tenhle Jim Ambrose je opravdový chlap. Ale ty ho nedostaneš, Hester! Tohohle chlapa ti nedám!“

„Možná jej vůbec nechci, Ann!“

„Ale ano, chceš. Přijela jsi sem na ranč, protože jsi měla o něj strach. Ale tentokrát ti chlapa přeberu já. A on mě osvobodí od Billa Jeffersona.“

Po těch slovech obrátila koně od zvířete Hester a odjela pomalu pryč.

Hester Laneová se za ní dívala a nepřítomně si odhrnula pramínek vlasů z čela.

Věděla už dávno, že Ann Jeffersonová ji nenávidí. Znala i důvod její nenávisti. Ale teď ví všechno. A myslela na Jima Allarda.

Najednou si uvědomila, že pro ni znamená mnoho. Přivedl ji sem skutečně strach. Když se včera večer Buck Holmes vrátil a řekl jí, že Jim Ambrose musel svůj nově koupený ranč napřed důkladně vyčistit od vetřelců, začal v ní klíčit strach a čím dál tím více sílil.

A když se rozednilo a Buck Holme se svými lidmi odjel, nevydržela to a se svým chlapcem vyrazila, aby se podívala za Jimem.

Zatím si tohle všechno ještě jednou nechala projít

hlavou a vrátila se zpátky do reality, projel její kůň branou do dvora.

Tommy ještě seděl na poníkovi a zíral na Billa Jeffersona, který se začal pohybovat.

Jim Allard seděl na roubení studny a také sledoval probírajícího se zloděje dobytka.

Zastavila se i Hester.

Bill Jefferson se doplazil ke sloupu a opírajíc se o něj, s námahou se vzpřímil. Těžce oddychoval a sípavě cosi mručel. Ohmatal si obličej a zasykl bolestí. Viděl pouze na jedno oko – a jeho první pohled padl na Hester. Chvíli mlčky hleděl, až se mu konečně v oku objevil chápavý výraz.

Chtěl cosi říci, ale povedlo se mu to až na třetí pokus. Teprve pak zněla slova dostatečně hlasitě a srozumitelně, aby jim bylo možné rozumět.

„Ty – ty? Hester? Ty jsi tady a vidělas mě ležet na zemi?“

Neodpovídala. Pohlédla stranou, směrem k Jimovi.

„Jsi v pořádku, Jime?“ zeptala se stísněně, protože si všimla, že se roubení studny drží v sedu jen s posledním vypětím sil.

Jim pochopil, že mu takto dává znát před Billem Jeffersonem svou náklonnost.

Nečekala na jeho odpověď. Projevila najednou onu tvrdost, kterou v ní Jim tušil už od samého počátku.

Obrátila se k Billu Jeffersonovi.

„Posaď se na koně a rychle odjeď,“ řekla mu příkře. „Už jsi mi toho udělal moc, Jeffersone. Nechal jsi mi zabít manžela. Já si celou dobu přála vidět tě válet se v prachu na zemi, abych ti mohla dát poslední kopanec. Kliď se odtud, Jeffersone! Jinak na tebe vjedu s koněm.“

Pobídla koně vpřed.

Chlapec se vyděsil; „Mami!“

To jí vrátilo opět smysly. Opět zvíře zastavila a třesoucí se rukou si přejela po čele a přes oči. Už se zase ovládala.

Ale ta krátká chvíle stačila, aby se projevila její úžasná nenávist vůči Jeffersonovi.

Ten na ni svým jediným okem vyjeveně zíral. Držel se pořád ještě sloupu a vypadalo to, jako by měl strach se ho pustit.

Nakonec zlostně zabručel a zkusil to.

Souboj ho tak zničil a vyčerpal, že by ho teď povalilo i malé dítě. Potácel se jako opilý napříč dvorem ke svému koni. Tam se zastavil, posbíral poslední zbytky sil, které už byly vskutku mizivé.

Konečně se pěstí zachytil za sedlo. Kůň stál bez hnutí. Jefferson pomalu zvedl nohu a skutečně ji vsunul do třmene. Ale vytáhnout se nahoru do sedla se mu podařilo až na čtvrtý pokus. Když už byl v něm, naklonil se těžce dopředu a hlavu měl svěšenou.

Když se rozjel k vratům do dvora, zvedl se i Jim Allard. Podařilo se mu jít zpříma a jistě. Zastoupil koni Billa Jeffersona cestu, chytil ho za uzdu a držel jej.

Viděl, že Jefferson v sedle spočívá jako těžký žok.

„Jeffersone," řekl, „jestli teď na mě vytáhneš se svou bandou, zabiju tě. To je poslední varování. Tom Lane ti říkal, že máš přestat. A teď ti to říkám já. Lanea jsi nechal zastřelit. Se mnou se ti to nepodaří. Teď už víš, na čem jsi!"

Pustil zvíře a ustoupil stranou.

Bill Jefferson na chvíli zíral svým jedním okem na Jima.

Pak vzdychl a beze slova vyjel ze vrat.

Po cestě se blížili dva jezdci. Spatřil je i Jim Allard a zavolal přes rameno:

„Tommy, přines mi můj pás se zbraní!"

Ale Hester Laneová, která mezitím přijela k němu a

obou jezdců si také všimla, řekla chlácholivě:

„To jsou přátelé, Jime! To je Chuck Summer a Ken Ketshum. To jsou tví sousedé. Spojili svoje pozemky a založili ranč U dvou chlapů. Byli to přátelé Torna Lanea a jsou fajn."

Jim Allard nic neodpověděl. Držel se sloupu brány do dvora a sledoval, jak oba jezdci uprostřed cesty zastavili, takže zbitý Bill Jefferson musel projet kolem nich. Zírali na něj a cosi mu říkali, Jim to ovšem neslyšel, protože byli hodně daleko.

Pak se přiblížili a zastavili své mustangy před Hester a Jimem.

Vypadali dost uboze a určitě to byli kovbojové. Jejich zoufalý stav byl jistě známkou toho, že do ranče vrazili každičký cent a nemohli si pořídit ani novou košili.

Mlčky hleděli na Jima Allarda.

A pak na něj kývli.

„Pane," řekl dlouhý vyhublý jezdec, „použil jste kladivo, nebo jste ho takhle zřídil vlastními pěstmi?"

Dlouhán byl blonďák a hovořil s texaským přízvukem. Nebyl už také žádný mladík – jistě o osm deset let starší než Jim.

Jim se pokusil o úsměv, ale nepovedl se mu, protože ho rozbité rty ihned zabolely a začaly krvácet.

Než vůbec něco mohl pronést, řekl menší muž, na němž jste už z dálky mohli poznat jeho irský původ, s výčitkou dlouhánovi:

„Keně, vidíš přece, že si tady pán úplně o toho obra rozbil pěsti. A pán má taky zrovínka tak hezké zrzavé vlasy jako já. Jeho otec byl určitě Ir. Jenom Irové se totiž dovedou bít tak, že jejich holým pěstem podlehne i takový Bill Jefferson."

Obrátil se k Jimovi.

„Že, kamaráde – tvůj otec ještě žil v nádherném

zeleném Irsku? Vždycky jsem to povídal, že se tady jednoho dne objeví pořádný silný Ir a zničí tohohle Jeffersona.“

Zadíval se s očekáváním na Jima.

Jeho vysoký partner se jen zálibně ušklíbnul a zahuhlal: „Vždyť je to Texasan, Chucky! Bít se dovedou jenom Texasani!“

Malý muž divoce máchnul rukou a hlas měl teď mnohem naléhavější:

„Sousede, řekni tomuhle nafoukanci z Texasu, že jsi Ir!“

„To nemůžu,“ pronesl Jim unaveně, „to nemůžu, protože bych musel lhát. Jsem z Texasu, kamaráde.“

„Ale tvůj děda byl určitě Ir,“ řekl Chucky Summer s nadějí v hlase.

„Byl Švéd,“ odpověděl Jim odevzdaně a vyčerpaně.

Vtom se vložila do hovoru Hester Laneová.

„Vy dva blázni,“ řekla dost zlostně. „Nemáte nic jiného na starosti, než takové hlouposti? Nevidíte, že se sotva drží na nohou?“

„Och, ten je tvrďas – vždyť pochází z Texasu,“ zašklebil se dlouhán. „Slyšeli jsme ve městě, že odkoupil ranč od Bucka Holmese a chtěli jsme se na nového souseda podívat. My už ti pomůžeme, Jime. Můžeš jet domů, Hester. Tenhle džentlmen je teď v nejlepších rukou. Budeme ho muset pořádně promasírovat, jinak by týden zůstal ztuhlý jako zmrzlá ryba. A to bude náramně bolet a on nás bude pěkně proklínat. Možná bychom se při té příležitosti mohli naučit nějaké nové nadávky, které můj kamarád Chucky ještě nezná. Ale pro Tommyho a pro tebe by možná ty nadávky byly přece jen silné kafe. Brzo tě přijedeme navštívit, Hester.“

Žena se podívala na Jima – a pochopila přitom, že asi bude opravdu lepší, když ho nechá o samotě se dvěma

muži.

Přikývla.

„Hodně štěstí, Jime. Brzo se zase uvidíme. Pojď, Tommy!“

Odjela.

Hoch ji následoval, zastavil ale u Jima Allarda a řekl mu s obdivem:

„Můj otec a vy, Jime, byste byli přáteli. Pane Jime, byl jsem hlupák. Nechtěl jsem, abyste se postaral o svého koně u nás na ranči. Ale teď jste pro mě na téhle straně řeky šéfem.“

Podíval se na Jima zamyšleně a pln obdivu, jak to dokáže jen chlapec, který se setkal s odvážným člověkem, jehož od nynějška bude mít stále za vzor.

Jim Allard řekl;

„Tome, tvůj otec a já už se bohužel přáteli stát nemůžeme, ale co tak my dva? Říkej mi prostě Jime, kamaráde!“

Chlapec naprázdno polkl a celý se ve tváři začervenal.

Ale pak chtěně nedbale zvolal: „All right, Jime!“

A odjel rychle za matkou, aby nemusel dát najevo pohnutí.

Muži se dívali za ním.

„To už je pěkný klacek. Potřebuje, aby mu byl vzorem pořádný chlap,“ zamumlal Ken Ketshum, Texasan. „On i jeho máma jsou moc fajn. No, uvidíme, jak se to všechno vyvine.“

* * *

Jim Allard se opatrně zdvihl na svém lůžku. Stísněně dýchal a dokonce zasténal bolestí.

Ach, bolelo ho ještě celé tělo a problémy mu dělala strnulost končetin i svalů.

Ken Ketshum, který se ochomýtal kolem kamen a připravoval oběd, jej pozorně sledoval a spokojeně se usmál, když se Jim pokoušel vrávoravě přejít po místnosti. Šel jako stařec stížený dnou a revmatem. Nohama nehýbal, jen je sunul po podlaze.

Ken Ketshum ale spokojeně řekl:

„Jenom pokračuj, sousede! Zkus ještě pár dřepů a zaboxovat jen tak do vzduchu. Strnulost musíš zahnat pohybem. Nebo si chceš radši zkusit boj v ringu se mnou?“

Jim Allard se zastavil. Horní půlku těla měl obnaženou. Zadíval se na pohmožděniny a rány hrající všemi barvami – a pak na lůžko. Byl to přímo hladový pohled.

Ken Ketshum se zasmál ještě víc a zamumlal: „Kamaráde, do postele tě nepustím. Ještě jsem zatím silnější než ty. Musíš se hýbat. Možná už za hodinku přijedou chlapi z ranče U dvou měsíců a pokusí se s námi zašpásovat. A ten ukecaný Ir se taky ještě nevrátil. Lidi na naší straně řeky musejí mít opravdu pořádně nahnáno, že ani on se svou velkou hubou je nedokáže přesvědčit, že se vyplatí bojovat dál.“

Jim Allard zavrtěl trpce hlavou. Celý zkroucený se dovlekl k židli, přes kterou viselo pár kousků oblečení. Viděl, že Ken Ketshum je vyčistil a největší díry zašil.

Začal se pomalu oblékat. Když si konečně natáhl nátělník, byl celý zpocený námahou. Strnulost už nebyla tak zlá, ačkoliv po celém těle cítil ony bolesti, které člověk má při namožení svalů. Ale už se to dalo vydržet.

Podíval se na Kena Ketshuma, který ho pořád sledoval.

„Kene,“ pronesl pomalu, „možná že se opravdu vyplatí bít se dál. Ale nechci, aby mi sousedé pomáhali. Mám strach, že by jich moc mohlo přijít o život. Raději se zkusím dostat Jeffersonovi na kobylku sám, když skutečně vypukne otevřený boj. Můžu ho zabít a pak

odjet. To bude lepší, než kdyby mělo zahynout hodně mužů.“

„Tak jednoduché to celé zase není,“ pronesl Ken Ketshum suše.

Jim trhnul hlavou, protože Ken Ketshum mu neřekl Jime Ambrosi, ale Jime Allarde.

„Takže ty mě znáš ?“ zeptal se ztěžka.

„Spravoval jsem ti šaty a při tom ti vypadla náprsní taška. Otevřela se a obsah se rozlétl po zemi. No a když jsem sbíral…“

„Dobrá, Kene. Takže víš, že jsem bratr Maca Allarda,“ řekl Jim trpce.

„Jo,“ protáhl Ken, „vím, že bys chtěl napravit zlo, které na světě napáchal tvůj bratr. A za to si tě vážím ještě víc. Jsi pašák, Jime – jestli tě zajímá můj názor.“

Obrátil se ke kamnům.

„Možná by sis mohl před obědem ještě tak na hodinku vyjet ven,“ zamumlal pak. „To dokonale zažene i poslední zbyteček ztuhlosti. A potom se ti bude i snáze přemýšlet. Tom Lane nás vedl. Tvůj bratr ho zabil a teď budeš naším vůdcem ty. A každý boj má smysl, je-li to boj proti bezpráví a zlodějině. Tady na téhle straně řeky bydlí lidi, kteří chtějí v klidu a míru…“

„Já vím,“ zabručel Jim a dokončil oblékání. Nakonec si připnul pás se zbraní a prohlédl kolt. Když si jej na zkoušku roztočil kolem prstu, vypadl mu z rozbité a nateklé dlaně.

„To bude zase fajn,“ ujistil ho Ken Ketshum, „my už do doby, než zase budeš moct střílet jako předtím, na tebe dáme pozor. Běž se trochu projet – ale drž se blízko, abych slyšel, kdyby někdo chtěl střílet. Víme, na čem jsme. A pro Hester a Tommyho nebude jistě důležité, že jsi bratr Maca Allarda. Záleží na tom, jaký jsi ty sám. A povedeš nás, až budeme chtít zadržet nájezd Billa

Jeffersona. Neuhneš přece proto, že by to byla pro tebe příliš veliká odpovědnost!“

Jim Allard neodpověděl.

Vyšel ven. Trvalo chvíli, než osedlal svého koně a než na něj nasedl.

Pak vyjel.

A bezděky zvolil směr, ve kterém ležel ranč Hester Laneové.

Po chvíli, když projížděl mezi dvěma kopci, spatřil ženu. Jela mu naproti, byla tedy na cestě k němu.

Možná to jaksi podvědomě cítil, a tak se teď setkali.

„Vypadáš špatně, Jime,“ řekla mu rovnou, „ale v sedle se držíš skvěle.“

„Nejradši bych nahlas zařval,“ řekl a pokusil se o úsměv. „Ken mi řekl, že projížďka na koni dokonale odstraní ztuhlost svalů, ale vůbec mi to tak nepřipadá. Možná nejsem dost tvrdý na takovou náročnou kúru.“

Zavrtěla hlavou.

„Ty sám, Jime, lip než kdokoliv jiný, víš, jak jsi tvrdý. A protože už sedíš na koni, chtěla bych ti něco ukázat. Pojeď, je to jenom tři míle odtud. A je to pro tvoje rozhodnutí moc důležité.“

„Rozhodnutí ... o čem?“ zeptal se pomalu.

Vědoucně se na něho podívala. Byla to žena, která se dovedla dívat lidem hluboko do jejich srdcí a která jemným instinktem vytušila souvislosti, jež člověku samotnému ještě nebyly jasné.

„Rozhodnutí, zda se z tuláka chceš stát naším vůdcem,“ řekla klidně a pevně.

Zpříma se na něho podívala.

„Jime, pořád ještě nevím, proč ses pustil do boje proti Billu Jeffersonovi. Moje nabídka tě k tomu nepohnula. Musí tady být nějaký jiný důvod. Ale nebudu se na něj ptát. Stačí mi, že se postavíš na místo Toma Lanea. Jsi,

Jime, člověk, který by mohl ovlivnit běh událostí v tomhle kraji.“

Obrátila koně a rozjela se.

Váhal několik vteřin a pak se vydal za ní. Byl zvědavý, co mu chce ukázat. Mlčky jel dvě míle vedle ní a v duchu bojoval sám se sebou, jestli jí má prozradit své pravé jméno.

Měl z toho strach.

Náhle řekl: „Hester, mám strach!“

Pohlédla na něho nevěřícně a přinutila svého koně, aby jel blíž jeho zvířeti, takže když tak pomalu jeli vedle sebe, občas se dotkli třmeny.

„Strach? To ti nevěřím. Ty ses nikdy nebál, Jime Ambrosi!“

„Ale ano – mám strach říct ti svoje pravé jméno, Hester.“

Zastavila koně a v očích se jí zračilo hluboké zamyšlení. Ale pak se vážně pousmála.

„Nezáleží na jménu, Jime, záleží na člověku samotném. Z čeho máš strach, kdybych znala tvoje pravé jméno ... ?“

„Že bych tě mohl ztratit ještě před tím, než jsem tě získal,“ řekl a zadíval se na ni upřeně.

Neuhnula pohledem, ale vzrušením jí na tvářích naskočily rudé skvrny. Trochu se jí zrychlil dech. Měla na sobě černou blůzu a hnědou koženou kalhotovou sukni, takže mohla sedět na koni jako muž. Na nohou měla krásné jezdecké holínky.

Líbila se mu. Byla urostlá, silná a zároveň v ní bylo cosi půvabného. Čím déle se na ni díval, tím mu bylo jasnější, že právě tohle by mohla být žena, kterou na svých dlouhých toulkách hledal.

„Možná, že už jsi mě získal, Jime,“ zamumlala potichu. „Možná jsem divná, že tak brzy po smrti Toma Lanea mluvím takhle s jiným mužem. Ale Tom a ty, Jime, byste

byli určitě přáteli. Ba co – pokrevními bratry. Jste v tolika věcech stejní. A kdyby tě Tom znal, věděl by, kdyby umíral, že jednoho dne budu patřit tobě. A byl by tomu rád a umíral by klidný, protože by věděl, že bude o mne a Tommyho dobře postaráno. Tak je to, Jime. A proto o tom můžu mluvit tak otevřeně, aniž bych se styděla."

Ztěžka polkla. A on pomalu přikývl.

„Jo, možná bychom byli s Tomem Lanem přátelé – skoro bráchové. Ale já jsem Jim Allard. Já jsem bratr Tomova vraha."

Řekl to trpce a bezvýrazně. Hlas mu málem selhal.

Žena viditelně zbledla. Otevřela ústa, rty se jí zachvěly a pak se sevřely, jako by chtěla potlačit výkřik.

Ale stále upírala na Jima pevný pohled.

A ten se jí stejně pevně a zpříma díval do očí.

Po chvíli řekla:

„Jime... Jime, oba jsou mrtví. A Tom Lane by tě nikdy nečinil zodpovědným za to, co prováděl tvůj bratr. Byl bys i dál jeho přítelem. Teď už vím, Jime, proč ses pustil do boje proti Billu Jeffersonovi. Teď si tě vážím ještě víc. A každý dobrý člověk si tě musí vážit. Pojď, jedeme dál."

Rychle pokynula paží.

„Počkej, Hester! Co řekne Tommy, až se to dozví?"

„Záleží ti moc na tom, co řekne Tommy?"

„Pokud zůstanu naživu, chtěl bych tě poprosit, aby ses stala mou ženou – jestli budeš moci zapomenout, že můj bratr ..."

„Ty nejsi zodpovědný za činy svého bratra. A Tommy jednou přijde na to, že na člověku není důležité jeho jméno, ale jeho činy. Jedeme, Jimme Allarde!"

Rozjela se. Držel se po jejím boku trochu za ní. Pochopil, že chtěla trochu v klidu přemýšlet.

Dostali se teď blíž k řece, která se tady několikrát stočila a pak proudila dál mezi kopci. Vrcholky v dálce vy-

tvářely jakousi polokruhovou hradbu.

Hester zastavila a počkala, až ji Jim dojel. Ukázala před sebe a řekla:

„Chtěla jsem ti ukázat tohle. To byl Tomův velký plán. A stejný plán měl i Bill Jefferson.“

„Jaký plán?“ zeptal se váhavě.

Ukázala na řeku.

„Voda je nevyužitá. Dno se zařízlo hluboko do země. Jezdci nebo dobytek ji mohou přebrodit jen na dvou třech místech, protože všude jinde jsou břehy příliš strmé. A zemi taky žádnou vláhu nedává, protože je příliš hluboko.“

„Jo,“ zamumlal Jim a zíral na řetěz kopců na druhé straně. Rozum mu začal pracovat na rychlé obrátky. Ohlédl se. Země kolem dokola nebyla moc dobrou pastvinou, Neměla žádná napajedla, byla vyschlá a porostlá křovinami.

Jim Allard seskočil ze sedla a nemotorně a strnule poklekl. Vzal do prstů hroudu půdy a prohlížel si ji.

Pak se napřímil a pohlédl na Hester.

„Je to dobrá půda – jenom by se musela zavlažit. Vědí lidé na téhle straně řeky o té šanci?“

Přikývla.

„Jistě. Lane jim to pověděl. Ale chybějí nám všem peníze. Bill Jefferson peníze má. Mohl by dát dokonce i přehradit tu úžlabinu mezi kopci hrází. A muselo by se asi přehradit ještě pár dalších úžlabin. Potom by tady vzniklo veliké jezero. Reka sem přivádí vody dost a dost – zvláště na jaře. Mohla by se tak zavlažovat spousta půdy kolem. A byla by potom z ní výborná úrodná zem. Louka by tím jenom získala. A dobytek by tady měl vynikající maso – pěstovat by se tady mohla i odrůda Hereford, kterou vykupují za dvojnásobně vyšší cenu než longhorny. I malá stáda by tady vynášela vysoký zisk. Šikovným

zavlažováním by se z toho tady dala udělat kvetoucí zahrada. Tom si všechno propočítal. Všechny plány a nákresy jsou hotové.“

„Kolik peněz by k tomu bylo potřeba?“ zeptal se pomalu.

„Kdyby se do práce pustili všichni muži, ženy i děti, potřebovali bychom tak deset tisíc dolarů, protože Tom vždycky říkal, že hráz jezera by musela být pořádně ukotvená.“

Jim Allard přikývl.

„A ty mi to teď ukazuješ, abych se přesvědčil, že se boj o tyhle pozemky vyplatí?“

„Jo. Protože jestli dokážeme z výtěžků svých rančů během příštích let něco ušetřit, budeme brzy schopni tenhle kraj pěkně zvelebit. Už tady nebudou jenom ubohé pastviny. Naše ranče budou bohaté. Jenže tuhle půdu by rád vlastnil i Bill Jefferson. S pomocí hráze by se stala daleko cennější než celý jeho dosavadní majetek. A pak je tu ještě něco, Jime. Před dávnou dobou se o mne Bill Jefferson ucházel, jenže já jsem se provdala za Toma Lanea. A tak teď Jefferson dělá všechno pro to, aby mi dokázal, že jsem si zvolila špatně. Je úplně posedlý ctižádostí a chce mi dokázat, že ještě může dosáhnout mnohem větší moci. Zní to možná směšně, ale ...“

„Není to směšné, Hester. Docela bych do Jeffersona řekl, že se ti takhle chce pomstít. No dobrá, Hester. Mám něco přes deset tisíc dolarů. A rád bych si prohlédl Tomovy plány.“

„Jime, neukázala jsem ti to proto, abys svoje peníze ...“

„Tom Lane by jednoho dne svoje plány uskutečnil, kdyby ho můj bratr nezabil, Hester.“

„Ale i on zabil tvého bratra, Jime!'

„Mac nebyl v právu. A já chci s něčím začít, protože chci nastoupit místo Toma Lanea. Pojeďme, Hester. Chtěl

bych se podívat na ty plány.“

* * *

Byl už téměř večer, když Jim Allard dorazil na svůj ranč. Na malém plácku před vraty spatřil několik vozů a něco přes tucet koní. A ve skupince mužů spatřil i dlouhána Keňa Ketshuma a malého Chucka Summera. A bylo mu jasné, že Chuck sem skutečně sehnal všechny sousedy. Vjel do dvora, zastavil koně a zůstal v sedle. Dva tucty mužů se na něj zadívaly. Byli tu staří chlapi – i jejich synové, kteří už také vypadali sedřené. A byli tu i synové těchto synů – ještě velice mladí, ale už pěkní pořezové, svalnatí a ramenatí, protože už jako děti museli také zastat hodně těžké práce.

Znal moc dobře tenhle druh lidí, kteří tu stáli hned ve třech generacích. Byli to chudáci, jakým se říkalo osadníci. Mnozí z nich měli smůlu už jinde. Jeli tedy dál a zkoušeli to na jiných místech. Zakusili už všechna neštěstí, jaká si jen může člověk vymyslet — neúrodu, živelní pohromy, vyhnání velkými rančery, nemoci, bídu a chudobu. Díval se na ně a dobře cítil, jak jej hodnotí a zkoumají. Byl pro ně mužem, který dokázal zbít Billa Jeffersona a dvakrát si poradil s jeho pistolníky.

Ken Ketshum vystoupil dopředu a zvedl ruku.

„Tady jsou, Jime. Chtěli tě vidět. Už jsme se poradili. Jestli nás chceš vést, budeme bojovat i my. Nic jiného nám nezbývá, že? A teď bys nám měl říct, jak to bude dál!“

Vyzývavě zíral na Jima.

Ten přikývl. „Víte všichni, kdo jsem?“ zeptal se.

„Já jim to řekl. Uvedl ses v tomhle kraji tak dobře, že každý tady ví, že jsi docela jiný, než tvůj bratr.“

Ken Ketshum ustoupil zpět.

Ale z hloučku mužů se ozval hlas Chucka Summera:

„Řekni nám něco, Jime!“

Ten přikývl a zůstal v sedle, protože takto z koně mohl vidět obličeje všech.

„Chci zaujmout místo Toma Lanea,“ říkal pomalu. „Chci vás vést, máte-li skutečně pevnou vůli vydržet a bít se za svá práva. Ale poteče krev. Budou mrtví – i na naší straně. Musíte si to uvědomit, než se k boji odhodláte. Postavíme-li se Billu Jeffersonovi, bude nám zatraceně horko. Nechci potom později poslouchat žádné výčitky. Pokud jednou s bojem začneme, nesmíme v něm už ustát. Potom musíme vydržet. Nemáme-li tuhle pevnou vůli a bojíme-li se přinést oběti – pak bude lepší, když to vůbec nebudeme zkoušet.“

Zmlkl a čekal. Všechny si prohlížel a v jejich tvářích četl vše. Byli tady mezi nimi i zbabělci a bázlivci, kteří teď hleděli do země a neklidně přešlapovali z nohy na nohu.

Ale nebylo jich mnoho.

Většina klidně a odhodlaně opětovala jeho pohled.

Ano, tihle lidé byli tvrdí. Jim všem už tento kraj uštědřil nejednu ránu. A nechtěli to vzdát a začínat znovu zase někde jinde. Tady byl začátek celkem snadný. A mnoho let strávených prací a plných odříkání jim přinese jistě brzy první plody.

Kdekoliv jinde by museli zase začít s největší nouzí a chudobou. Všechny ty hladové roky by si museli protrpět znova.

Starý muž, jemuž stříbřitý plnovous sahal až k drahému knoflíku u košile, vstal a řekl ztěžka:

„Jime Allarde, když zemřel Tom Lane, chyběl nám někdo, kdo by nás vedl. Ale chcete-li se postavit na Tomovo místo, vydržíme. A dovedeme i přinášet oběti. Nemyslete si, že čekáme,, že nám všechno spadne do klína. Skoro všichni jsme už museli kdesi přinášet oběť –

a utrpěli jsme porážky – až jsme přišli sem, do tohohle kraje. Pokud nás povede opravdový bojovník, budeme se rvát. Jime Allarde, jste na téhle straně řeky šéfem. Dejte nám rozkazy. Nejsme sice takoví pistolníci jako ti, které si najal Bill Jefferson – ale i my se dovedeme rvát, když jde o náš majetek a o budoucnost našich rodin. Protože se bijeme o svoje živobytí! O budoucnost našich potomků, kteří už by neměli prožívat to, co my teď."

Když staroch zmlknul, ozvalo se souhlasné mručení. Všichni souhlasně přikyvovali.

Jim Allard opět pocítil tíhu odpovědnosti – ale současně si uvědomil, že z téhle odpovědnosti Tom Lane strach neměl. A on, Jim Allard, si mezitím tady také koupil kus pozemku. Patří vlastně k těmhle lidem. Byl jedním z nich. Jistě, je navíc i jezdcem a bojovníkem.

Kromě něj patřili k tomuto druhu lidí už jen Ken Ketshum a Chuck Summer. Všichni ostatní byli sedláci, kteří chodili s puškou tak nanejvýš na hon, kteří nikdy nenosili kolt.

Cítil, jak se na něj všichni s očekáváním dívají.

A teď se konečně rozhodl.

„Postavíme hráz a vytvoříme tak na řece jezero," řekl suše a krátce. „Mám patnáct tisíc dolarů a vrazím je do toho. Zavlažíme půdu, abychom měli napřesrok už lepší úrodu. Nemá smysl s tím dále otálet."

Viděl, jak byli muži překvapeni.

Po chvíli řekl stařec: „Allarde, nikdo z nás nemá úspory a z letošní úrody budeme muset mnozí teprve splatit zbytek svých dluhů. Jestli bude sklizeň dobrá, za dva tři roky se nám to povede. Proč ..."

„Peníze poskytnu já!" přerušil ho Jim. „Já dám peníze a vy svou pracovní sílu. A když bude úroda dobrá, zaplatíte mi všechno během následujících let zpátky. Jezero bude patřit nám všem. Chtěl bych si v tomhle kraji vybudovat

domov a my všichni bychom měli vytvořit společenství. Mělo by to být tak, jak to plánoval Tom Lane – takové tiché společenství, ve kterém si všichni pomáhají a každý přispívá tím, co má – prací, vytrvalostí, odvahou. Jen tak můžeme zvítězit a vytvořit si kousek země, kde se dá krásně žít. Chcete?“ Předklonil se v sedle a pohledem bloudil po jejich tvářích.

„Jime Allarde, vkládáte v nás velikou důvěru,“ řekl opět stařec.

„Vždyť i vy věříte mně. Věříte, že vás povedu správně. Jsem bratrem člověka, který zabil vašeho předchozího vůdce. A přesto mi důvěřujete. Bylo by zlé, kdybych všechno nenasadil pro naši společnou věc. Ale můžete se ještě chvíli poradit. Mám hlad, půjdu se něčeho najíst. A ještě něco: když dám peníze do stavby hráze, nebudu od vás chtít žádné dlužní úpisy. To by v našem společenství nemělo být. Mělo by nám stačit slovo, které si navzájem dáme. A tak by to mělo zůstat i mezi jednotlivými rodinami. Dané slovo. Stisk ruky. Vzájemná důvěra a věrnost. Jednoho dne na to budeme hrdí. A naše děti to po nás převezmou. No, možná jsou mezi námi i takoví, kteří nejsou hodni, aby v takovém společenství žili a kteří nejsou dost spolehliví a nechtějí držet slovo. Jestli je to tak, to se ukáže časem. Každý by si tedy měl rozmyslit, je-li dost silný a má-li skutečně upřímnou vůli vydržet. Kdo si myslí, že k tomu nebude mít dost sil, měl by to raději vzdát a odtáhnout. Takže se poraďte.“

Seskočil ze sedla a odešel k domu. Muži utvořili uličku. Dívali se za ním. Když se posadil ke stolu, vstoupil Ken Ketshum a začal rachotit hrnci na plotně.

„Byls, kamaráde, pryč pěkně dlouho – už jsem si dokonce dělal starosti,“ zabručel. „Máš určitě hlad, co?“

„Jedl jsem sice u Hester Laneové, ale už jsem zase vyhládl,“ usmál se a díval se, jak mu Ken připravoval

vajíčka na slanině.

Když pak jedl, Ken se na něj po chvíli podíval a řekl:

„Jime, jsi pro nás všechny úplným požehnáním. A dávej dobrý pozor, jak budou všichni plnit každý tvůj příkaz. Když zemřel Tom Lane, cítili se všichni poražení a měli plné kalhoty. Bože, myslím si, že jsem dost silný, tvrdý chlap, který se dokáže o sebe postarat. Ale nebyl jsem dost silný na to, abych zaujal místo po Tomovi Laneovi. A ani Chuck na to nestačil. Ale ty ano, Jime. A to ti nijak nelichotím, když říkám, že konečně přišel do tohohle kraje chlap. Možná Tom Lane nezemřel zbytečně."

Pomalu vyšel ven.

Jim zamyšleně přežvykoval sousto a zaslechl tu a tam zvenku útržky porady.

A pak se dovnitř nahrnuli muži. Ani se všichni do místnosti nevešli. Jim si právě ubalil cigaretu. Ale nezapálil si ji, nýbrž vstal.

Stařec se stříbřitým plnovousem se ujal slova. V jeho ošlehané a kostnaté tváři se usadil vážný výraz a tmavé dravčí oči se mu podivně blýskaly.

„Jime," řekl klidně, „my všichni jsme si tam venku slíbili, že spolu Vydržíme třeba až do pekla a že si budeme navzájem pomáhat – v boji, v práci a ve všem. A chceme, abys nám velel. Budeme ti věrní a uděláme všechno,, co budeš považovat za správné."

Zmlknul a pak se všichni zadívali na Jima. V očích se jim zračila důvěra a odhodlání.

Jim se pomalu nadechl.

Pak přikývl.

„Máte moje slovo, že budu vždycky jednat jen k užitku a ve prospěch našeho společenství – ale zároveň i v mezích zákona a práva."

„Já jsem Buck Payne, nejstarší z našeho společenství,"

řekl staroch. „Jaké jsou tvoje rozkazy, Jime?“

„To je jednoduché. Opustíte svoje ranče a místa, kde jste se usídlili. Tam kde vznikne hráz, postavíme stanovým tábor. Pro domácí zvířata postavíme ohradu a vy vytvoříte menší skupinku, která bude objíždět a dávat pozor, aby se na vašich rančích neděly nepravosti. Všechny vozy budou od zítřka přivážet z hor kusy skal. Další skupina bude kácet silné stromy. A ženy a děti začnou přivážet zeminu a hloubit první zavlažovací kanálky. To povedete vy, Bucku. A Long Ken pojede s kolonou vozů do hor. Chuck bude velet skupině, co bude kácet stromy. Někdo čtvrtý bude řídit stavbu stanového tábora. Celé měsíce budeme žít tam poblíž hráze. To bude dobré i pro případ, že by nás napadl Bill Jefferson. Tak se dokážeme bránit lépe, než kdybychom byli roztroušeni na jednotlivých rančích. A já teď ještě zajedu do města. Uzavřu smlouvu s jednou obchodní společností a dám jim seznam věcí,, které nám mají poslat. Musím taky jít do banky, aby mi sem poukázali peníze. Neztrácejme čas. Pusťme se do práce.“

Zvedl klobouk a vydal se ke dveřím. Muži se rozestoupili, aby mu udělali místo. Když nasedal na koně, přistoupil k němu Ken Ketshum. „Buď ve městě opatrný, Jime. Bill Jefferson je sice ještě bezvládný a leží jistě v posteli, ale jeho zástupce už mohl dostat jisté rozkazy. Chuck a já bychom s tebou raději měli jet jako tvoje tělesná stráž.“

„Ne, Kene – vy tady musíte všechno zorganizovat. Všechno musí jít jak na drátkách. Až se Bill Jefferson dozví, co máme v plánu, musí už tady najít dobře fungující semknuté společenství. Jak jsme na tom se zbraněmi a municí?“

„Špatně, Jime. Starých pušek je tu dost – i brokovnic. Ale skoro žádné vinčestrovky nebo dokonce kolty. A ani

žádné nářadí. Chybějí lopaty, krumpáče, motyky, kladiva, vozíky a …“

„To všechno obstarám – i zbraně. Jenom dohlédněte, aby se to všechno rozjelo.“

Po těchto slovech Jim odjel.

Přišla noc.

A ačkoliv touto nocí jel sám, necítil se tak osamělý jako dříve na svých dalekých toulkách a krátkých zastaveních. Vedl společenství. Měl velikou úlohu. A byl pevně odhodlán ji zvládnout.

S tím se vydal do Yellow Hill.

* * *

Banka už byla samozřejmě zavřená, ale Jim Allard vyhledal bankéře doma a všechno s ním rychle vyřídil. Bankéř byl starý a vetchý. Za brýlemi bez obroučků mu svítila chytrá pronikavá očka, která si Jima pečlivě přeměřovala.

Když bylo všechno vyjasněno, řekl bankéř: „Považuji se za velkého znalce lidí, pane Allarde. Váš příkaz k převodu peněz odejde ještě dnešní noční poštou, ale než bude částka poukázána a tudíž vám k dispozici, potrvá to nejméně týden. Ale už teď vám dám úvěr. Můžete svým kontem disponovat, jako by od nynějška už peníze v mé bance byly.“

Jim Allard se na muže podíval s mírným úžasem.

„A proč mi tak nezvykle vycházíte vstříc, pane Franku Daltone. Mohl bych docela dobře být podvodník.“

„Jenže vy podvodník nejste – já se vyznám. A řekl jste mi, co máte v plánu. Sam Trevor – pošťák – je můj přítel. A ten mi řekl, že jste Jim Allard. Už se rozkřiklo, že jste dostal na lopatky Billa Jeffersona. Postavil jste se na místo Toma Lanea a chcete napravit zlo, které napáchal

váš bratr. Vážím si vás, Jime Allarde. A jako bankéř mám zájem na tom, aby tenhle kraj byl bohatý. Ti poctiví lidé na druhé straně řeky jsou mi milejší než jeden bezohledný zloděj dobytka. Pane, pokud by vám peníze nestačily, poskytnu vám za nízký úvěr půjčku. Tom Lane měl v tomto městě pár přátel. A k nim patřím i já.“ Vstal a potřásl Jimovi rukou.

Pak Jim odešel a o pár minut později vstoupil do kanceláře obchodní společnosti. Za starým omšelým psacím stolem trčel ramenatý rozložitý muž a cosi počítal v tlusté knize. Bylo na něm vidět, že kdysi sám vozil širou zemí vozy s nákladem tažené mezky či koňským spřežením.

Rozmrzele vzhlédl, protože Jim Allard působil ve svých šatech a se zaprášeným a rozbitým obličejem jako tramp, který hledá zaměstnání.

„Nemám práci,“ řekl muž mrzutě. „Obchody jdou teď uprostřed léta prachmizerně. Povozníky budu moci zaměstnat zase až na podzim.“

„Já práci nechci,“ zazubil se Jim. „Já vám naopak nějakou nesu. Chtěl bych si od vás pronajmout všechny vozy, které máte k dispozici.“

„Hohó,“ řekl muž. „Jenom si ze mě nedělejte srandu, panáčku. Nemám náladu na …“'

Jim jej přerušil a vše mu vysvětlil.

Vtom se začalo Tedu Raabovi – tak se onen muž jmenoval – blýskat. Udeřil těžkou pěstí do stolu a vstal.

„Můžete mít všechno, pane. Můžu vám dodat osmnáct nákladních vozů i s návěsy. Každý vůz bude mít výborné tažné mezky a dva schopné vozky. A každý vůz vás bude stát denně i se zvířaty a s jezdci dvacet dolarů. A jestli potřebujete pracovní síly, tak vám můžu taky dát tip. Dnes tady byla za mnou celá horda lidí, co hledali práci. Bylo to víc než tucet chlapů. Přišli z dolů u Red Cliffu. Důl

Queen byl uzavřen a dělníky propustili. Možná, že ti chlapi jsou ještě ve městě. Jejich předák je zrzavý Ir. Je to moc fajn parta, která se chce nechat najmout na práci jedině vcelku. A chlapi jsou to jako býci. Mají určitě síly jako grizzlyové, ale dokážou docela jistě pořádně máknout. Bavil jsem se s jejich předákem. Pracovali jako mostaři a při pokládání kolejí, když se stavěla železnice. Pak odešli do dolů a mají zkušenosti i jako dřevorubci. Vezmou každou dobrou práci ve skupině. Kdybyste teda potřebovali pracovní síly, pak …“

„Díky, pane Raab. A nechtě rovnou dva vozy zajet před velkoobchod. Teď ho totiž pěkně vyplením. Vozy potom pojedou ještě tuto noc k bývalému Holmesovu ranči, který teď patří mně. Tam ať na mne počkají. A ostatní vozy bych měl rád k dispozici zítra při východu slunce. Poslyšte, potřeboval bych železné pruty, vápno a písek a cement. A taky bych potřeboval parní stroj a těžké beranidlo. Kde bych to všechno mohl dostat?“

„Možná u zavřených šachet,“ zašklebil se muž. „Dejte mi plnou moc a já zítra pošlu do Red Cliffu svého syna. Kluk je moc dobrý obchodník a nakoupí tam výhodně. Ale musíte mu dát s sebou peníze.“

Jim Allard se na muže ještě jednou zkoumavě zadíval.

Pak se rozhodl a podepsal šek na dva tisíce dolarů.

„Rozdíl vyrovnáme potom při celkovém vyúčtování,“ řekl.

Pak vyšel ven.

Když došel k salónu Wyoming, zastoupil mu cestu jakýsi muž. Byl to šerif Hink Bucket.

„Jime,“ řekl starý muž mírně, „moment, Jime.“

„Ahoj, Hinku!“

„Právě jsem doprovázel na večeři bankéře a ten mi řekl, co chceš udělat. Rozjíždíš to pěkně rychle, hochu.“

„Jó, teď teprve pořádně začnu,“ zasmál se Jim.

„A taky jsem slyšel, že jsi zmlátil Billa Jeffersona.“

„No, on mi dal taky co proto.“

Když Jim zmlkl, položil mu starý šerif letmým pohybem ruku na rameno.

„Dej na sebe pozor, Jime,“ zamumlal. „I ranč U dvou měsíců má tady ve městě spoustu přátel. Půlka města patří Billu Jeffersonovi. A viděl jsem, jak jeden jeho člověk velice spěšně odjížděl z města. Ten člověk nahlásí, žes do Yellow Hillu přijel sám. Nezdržuj se tady dlouho. Já už jsem starý a ty ještě pořádně nejsi ve formě. Kdyby na tebe Jefferson poslal tu svoji smečku a oni by tě vyčenichali tady ve městě, nic proti nim nezmůžeme. Jenom dávej pozor.“

Po těchto slovech šerif zmizel v přítmí boční uličky.

Jim ani neslyšel jeho kroky, tak tiše a opatrně se ten malý mužík pohyboval. Allard zůstal ještě chvíli zamyšleně stát. Uvažoval o, slovech Hinka Bucketa. Stařec jej varoval a současně mu dal na srozuměnou, že bude stát na jeho straně, pokud by Bill Jefferson poslal do města svoje lidi.

Jim si uvědomil, že vůči tomuto zestárlému bojovníkovi cítí jakousi zvláštní sympatii. A současně si vzpomněl, kolik on sám na své předlouhé pouti už absolvoval bojů a zápasů. Vzpomněl si na divoká města a všechny ty násilnosti, proti nimž bojoval.

A všude našel lidi jako Hink Bucket, kteří se rázem stali jeho přáteli a kryli mu záda.

Jim Allard šel dál. Vnitřně byl klidný. Musel tady ve městě zařídit ještě spoustu věcí. Nemohl přece jen tak odjet jen proto, že jeden z jezdců byl na cestě k Billu Jeffersonovi do ranče „U dvou měsíců“, že on – Jim – je teď ve městě. Musí tady vyřídit ještě hodně důležitých věcí, aby měl zítra volné ruce pro cosi, co je ještě důležitější.

Došel až k lítačkám do salónu a vstoupil.

U stolů sedělo jen pár hostů. Kovbojové z odlehlých rančů, vozkové od nákladních vozů, občané – a pár z těch divných postav, o nichž v tomhle městě jistě sotva kdo něco určitého ví. V každém městě byly takové existence. Přicházely odkudsi z divočiny a zase mizely. Byli to tuláci, kteří se možná i skrývali před zákonem nebo žili z příjmů, které nebyly zrovna čisté.

Hráči seděli za svými stoly a zcela zřetelně se nudili. Byla středa. A město ožívalo až o sobotách a o nedělích. Dvě tanečnice se líně procházely po sále a u klavíru vyťukával jakýsi holobrádek pochod.

To všechno přehlédl Jim Allard rychlým pohledem.

Ale pak spatřil dlouhou řadu mužů, která se tísnila u výčepu. Bylo to třináct mužů ve stejných holínkách, pestrých košilích a kalikových vestách. Na zádech měli všichni stejné klobouky a ty byly takříkajíc jejich poznávacím znamením.

Takové klobouky znal Jim Allard ze stavenišť železnice – ze základen pro stavební dělníky. Viděl je u planýrovačů a pokladačů kolejí – a u dělníků v dolech.

Ano, právě tohle byla ta skupinka z dolů, která hledala práci a o níž mluvil Ted Raab. Přistoupil blíž a vycítil, jak si ho hosté u stolů prohlížejí. Samozřejmě ho spousta lidí ještě neznala – ale tihle všichni už slyšeli, že Billa Jeffersona zmlátil jakýsi muž. V tomto kraji a v tomto městě se zprávy tohoto druhu šířily jakýmisi záhadnými cestami. Byl tady dobře fungující zpravodajský systém. To pro Jima Allarda nebylo ovšem nic nového.

Ti lidé tady to všechno tedy věděli – a teď viděli, jak vstoupil urostlý mohutný muž, který měl v obličeji ještě jasné stopy po tvrdém zápase. A proto jim došlo, že to musí být právě tento muž, který vyřídil Billa Jeffersona.

Pozorovali jej, protože nějak vytušili, že tento urostlý

muž ovlivní značně události ve zdejším kraji.

Jim Allard si upřených pohledů nevšímal. Přistoupil k barovému pultu a protože od Teda Raaba věděl, že předákem těchto chlapů je rusovlasý Ir, hned ho poznal. Přistoupil k němu a řekl přitom jinému chlapíkovi:

„Kamaráde, pusť mě, abych si stoupl sem, mezi vás. Mám pro vás džob.“

Teď se obrátil i předák a zkoumavě si jej prohlížel.

Ano, byl to Ir – se světlýma očima, pihami a širokou bradou. Chřípí se mu zachvělo. Byl ošklivý, ale pohled jeho očí byl pevný a přímý.

„Haló, kovboji,“ řekl, „který mezek ti stoupl do úsměvu?“

„To byl buvol,“ zašklebil se Jim.

„A veliký buvol?“

„Možná, že znáte Billa Jeffersona.“

„Jó, toho znám. V Red Cliffu mě dvěma ranami dostal na zemi a pak mi dal ještě čtyři, a to už jsem se pak nemoh postavit na nohy,“ zabručel předák. „Nic si z toho nedělejte, kovboji. Tenhle býk je prostě neporazitelný. Ten nemá konkurenci. Před ním mě ještě nikdo nedostal. A on to dokázal. A jak dlouho na to potřeboval u vás, kovboji? Kolikrát jste vstal vy?“

Jim se při té skoro soustrastné otázce musel pousmát.

„Pan Bill Jefferson ještě leží v posteli,“ řekl.

„Och, vy jste ho postřelil?“

„Ne, mlátil jsem do něho tak dlouho, až nemohl vstát.“

Jim se pořád ještě usmíval a měl radost ze zmateného mužova obličeje.

Ten teď na krok poodstoupil od výčepního pultu, aby si mohl Jima důkladněji prohlédnout od hlavy k patě. Pak zakroutil hlavou a zamumlal:

„Jo, kovboji, vypadáte jako pořádný chlap, který se dokáže bít. Ukažte ruce. Bill Jefferson je určitě tak o

patnáct kilo těžší než vy. Nebo snad byl nemocný, že nebyl ve formě?“

Jim už na tuto otázku neodpověděl, ale jen mlčky ukázal pěsti. Přitom mírně pronesl:

„Pane, nechci vám ve vší důraznosti dokázat, že jsem opravdu zbil Billa Jeffersona. Chci vám všem nabídnout džob. Každému zaplatím po čtyřech dolarech a nabízím stravu a bydlení zdarma. A když se vy jako předák ujmete vedení, dostanete dvojnásobnou mzdu, pane.“

Rusovlasý obr se na něho divně podíval.

„To je báječná mzda. A vy jste vážně dokázal zmlátit Billa Jeffersona? Já tomu pořád ještě nedokážu uvěřit. Ale…“

Barman se přisunul blíž a nahnul se přes pult.

„Zbil ho. Doktor byl tam venku na ranči a dával do pořádku Jeffersonova zlomená žebra. Povídá si o tom celé město.“

Po těch slovech zase barman odešel, aby pod pultem naplnil pár skleniček.

Ir podával Jimu Allardovi mohutnou dlaň.

„Já jsem Pat O'Brien. A tady je moje ruka. Líbíte se mi, kovboji. Člověk, který dokázal zbít Billa Jeffersona, je mi sympatický. Dejte si whisky, kovboji, a mluvme o té práci.“

Usmáli se, potřásli si rukama a pak se napili.

Ostatní chlapi mezitím kolem nich utvořili hlouček. Vyčkávali a poslouchali.

Pat O'Brien zhluboka vydechl a odložil prázdnou sklenici a s potěšením se otřásl. „Jó, to je ohnivá voda,“ zavrčel. „A co bychom měli za čtyři dolary denně dělat? Měli bychom vás chránit před chlapy od Jeffersona ? My, kamaráde, nejsme žádní pistolníci.“

„Chci stavět hráz. Pár tuctů osadníků, rančerů a farmářů mi pomáhá. – ale potřebuju i lidi, co takové práci

rozumějí. Lidi, kteří umí zdít. Chlapy, kteří umí rozbíjet kusy skal a kteří umí zacházet s parním beranidlem. A vy to všechno dokážete. Chtěl bych postavit pevnou hráz a potřebuju odborníky."

Pat O'Brieri přikývl. „To my jsme. Stavěli jsme už i hráze. Ale, kovboji, řekněte mi taky, kdo je proti té hrázi?"

„Bude proti ní Bill Jefferson. Ale vy proti němu bojovat nemusíte. To si vezmeme na starost já a mí přátelé."

V Patových očích se najednou zablesklo. Otřel si tvář a ohlédl se po svých lidech.

„Hoši," řekl, „vzpomínáte si ještě, jak lidi Billa Jeffersona tehdy vtrhli v Red Cliffu do našeho lokálu a strhla se taková mela, že celý salón byl na cimpr campr? A vzpomínáte si taky, že ti chlapi tehdy začali střílet, když přišli na to, že naše pěsti jsou silnější než jejich? A vzpomínáte si i na dva mrtvé ? – A na to, že mě Jefferson srazil k zemi, když jsem jel za ním, abych si od něj pro pozůstalé vyprosil nějaké peníze? Vzpomínáte si na to, ještě, hoši?"

Muži jen zamručeli a oči jim sršely hněvem.

Jeden řekl:

„Pate, stavba té hráze bude jenom zajímavější, když proti ní bude Bill Jefferson."

„Jo, to jo," zasmál se Pat O'Brien a podal Jimu Allardovi ruku.

„Jak se vlastně jmenuješ, kovboji? Právě sis najal partu. Kdy se pustíme do práce?"

„Já jsem Jim Allard a vy začněte hned. Přineste si svých pět švestek a přijďte k velkoobchodu. Tam na vás čekají dva těžké nákladní vozy. Až budou plné, vyrazte."

Potřásl Patu O'Brienovi rukou a vyšel rychle z lokálu.

Venku si spokojeně vydechl.

Věděl, že tohle bude parta výborných lidí.

Rychle přešel na druhou stranu ulice k velkoobchodu. Tam už stály vozy s přívěsy. Čtyři vozkové si ho zvědavě prohlíželi. S majitelem krámu stáli přede dveřmi pod lucernou.

Prodavač řekl: „Pane, právě jsem slyšel, že ...“

„Jo, potřebujeme proviant, lopaty, motyky, rýče, vozíky, kladiva, dláta, vrtáky do kamene, nálože trhavin a spousty dalších věcí. A nemáte náhodou i stanové dílce a skládací lůžka? Asi dnes vykoupím váš obchod, pane. A jestli si budete dělat starosti kvůli placení, běžte rychle za bankéřem a poptejte se tam.“

„Už jsem s Frankem Daltonem mluvil,“ odpověděl majitel obchodu.

Podivně se na Jima Allarda zadíval.

„Vy chcete stavět hráz, že? A jste strašně chytrý. Nevím, jestli bych vám zítra prodal třeba jen jehlu.“

„Proč ne?“

„Bill Jefferson by mi to zakázal,“ zamumlal muž a odvrátil se.

„Zakázal by mi to – a já bych – jako hodně ostatních lidí ve městě – měl strach jeho zákaz porušit. To, že jste ho zbil, pane, ještě zdaleka neznamená vítězství nad násilím a terorem.“

Muž vešel dovnitř. Jim se závozníky ho následoval. Prošli obchodem až do velikého skladiště vzadu. Protože doly u Red Cliffu braly zásoby a nářadí z Yellow Hillu, bylo tady ve skladišti hodně věcí, které Jim potřeboval.

Vybíral si rychle a s přehledem. Majitel obchodu a příručí si vše pečlivě zaznamenávali. A vozkové začali věci odnášet do vozů. Pak se objevilo i třináct chlapů z najaté party a přidali se.

Jim Allard skutečně skoupil skoro celý obchod.

Bylo tu mnoho beden s potravinami. Několik metráků

mouky, cukru a sušeného ovoce. Brambory a solené maso. A pak nářadí. Všechny prostory a sklady velkoobchodu, který zásoboval téměř celý zdejší kraj, byly osvětleny. Přišly rovněž žena a dcera majitele obchodu, aby pomohly se sepisováním věcí.

A na vozy se nakládalo: čtrnáct desetikilových kladiv, vrtáky, dláta. Padesát lopat a tři tucty krumpáčů. Kovadlina, patrony s trhavinou, stanové dílce, skládací lehátka, přikrývky a další věci.

Pak odešel Jim s obchodníkem do přilehlého obchodu se zbraněmi, který rovněž patřil k centrálnímu velkoobchodu a koupil tam tucet vinčestrovek, koltů a mnoho munice.

A pak bylo všechno hotovo.

„Napíšu vám šek na tři tisíce dolarů. Definitivní účet si pak spolu projdeme někdy v příštích dnech. Dobrá?“

Majitel obchodu přikývl.

„Přeju vám hodně štěstí, pane. Já sám bych byl radši, kdyby osadníci a farmáři tam za řekou konečně začali trochu slušně žít. Můj obchod by to velice potřeboval – zvlášť když teď zavřeli doly a já teď mám veliký výpadek. Ale mějte se na pozoru před Billem Jeffersonem! Prý jste ho zmlátil. Už jenom proto půjde po vašem skalpu. A jestli zemřete, pane, tak Jefferson bude zase na koni, jako tenkrát, když Toma Lanea vyzval na souboj jeden z pistolníků.“ Jim Allard přikývl.

„To by se zase musel objevit nějaký výjimečný střelec, pane.“

„Inu, leccos by vyřešila i rána zezadu,“ řekl muž hořce. „Proto taky máme všichni tady ve městě strach. Bill Jefferson může dostat do sedel na třicet svých najatých chlápků. A kdyby měl pár dní čas, snadno ten počet zdvojnásobí. To by pak přišli všichni ti chuligáni a darebáci z celého Wyomingu, všichni, co žijí jenom z

peněz za to, že někoho zabijí. Dejte si pozor, pane.“

„Jsem Jim Allard – bratr toho člověka, který zastřelil Toma Lanea.“

Poté, co to Jim vyslovil, nechal užaslého obchodníka být a odešel. Věděl, že ještě dnes se po městě roznese, kdo vlastně je.

Ale to už mu nevadilo. Hester Laneová to už věděla. A své pravé jméno zamlčel jen kvůli Hester a Tommymu. Teď ale vyložil karty na stůl a bude muset využít veškerých svých dovedností.

Takže půjde svou cestou – začne s bojem, pokud ho někdo bude chtít zastavit.

Bylo mu všechno jasné.

* * *

Spřežení tvořilo vždy osm mezků. Za vozy nadskakovaly přívěsy. A tak vyrazili z města do tmy.

Jim uvažoval, co je ještě třeba udělat. A vtom ho něco napadlo. Vydal se k budově pošty. Sam Trevor – pošťák seděl za přepážkou a usmál se na něj.

„Jime, jedete ve velkém a začíná se o vás mluvit,“ řekl zamyšleně a ustaraně si ho prohlížel.

„Jó, věci se hnuly dopředu,“ opětoval Jim jeho úsměv. „Bill Jefferson se teď bude muset snažit, co ? Chtěl bych od vás kousek lepenky nebo tvrdšího papíru.“

Pošťák se zvedl z otáčecí židle a začal hledat v přihrádce. Pak vylovil kus bílé lepenky. Jim vzal ze stolu červenou tužku a začal na pultíku psát:

Pozor !

Pořád ještě potřebuji pracovní síly, které mi pomohou se stavbou hráze. Nabízím tři dolary denně a stravu zdarma.

Jim Allard.

„Můžu to pověsit na tabuli vedle vašich dveří?“ zeptal se pošťáka.

Ten jenom zíral na plakát.

„To je výzva Billu Jeffersonovi,“ řekl pak suše. „V tomhle městě sotva najdete někoho, kdo by pro vás pracoval. Proč to chcete vyvěsit? Samozřejmě, že to můžete připíchnout na tabuli. Já z Jeffersona strach nemám. Ale některý z jeho lidí to stejně velice rychle strhne — a já mu v tom nebudu moct zabránit.“

„Já vím,“ zasmál se Jim, „přesto bych to ale chtěl pověsit. A možná se i dozvím, kdo to strhne.“

„Možná – možná, Jime Allarde. Už jsem vám řekl, že jste to rozjel. A vy sám jste povídal, že se to hnulo dopředu. Ale jenom si nemyslete, že vás Jefferson nechá jen tak na pokoji. Pro něho je to docela jednoduché. Stačí mu, když vás zastřelí. Vy jste duší toho všeho. Ví to stejně dobře jako-všichni v tomhle kraji. Od nynějška jste neustále ve smrtelném nebezpečí. A možná, že už teď jste tady ve městě až příliš dlouho. Radši už jeďte a příště si s sebou přivezte tělesnou stráž.“

Sam Trevor ustaraně pokýval hlavou. Ze šuplíku vzal kladívko a pár hřebíčků a položil je vedle plakátu.

Jim to všechno vzal a odešel ke dveřím.

Tam se ještě jednou zastavil a řekl přes rameno;

„Tenhle plakát přece jen není tak zbytečný. Jednoho dne se budou lidi odtud z města u mě hlásit a prosit o práci. A to bude znamením, že tohle město už nemá z moci Billa Jeffersona strach. A na to znamení čekám.“

Vyšel ven. Vedle dveří visela na zdi domu černá tabule, na níž byly vyvěšeny různé vzkazy, zprávy a oznámení. Připevnil svůj plakát vedle nich a šel zase vrátit kladívko.

„Hodně štěstí, Jime,“ popřál mu pošťák.

Jim opět vyšel ven. Zavřel dveře a pár vteřin zůstal stát na prkenném chodníku před budovou.

A náhle pocítil, že dosavadní klid nočního města se změnil. Mnoho světel,, která až dosud hořela v domech a jejichž paprsky pronikaly ven na ulici okny či dveřmi, teď zhaslo. Chodníky osiřely. Jen před oběma hospodami stálo ve světle luceren několik mužů. Ale i ti teď odcházeli.

Světlo zhaslo i ve velkoobchodě. I hotel potemněl. Bylo slyšet, jak kdosi zastrkuje za domovní dveře závoru. U kůlu bylo uvázáno jen pár osedlaných koní.

Od jihu zavál do města noční vánek. Byl to teplý větřík – mírný a příjemný. Přinášel pach vlhké země á vůni pastvin. Byl cítit trávou a stepí – a také trochu prachem.

Ale náhle bylo cítit i závan hrozícího nebezpečí.

Jim Allard to neomylně zaregistroval. Smysly měl bdělé a napjaté. V té chvíli pochopil, že se v Yellow Hill zdržuje už příliš dlouho – možná o minutu, dvě.

Kdyby už teď měl za sebou výjezd z města, mohl by bez problémů zmizet ve tmě a dohnat oba vozy, které nemohly být snad ani míli odtud. Ale cítil se až příliš jistý. Chtěl tomuto malému městečku ukázat, jak je nebojácný a sebejistý. Nechtěl dát na sobě znát spěch a zbrklost – protože věděl, že i nezúčastnění pečlivě sledují každý, jeho čin a pozorně si všeho všímají.

A tu si uvědomil, že si se vším dával až příliš na čas a že tady je přece jen už o pár minut déle, než by bylo záhodno.

Jasně vycítil nebezpečí – ale neviděl ho. Vycítil to ze změněného pulsu tohohle farmářského městečka a protože už takové okamžiky zažil, věděl z vlastní zkušenosti, jak citlivé a vnímavé takové městečko dovede být.

Jim Allard se pomalu vydal po chodníku.

Tam – před bankou stál u sloupu jeho kůň.

Přimhouřenýma očima se zadíval tím směrem.

Ale kůň byl pryč.

Takže už pochopil, co město vyburcovalo do té míry, že se všichni stáhli jako šneci do svých ulit.

Jimův kůň zmizel.

Jim uvažoval. Věděl, že není snadné, aby se k jeho hřebci přiblížil kdokoliv cizí – ale to ještě nic neznamenalo. Na ranči ‚U dvou měsíců' bylo dost lidí, kteří dokážou zacházet i s nebezpečnými zvířaty. Pomocí las, která mají mnozí jezdci připevněna na sedlech, je možné zkrotit i to nejumíněnější a nejdivočejší zvíře.

Muselo se to stát, když jsem na poště psal ten plakát a bavil se se Samem Trevorem, pomyslel si trpce Jim.

Velice teď litoval té hlouposti s plakátem. Nečekal, že se na základě toho plakátu k němu začnou hlásit lidi z města o práci. To oznámení mělo jen lidem tady ve městě jasně ukázat jejich vlastní zbabělost a závislost. Měli začít uvažovat o Billu Jeffersonovi a položit si otázku, proč se ho tak bojí.

Ale s tím plakátem Jim jenom ztratil spoustu času.

Přemýšlel, kam mohli jeho koně odvléct a napadlo ho, že by to mohla být i ulička tam vzadu za bankou.

Zároveň mu ale bylo jasné, že tam na něho u jeho koně čekají. Kdyby byl skutečně takový blázen a do uličky se odvážil, jistě by na něho vystřelili.

Pomalu vydechl a pokračoval v chůzi. Pravačkou zajel k hlavni koltu v pouzdře.

Když došel k výklenku jednoho z domů, kde vládla dokonalá tma, zastavil se. Zaslechl slabý šelest.

Sevřel kolt v dlani.

Těsně vedle výklenku se přitiskl ke zdi a tiše se zeptal:

„Kdo je tam?"

Odpověděl mu zastřený hlas šerifa Hinka Bucketa.

„Jime, ty jsi zatracený blázen," řekl šerif trpce. „Do města přijelo sedm chlapů. Vede je Dick McCrea – to je

Jeffersonův předák. Já sám jsem je viděl. Jejich koně stojí v uličce vedle banky. Dva odtáhli tvého hřebce na lasech pryč. Jsou ještě v uličce. Zbývajících pět se rozdělilo. McCrea stojí ve vjezdu do skladu dřeva, vidíš ho támhle, chlapče?“

Jim Allard se zadíval šikmo přes ulici.

„Jo, tak nejasně ho tuším,“ zamumlal. „A kde jsou ostatní?“

„Dva jsou na téhle straně naproti ústí uličky. A další dva máš někde za sebou.“

Jim Allard otočil hlavu.

Obchod za ním byl temný – ale před poštou ještě hořela lampa. Pak opět následovalo několik domů ponořených do tmy a teprve potom zase další rozsvícená lucerna – tentokráte před hospodou.

Protější strana ulice byla dokonale temná. Z kteréhosi dvora zaštěkal pes.

Světlo vycházející z hospody však dostatečně osvětlovalo vozovku až k chodníku, takže Jim mohl rozeznat plížící se stíny dvou mužů. Chlapi ho tedy obklíčili. Dostali ho mezi sebe a on sám je teď bez koně. Jenom před hospodou stálo u kůlu ještě pár koní.

Jim se zadíval k veřejné stáji.

„Hinku, počkej,“ řekl do temného výklenku a pokračoval dál. Ušel ještě asi třicet kroků, než se dostal přesně na úroveň skladu dříví. Ve vjezdu do něj se mihla obrovitá McCreova postava. Předák se tam musel skrýt nebo jen sehnout k zemi.

Jim pokračoval ještě dalších dvacet kroků. A teď byla přímo proti němu veřejná stáj. Vytáhl kolt a podlezl zábradlí u chodníku.

Dostal se na vozovku.

Přešel ji.

A nestalo se nic.

Po levici teď měl uličku vedle banky a po pravici dvůr, na kterém se ukrýval McCrea.

Náhle se ulicí rozlehl výkřik: „Zůstaň stát, chlape!“

Zvuk vycházel ze dvora.

Jim Allard se přikrčil a vyskočil vpřed. Začaly třeskat výstřely. Vypálili na něj tři muži. Dva muži byli nalevo od něj. Byli to ti dva, kteří se postavili za ním naproti uličce. Pálili do tmy zastřešeného chodníku na míhající se Jimův stín. Slyšel, jak jejich kulky sviští, ale postupoval vpřed v hlubokém předklonu.

Třetí muž pálil zpoza veřejí vrat do dvora. Jimovi projela rezavá bolest zády.

V běhu vypálil dvě rychlé rány na záblesk hlavně a spěchal průjezdem do dvora stáje. Zaslechl divokou kletbu a ostrý výkřik:

„Ve stáji!“

Proběhl zatím dvorkem a otevřel branku ve velkých vratech stáje. Tady ve stáji svítila lucerna. Jim vklouzl dovnitř a sotva za sebou přitáhl dvířka, uslyšel, jak se do nich zavrtávají kulky.

Dveře zavřel právě včas.

Na chodbě stáje se objevil podomek.

„Uhni!“ zavolal Jim a spěchal dlouhou chodbou pryč. Muž se zaklením vklouznul do prázdného boxu vlevo. A Jim pospíchal dál. Nalevo i napravo byly boxy, ve kterých stáli koně. Ale nevtrhl do stáje, proto, aby si opatřil koně. Doufal jen, že jeho pronásledovatelé si budou myslet, že takovou hloupost udělal.

Dostal se k zadním vratům a i tady našel v jednom z velikých křídel malou branku. Otevřel ji a vyklouzl do tmy.

Dostal se do zahrady. Jim se plížil až k rohu stáje a tady vyčkával. Nemusel čekat dlouho, protože za chvíli bylo slyšet hluk, který způsobovali dva muži, kteří se podél

dlouhé zdi stáje chtěli dostat k zadní straně budovy.

Takže to vypočítal dobře. Ti lumpové ho chtějí zavřít ve stáji a potom počkat, až v sedle vyjede jedním nebo druhým vchodem ven.

Jim Allard se chladně usmál.

Věděl, že ho chtějí odprásknout, protože to byli najatí pistolníci a Bill Jefferson si u nich objednal jeho – Jimovu hlavu. Jim Allard neměl v úmyslu kohokoliv šetřit. Nebojoval teď jen o svůj vlastní život. Šlo i o budoucnost jeho přátel, o pár tuctů lidí – a o hráz.

A když byl takto v obklíčení a v nebezpečí, zmocnila, se ho přímo krutá vášeň.

Oba muži byli už teď těsně u rohu stáje. Už rozeznával obrysy jejich postav.

„Hej, tady jsem!“ zvolal ostře a klekl si při tom.

Hned zableskly dva výstřely a zaslech, jak mu nad hlavou zasvištěly kulky. Trefily by ho jistě do prsou, kdyby zůstal stát.

Současně ale ucítil v dlani zpětný ráz svého koltu. Zaslechl, jak muži zasténali. Zapotáceli se a přepadli jeden přes druhého. Jeden z nich tvrdě narazil na prkennou zeď stáje.

Jim zůstal klečet na zemi. Znovu si nabil kolt. Při tom škaredě nadával. Dříve dokázal nabít kolt během několika vteřin – ale dnes mu jeho pohmožděné, rozbité prsty nějak vypovídaly poslušnost.

Jeden z postřelených neustále bolestivě sténal. Jim Allard zaslechli z ulice jakýsi výkřik.

„Dostali jste ho, Charly? – Máte ho?“

Zasmál se chladně a hořce.

Ano, byla to zase ta stará známá hra. Dost tvrdí hoši, kteří dnes po něm jdou – a on zase svádí nelítostný, krutý boj.

Dokončil nabíjení zbraně a vstal. Proklouzl kolem obou

sténajících chlapů a zaslechl, jak jeden zasípal: „Och, ty bídáku, tys nás dostal.“

Neodpověděl, došel až k přednímu rohu stáje a zastavil se.

Dva muži právě otevírali velká vrata do stáje – každý jedno křídlo. Třetí muž stál asi deset kroků před vraty a držel v obou rukou kolty, aby mohl ihned pálit dovnitř. Čtvrtý muž přiběhl k rohu stáje, za nímž stál Jim. Tenhle chlapík se zřejmě chtěl podívat, jak to vypadá za budovou.

Musel to být McCrea, protože ten chlap měl obrovitou postavu.

Jim zatáhl hlavu a přitiskl se zády ke zdi. Pak se objevil onen muž. Jim levačkou odstrčil jeho nastavený kolt a současně praštil chlapa těžkou hlavní své zbraně přímo doprostřed čela.

Muž stisknul odstrčenou zbraň, ale kulka se zavrtala do stěny. Jim udeřil ještě jednou. Zasáhl muže šikmo přes spánek a ucho. Odstrčil sesuvšího se muže stranou a vyskočil zpoza rohu. Spatřil muže se dvěma kolty, který se k němu otočil. Ale vystřelil rychleji než on, protože byl na to připraven a sám byl v pohybu. Zasáhl jej.

Výstřely se ozvaly i z ulice a Jim pochopil, že to teď zasáhl šerif a drží mu od těla dva zbývající chlapy, kteří na něj číhali u jeho koně.

A tak teď mířil koltem na oba muže, kteří už zatím trochu pootevřeli obě křídla vrat do stáje. Ven proniklo trochu světla.

Měli sice v rukou zbraně, ale on je viděl ve slabém světle daleko lépe, než oni jeho.

A dostali strach. Náhle si vzpomněli, jak náramně tenhle muž dokáže zacházet s koltem a možná se už mezitím od svých kumpánů ve městě dozvěděli, že tenhle cizinec z Texasu není nikdo jiný než Jim A. Allard.

„All right,“ řekl Jim chlapům zkoprnělým úžasem.

„Fajn, hošánci. Odhoďte bouchačky a můžete jít hezky po svých. Tak jdeme!“

Poslechli a když kolty dopadly na zem, přiřítil se na dvůr šerif Hink Bucket.

„Jime,“ oddychoval ztěžka, „jeden leží na ulici. Kde jsou všichni ostatní?“

„Dva leží za stájí. A tady za rohem leží McCrea. A tenhle měl dva kolty.“

Šerif se podíval na zem na střelce, který svíral v každé ruce zbraň a zlehka se ho dotkl špičkou boty.

„To byl Jack Rackett,“ zamumlal. Obrátil se k oběma chlapům, kteří se vzdali.

„Můžete zůstat ve městě do té doby, než se postaráte o raněné a dokud nevyřídíte potřebné věci kolem pohřbu zabitých. Ale pak zmizíte. A natrvalo vám zakazuju do města páchnout. Jestli vás ještě někdy v Yellow Hill nachytám, zavřu vás pro narušování veřejného pořádku. Rozuměli?“

„Jo,“ chraplavě odvětil jeden z mužů.

„Uvidíme, šerife, vy v tomhle kraji nejste pánem. Tím je zatím pořád ještě Bill Jefferson. A vy jste se teď postavil proti němu, blázne. Inu, to je vaše věc.“

„Proti nikomu jsem se nepostavil,“ zuřivě vyštěkl Hink Bucket. „Chlapečku, já jsem tady ve městě šerifem. A každému, kdo je napaden, mám povinnost pomoci a pasu po těch, kdo tady narušují klid. To můžete klidně Billu Jeffersonovi vyřídit. Jestli sáhne po zbrani, došlápnu si i na něj.“

Obrátil se k Jimovi. „Pojď, kamaráde. Teď je už vážně na čase, abys zmizel.“

Jim ho mlčky následoval. Vyšli ze dvora a vydali se k uličce. Tam stálo ve tmě několik osedlaných koní. Když Jim vyrazil krátký výkřik, zaslech, jak jeho kůň odfrknul.

Přivázali ho poněkud stranou u jednoho kůlu. Jim ho

odvázal a vyvedl z uličky na hlavní cestu. Šerif tady stál a pozoroval lidi, kteří začali vycházet z hospody a z domů a dělali hloučky kolem obětí přestřelky. Přispěchal i malý zavalitý mužík s koženou brašnou. Byl to zdejší lékař.

Jim se posadil. Cítil nesmírnou únavu. Ještě zdaleka nebyl ve své dřívější formě. Ale v tomhle souboji vydržel. Je naživu. A pochopil, že měl úžasné štěstí.

Sklonil se dolů ze sedla a řekl Hinku Bucketovi:

„Starouši, poprosil jsem tě o pomoc. Ale teď si dělám starosti kvůli tobě. Protože, až teď odjedu do tábora, zůstaneš tady sám."

„Často jsem byl sám," prohodil staroch. „A Bill Jefferson si na mně pochutná až jako na druhém chodu. Nejdříve si brousí zuby na tebe. Nedělej si o mě žádné starosti, hochu."

Chtěl se otočit, ale vtom se ozvalo dunění kopyt. Nocí se do města přiřítila obrovská skupina jezdců.

Jim Allard a šerif už vytáhli kolty a lidé na ulici a na dvoře zase zmizeli jako myši v dírách.

Pak ale Jim s úlevou vydechl.

Dva první jezdce celé té hordy totiž poznal, když prolétli pásem světla vycházejícím z hospody.

Byli to Ken Ketshum a Chuck Summer. A ti ostatní, to nebyla žádná pořádná skupina jezdců. Chlapi seděli na neosedlaných mezcích a to znamenalo, že vypráhli vlečná zvířata z povozů a vydali se zpět do města.

Jim hlasitě zvolal a popojel do středu ulice. Ken Ketshum a Chuck Summer zastavili své koně těsně před ním. Předklonili se v sedlech a zírali na něj. Ostatní muži kolem nich vytvořili kruh.

Když se zvířata uklidnila, řekl Ketshum zlostně a přesto s úlevou v hlase:

„Takže tvůj skalp nedostali? Byli jsme bez tebe už dost dlouho, a tak jsme se vydali do města, abychom se po

tobě podívali. Asi míli před městečkem jsme potkali vozy a seznámili jsme se s partou báječných chlapů. A pak jsme zaslechli výstřely. Byly docela zřetelné. Och, ještě nikdy jsem neviděl lidi, kteří by dokázali tak rychle vypráhnout mezky a nasednout a jet. Mysleli jsme si už, že tě dostali a chtěli jsme vtrhnout do toho zatraceného města ze všech čtyř stran."

To všechno ze sebe přímo vychrlil.

Jeho malý přítel Chuck se zasmál a zvolal: „A já ještě nikdy tohohle dlouhána neslyšel mluvit tak rychle. Ten má jazyk rychlejší než bouchačku. A cestou sem nadával ve třech jazycích. Jime, jsi opravdu v pořádku?"

„Jenom záda mě pálí," pousmál se Jim. „A tenhle starouš mi náramně pomohl. Jinak by mě asi dostali do léčky."

Ukázal na malou vyzáblou nenápadnou postavu šerifa.

Všichni muži teď pohlédli na Hinka Bucketa.

Uctivě mlčeli a teprve v těchto chvílích jim došlo, jak nebezpečno tady bylo a že Jim Allard měl v souboji po boku ostříleného muže.

Nakonec Chuck Summer zamručel skoro dotčeně: „Hinku, nikdy jsem tě neměl nijak zvlášť rád, protože jsi mě jednou praštil do hlavy, když jsem se bil s Leslym Johnem a chtěl jsem se pustit i do jeho kumpánů. Byl jsem tehdy asi velice opilý, co ? Ale teď, Hinku, teď bych ti dal třeba i svoje kalhoty. Jsi třída, starouši."

„Starám se v tomhle městě o pořádek a jdu po každém, kdo tady začne s rvačkou," zamumlal šerif a odcházel pryč.

Jim se ještě krátce podíval na muže.

„Jedeme. Zítra se pustíme do práce."

Následovali ho.

* * *

Byla už téměř tma. Bill Jefferson, který už v posteli proležel pěkně dlouho, vstal. Pohyboval se strnule a namáhavě po místnosti. Celé tělo ho ještě po zápase bolelo. A bolestivá strnulost nechtěla ustoupit. I dýchat mohl jen velice povrchně, protože jinak ho začala bolet nalomená žebra.

Ale ležet už se mu dál nechtělo. Ačkoliv ho oblil pot a při každém pohybu ho nesnesitelně bolely svaly, nevzdal to a stále se pohyboval. Dokonce zkusil i několik dřepů, ale po chvilce se zarazil, rozkašlal se a dal si ruce v bok.

Někdo by mě měl namasírovat, pomyslel si a stále ještě nedokázal pochopit, jak ho jediný člověk dokázal jen holými pěstmi takhle zřídit.

Vzal ze stolu lampu a přistoupil s ní k zrcadlu. Podíval se na sebe a otřásl se vztekem.

Pak se zase s mručením a s klením začal pohybovat po místnosti, dokud nebyl celý propocený a dokud stačil s dechem. Cítil však, jak se mu strnulé svaly uvolňují a že se pohybuje stále snadněji. Bylo to, jako by z těla ochá-zelo těžké revma.

Když se udýchaný položil opět do postele, zaslech ze dvora ranče dusot kopyt. Pěkně pomalý. Tomu se podivil, protože jezdci většinou vjížděli do ranče tryskem.

Chtěl vstát a podívat se k oknu, ale nechal toho. Přitáhl si na sebe přikrývku, protože náhle pocítil na zpoceném těle chlad – a zase se mu do končetin a svalů vlévala ona bolestivá ztuhlost. Ale naslouchal.

Bouchly dveře verandy – a to věděl, že jeho žena vyšla ze svého pokoje a že prošla obývacím pokojem na verandu.

K čertu, pomyslel si, nenávidí mě tak, že se o mě vůbec nestará. Náhle se rozlétly dveře. Objevila se Ann Jeffersonová. Měla na sobě hedvábný ranní plášť a rozpuštěné vlasy jí splývaly až na ramena.

Bill Jefferson na ni zíral a opět si vzpomněl, že si kdysi myslel, že by mu svůdná a smyslná krása téhle ženy mohla dát zapomenout na Hester. A na krátkou dobu se to i stalo – dokud nepřišel na to, že pro Ann byl jen náhražkou za Toma Lanea.

To všechno ale už bylo hodně dávno. Mnoho let. A uvědomil si, jak velice se za tu dobu změnil. Jeho přání a celá jeho ctižádost se ještě pořád točí kolem moci, vlivu a bohatství. A pořád při tom cítil, že to všechno dělá jen proto, aby ukázal Hester Laneové, jaký je chlap.

Zíral na svou ženu, která stála nehnutě ve dveřích a dívala se na něj.

„Co chceš? Chceš mi zase říct nějakou nepříjemnou novinu? Nebo ...“

„Vrátil se tvůj předák McCrea,“ přerušila ho chladně. „Sotva se držel v sedle. Kromě něj se vrátili ještě dva muži. Slyšela jsem je, jak mluvili s lidmi ve stáji. Říkali, že jich vyrazilo na toho Texasana sedm. Ale tomu člověku pomohl Hink Bucket. Dva mrtví, dva ranění – a Dick McCrea je pěkně zřízený. Bille, tady v kraji je člověk, na kterého nestačíš – ani s pomocí svých pistolníků.“

Tón jejího hlasu byl nepříjemně rezavý. Otočila se, vyšla ven a dveře za sebou nechala bez povšimnutí otevřené.

„Zatracená ženská!“ zařval za ní sípavě. A pak se s námahou zvedl. S klením a supěním se oblékl a vyšel z domu.

Ale když se belhal po dvoře, rozeznal nezřetelné postavy několika chlapů ve stínu čeledníku. Věděl, že ho pozorují a určitě na něm poznali, jak těžce se pohybuje.

Pak se dostal k malému domku, ve kterém bydlel předák. Dick McCrea stál v rohu místnosti skloněný nad umývadlem a s kletbami a supěním si omýval obličej. Pak si vzal ručník, přitiskl si ho na rány na čele a na spánku a

otočil se ke svému šéfovi.

Ten na něj zíral jedním okem.

„Nedokázali jsme to," řekl chraptivě. „Pomáhal mu šerif. A je to Jim A. Allard. Kdosi nám to řekl. Najal si partu chlápků, kteří se ocitli po zavření dolů v Red Cliffu bez zaměstnání. Byl to Pat O' Brien se svými lidmi. Znáš ho, ne? Ach, tenhle Jim Allard ale dokáže bojovat – a vůbec jsem nezaregistroval, že by byl kvůli tomu souboji s tebou nějak z formy. Šéfe, jestli chceš znát názor, tak bychom museli dostat do sedel všechny naše jezdce a napadnout ho všichni najednou. A nevyčítej mi, že jsem ho nedostal. Tebe přece taky pěkně zřídil."

Dick McCrea přistoupil ke svému lůžku a natáhl se na něj. Pořád ještě si držel mokrý ručník na ranách na hlavě.

„Mám nakřáplou lebku," zasténal. „Ten bídák mě zmlátil jako nějakého zelenáče. Na pár hodin nebudu moci dělat zhola nic. V hlavě mi hučí, jakoby ..."

Bill Jefferson už další slova svého předáka neposlouchal.

Vyšel z domku a ponořil se do tmy dvora. Zastavil se a opatrně vdechoval mírný noční vánek. Rostla v něm zášť vůči tomu člověku, kterému se vždycky zatím podařilo zmařit jeho plány.

Zadíval se upřeně k čeledníku, ve kterém mohly nocovat tři tucty jezdců. A před barákem spatřil nehybné postavy několika ze svých lidí.

„Jděte spát!" zavolal na ně zlostně. „Už si běžte, k čertu, konečně lehnout. Protože co nevidět se jen tak ze sedel nedostanete a budete muset ukázat, jestli si peníze, co dostáváte, taky zasloužíte."

Namáhavě a strnule přešel přes dvůr. U verandy se zastavil a ještě jednou se podíval k čeledníku. Tam právě kdosi zavíral dveře. Jeho lidé ho poslechli.

Když se chystal zdolat tři schody na verandu a přidržel

se zábradlí, ozval se zpoza rohu domu čísi hlas:

„Pane Jeffersone?“

Zarazil se a na chviličku dokonce pocítil jakousi obavu. Zalitoval, že u sebe nemá kolt, ale pak si řekl, že na vlastním ranči mu přece žádné nebezpečí nemůže hrozit.

„Jo,“ zamručel vztekle a přitiskl si levačku k žebrům, která ho zabolela.

Mužík se přiblížil.

Když se zastavil těsně u Jeffersona, poznal ho.

„Robertsi?“ zeptal se.

„Jo,“ řekl mužík – a nebyl to nikdo jiný, než pokladník a pomocník bankéře z Yellow Hillu, Franka Daltona.

„Co chceš, Robertsi?“ zahuhlal Jefferson nevlídně.

Člověček vydal podivný zvuk. „Říkal jste mi kdysi, pane Jeffersone,“ zašeptal samým vzrušením dost hlasitě, „že mě štědře odměníte, kdybych měl pro vás nějaké důležité informace. Měl byste pořád ještě zájem vědět všechno dopodrobna o plánech banky, že?“

„Jo,“ zavrčel Jefferson, „tak co má bankéř Frank Dalton za lubem? Souvisí to s tím zatraceným Jimem Ambrosem – teda vlastně Jimem A. Allardem?“

„Ano, souvisí to s ním,“ řekl Roberts rychle. „Mohl bych vám říct, pane Jeffersone, jak tu stavbu hráze narušit.“

„Tak pojď dovnitř, Robertsi,“ zavrčel Bill Jefferson.

* * *

Ještě před východem slunce se pustil Jim Allard se svými pomocníky do práce.

Byli tady všichni – s vozy a spřeženími, se ženami a dětmi. A objednané vozy dopravní společnosti se už také blížily. Záhy se směrem k horám vydal dlouhý konvoj vozů, aby odtamtud dovezl kamení. Menší konvoj vozů odjel do lesů na severozápadě, aby dovezl silné kmeny

stromů.

Několik starších mužů zatím s ženami a většími dětmi budovalo tábor. Stavěly se stany a přístřešky. Napínala se celtová střecha pro provizorní společnou kuchyni a budovala se opravdová kamna. Vznikal takto tábor, který mohl poskytnout přístřeší a stravu více než stovce lidí. Pro zvířata byly zbudovány ohrady – a dělala se spousta dalších věcí."

Jim Allard a Pat O'Brien projížděli malým údolím, které se mělo stát přehradou. Všechno si prohlédli a Jim brzy poznal, že Pat O'Brien je opravdu odborník, který takovým pracem rozumí.

Během několika hodin se dohodli a Pat rozmístil své muže na pracoviště a dal jim přesné pokyny.

„Základy musíme zapustit hluboko do země," řekl suše. A bude třeba vyhloubit hluboké jámy, aby se pilíře pořádně ukotvily. Och, hoši, tentokrát se zapotíte. Jdem na to?"

A brzy i s Jimem vyměřili a okótovali důležité body. Pak začali muži s přípravnými pracemi. Zakously se první krumpáče, rýče, lopaty. Začaly vrzat vozíky.

A protože osadníci už byli zatím skoro hotovi se zřizováním tábora, přišli i oni a přiložili ruku k dílu.

Byl horký, suchý den. Ženy a děti nosily mužům nápoje a jídlo.

Dílo začalo.

Postupovali rychle. Večer dorazily první vozy s kamením a kmeny stromů a vykládalo se. Pozdě v noci přijel jezdec.

Byl to syn majitele vozů. I on se jmenoval Ted Raab jako jeho otec. Ale z očí mu koukal bystrý rozum. Jistě bude dobrým obchodníkem.

Potřásl Jimovi rukou a usmál se.

„Mám ohromnou radost, pane Allarde, že vás vidím. A

to, co máte v plánu, se mi moc líbí. Nesu vám dobré zprávy. Podařilo se mi v dolech pronajmout parní stroj a parní beranidlo. Je to levnější, než kdyby se to kupovalo. A mám taky ocelové výztuže a spoustu úzkých kolejí. Tím můžete hráz zakotvit a zpevnit, ne? Obstaral jsem i vápno, cement a jemný písek. Všechno dorazí ještě tuto noc. A z Red Cliffu se budou hlásit další pracovní síly. Pane Allarde, myslím, že za pár dní se to tady dostane tak daleko, že vás Bill Jefferson nezastaví ani s celou armádou."

„To doufám, Tede!" Jim se spokojeně usmál. „A když ti to nebude vadit, říkej mi Jime. Potřebuju v tomhle kraji přátele."

„Získáš si je, Jime – a už jich spoustu máš," zazubil se Ted Raab. Pak se tábor uložil ke spánku.

Ale ještě před rozbřeskem byli dělníci znovu na nohou. Na těžkých vozech dorazil parní stroj a beranidlo a ihned byly instalovány. Byla tu už také hromada dříví na topení a přípravné práce na mnoha místech už pokročily tak daleko, že bylo možné začít se zarážením výztuží a objemných kmenů. Poblíž ležela hromada narezivělých kolejnic. Spolu s výztužemi a kmeny se pak vše spojí v pevnou kostru, která bude pevně zapuštěna do země. A tato kostra se stane jakousi páteří budoucí hráze.

Všude vládl ruch a pohyb.

K poledni potkal Jim Tommyho, který nesl jedné skupince dělníků dva kbelíky vody.

„Hej, pane," řekl Tommymu, „měl by sis nasadit klobouk, protože slunce dneska praží. Kde máš mámu?"

Tommy se celý rozzářil.

„Jime," řekl, „ty dokážeš skutečně zázraky. Vždyť já jsem ještě takový mumraj nikdy nezažil. Jestli na nás teď z nebe kouká táta, musí mít náramnou radost. Ale musím chlapům donést vodu. Máma velí v kuchyni. Přijela až

dnes, protože musela ještě pomáhat u Bennetových. Paní Bennetové se narodila dvojčata a ...“

Tommy pospíchal dál. Trochu se začervenal, protože už dávno věděl, že děti nenosí čáp.

Jim nasedl na koně a odjel do tábora a tam se zastavil u kuchyňského přístřešku. Hester Laneovou spatřil uprostřed několika žen. Několik z nich škrábalo brambory nebo míchalo těsto. Jiné čistily zeleninu nebo krájely maso. Hester Laneová měla oblečené kalhoty a pánskou košili, ale na to si uvázala zástěru.

Jim na ni kývnul.

„Hallo, paní!“

„Ahoj, náčelníku. Už jsem si myslela, že tě uvidím až tak po týdnu,“ zavolala a přívětivě se na muže v sedle usmála. I na tu dálku pocítil onen silný cit, který z ní sálal a který teď patřil jemu.

Náhle si však všimnul, že se její pohled změnil, zpřísněl a upřel se kamsi za něj.

Otočil se v sedle.

A spatřil Ann Jeffersonovou. Přijela na malém ryzákovi. Když se opět obrátil k Hester Laneové, byla vážná a zachmuřená. Zadívala se zkoumavě.

Ale řekla klidně:

„Tahle návštěva je pro tebe, Jime. To je Ann Jeffersonová. Určitě utekla od Billa Jeffersona a hledá u tebe útočiště. A protože ty jsi džentlmen, určitě ho tady najde.“'

Odvrátila se od Jima a vzala hrnec s masem, které se předtím uvařilo v jiném kotli nad ohněm.

Vysypala ho do fazolové polévky a sledovala přitom, jak Jim obrátil koně a jel vstříc Ann Jeffersonové.

Setkali se asi sto metrů před táborem. Ann měla jezdecký oblek a seděla v mužském sedle. Podle vypáleného znamení poznal Jim, že kůň, na kterém

přijela, je z veřejné stáje. Ann Jeffersonová vypadala velmi znaveně a nevyspale. Byla celá zaprášená. Na hrotu sedla měla pověšenou cestovní kabelu.

„Jime," řekla s důvěrným úsměvem, „utekla jsem od svého muže. Prosím o ochranu. Řekla jsem ti už předtím, že jsem pořád čekala na muže jako ty – na muže, který mě vysvobodí z pekla, které jsem měla s Billem Jeffersonem."

Jim Allard se ani nepohnul. Díval se na tu ženu a sledoval vyzývavý a svůdný výraz v jejích očích. Uvědomil si, že mu dává jasně najevo, jak je mu nakloněna. A bylo mu jasné, že ho chce získat jen a jen pro sebe.

Byla krásná a žádoucí a proto se domnívala, že má právo vyhledat si vždy toho nejlepšího muže. Kdysi milovala Toma Lanea – nedostala jej. Pak si vzala Billa Jeffersona – a brzo jej začala nenávidět. A teď, protože sem přišel schopnější muž, chce mít jej. Chce se ještě jednou pokusit o to, co se jí nepodařilo s Tomem Lanem.

To byla její ctižádost. Možná, že takovou hru milovala. Chtěla patřit nejlepšímu muži široko daleko.

Smutně se na ni podíval. Pak pomalu přikývl.

„Jistě, madam, poskytnu vám ochranu. Ale nezůstanete tady s námi. Dnes večer vás doprovodím k poštovní cestě a vy tak ..."

„Ne, Jime, to mi nemůžeš udělat!" přerušila ho. „Já tě totiž opravdu miluji. A vím navíc něco velice důležitého. Mám v ruce cosi, co může způsobit, že se tvůj plán buď povede, nebo že tě naopak Bill Jefferson snadno dostane na kolena. Ale jsem s tebou. A nehodlám se s tebou ani handrkovat. Jsem tady, abych tě varovala. Nechci za to nic jiného, než jen smět zůstat u vás. Chci zůstat s tebou a s tvými přáteli, protože Bill Jefferson se zase chystá provést cosi hnusného. A copak můžu za to, že tě miluji? Chci ti jen pomoci. A ty si prostě nemůžeš dovolit odmítnout mou pomoc. Máš příliš velikou odpovědnost.

Všichni tihle lidé kolem ti důvěřují. Kvůli vám zrazuji svého muže – ale není mi to zatěžko, protože ho nenávidím – a nezatížím své svědomí tím, že bych kryla zločin.“

Zadíval se na ni pochybovačně. „Kdybych jen věděl,“ zamumlal pomalu, „jestli skutečně nějaké svědomí máte.“

Podivně se na něj usmála.

Pak sklouzla ze sedla. Opřela mu paže o holeně a pohlédla na něj. V přiléhavém jezdeckém kostýmu vynikaly všechny přednosti její postavy.

„Seskoč z koně, Jime – a potom ti povím, jak můžeš vyhrát.“

Zaváhal a řekl: „Nejsem si jist, jestli mám tu tvoji zradu přijmout.“

„Musíš ji přijmout. Jinak jste ztraceni. Ach, Jefferson vás nepřepadne. Má mnohem lepší plán. A když mě nevyslechneš, připravíš o velikou šanci všechny ty lidi tady, kteří ti věří. – Pojď dolů, Jime!“

Pohnul se v sedle. Pak sestoupil a postavil se před ni. Spatřil, jak jí v očích hrají podivné plamínky a ucítil její vůni.“

„Tak co je to?“ zeptal se. „Jo, máš pravdu, že si nemohu dovolit opominout i tu nejmenší šanci. Příliš mnoho lidí už věří tomu, že to zvládneme. Kdyby šlo jen o mne samotného, tak bych tě, Ann, vůbec neposlouchal a poslal tě pryč.“

„Jsi hrdý a silný tělem i duchem,“ řekla s úsměvem a jiskry v jejich očích mu slibovaly mnohé, co by mohl získat, kdyby jen chtěl. Zblízka vypadala ještě svůdnější a podmanivější.

Řekla pevně: „Poslyš, Jime. Banka nemá mnoho peněz, protože pan Frank Dalton všechny peníze investoval a zavřením dolů v Red Cliffu dokonce utrpěl značnou ztrátu. Frank Dalton tedy potřebuje hotovost, protože

lidé, kteří pro tebe pracují a u kterých jsi nakoupil nebo najal takovou spoustu věcí, budou chtít proplatit šeky. Spousta lidí také bude chtít zrušit konta a žádat hotové peníze. Frank Dalton si to všechno dobře propočítal a nechal si poslat z Laramie obrovské množství peněz, aby byl solventní. Mezi jiným bude v tom balíku i celý tvůj majetek. Celkem přes třicet tisíc dolarů. Když Frank Dalton tyhle peníze nedostane, nebude moci vyplatit. A pak vypukne v celém kraji panika. Všichni se vrhnou do banky, aby si vybrali svá konta. A banka zbankrotuje, ačkoliv je naprosto v pořádku. A bez peněz pak budeš i ty. A se stavbou hráze se dál nedostaneš. Je ti to jasné?“

Jim Allard přikývl. Pochopil všechno. Bez peněz tenhle pracovní tábor neudrží. Nemohl by zaplatit najaté vozy a dělníky. A nemohl by ani pořídit další materiál a musel by vrátit parní stroj. Na hrázi se bude pracovat ještě pár měsíců. Bez majetku a bez bankovního úvěru to celé nezvládne. Touto prací zanedbávají osadníci a farmáři i své vlastní majetky. Úroda proto bude velice bídná. Bude muset podporovat i tyto lidi.

Ne, bez peněz by celou věc prohrál.

Když si Jim tohle všechno uvědomil, zeptal se:

„Bill Jefferson tedy chce dát přepadnout ten transport peněz? A zároveň tak vyvinout tlak na lidi, aby si vybrali svá konta v bance ? Chce banku zruinovat, aby nám ten plán nevyšel? Ann, odkud to všechno víš?“

„Špehovala jsem,“ řekla stroze. „Bill Jefferson měl návštěvu. Byl to Roberts – pokladník a pravá ruka Franka Dal-tona. Roberts Jeffersonovi vyprávěl o transportu peněz i o tom, že Dalton nemá dost hotovosti, protože nebyl připraven na větší výplaty hotových peněz. Zaslechla jsem to, když jsem stála za dveřmi. Ještě tu noc si nechal k sobě zavolat Dicka McCreu. Ten má spolu s dalšími dvěma chlapy zastavit v nejbližších dnech

poštovní dostavník. Asi se to stane v malé staničce Silver Springs. A Roberts dnes v noci chce ukrást z trezoru banky všechnu hotovost a zmizet. Dalton tomu darebákovi věří bohužel až příliš – a to je háček na celé té věci. Takže teď víš všechno, Jime. Včera jsem utíkala po svých do města celou noc – kdybych se totiž pokusila vzít si koně z ohrady, Jeffersonovy stráže by mě slyšely. Utekla jsem jen proto, abych vám podala tuhle zprávu. Ve městě jsem si pak najala koně. Jime, Bill Jefferson mě možná už nechal hledat. A možná ho už i napadlo, že o tom všem vím. Bude se o tom chtít přesvědčit. Proto mě nechá hledat a chytnout. A kdyby mě jeho lidi dostali a přivedli k němu, bude mě mlátit tak dlouho, až to nevydržím a všechno mu řeknu. A pak se jistě zařídí jinak. Ale já se nebojím, Jime. Udělala jsem to všechno pro tebe. Protože tě miluji – a Jeffersona nenávidím. Jime, chci ti to dát pocítit i jinak!“ Náhle si stoupla na špičky, vrhla se mu kolem krku a prudce ho políbila.

Strhnul jí paže ze svých ramen. Bezděky otočil hlavu a zadíval se k táboru. Spatřil tam Hester Laneovou, jak se od kotle užasle dívá k nim.

A pak Hester sklonila hlavu a dále míchala polévku.

Obrátil se k Ann Jeffersonové.

„Ty liško,“ řekl zlostně, „můžeš u nás zůstat. Řeknu chlapům, aby tě chránili, kdyby se tu náhodou objevili Jeffersonovi lidé. A jsem ti taky vděčný, žes nás varovala. Ale takhle mě už nikdy nepřepadej. Mezi námi nebude opravdu nic, Ann. Svoji budoucí ženu si představuju jinak. Nemusíš se tedy dál namáhat a…“

„Takže Hester Laneová tě už má pevně v hrsti,“ vyrazila chraptivě.

Přistoupila ke koni a svižně se vyhoupla do sedla.

„Ale já budu bojovat o tebe, Jime Allarde. Jsem krásnější než Hester. Můžu ti dát víc než ona. A nemám

ještě syna. Pojď, Jime jedeme k nim.“

Vyrazila. Dohnal ji teprve až byla u vařících žen a seskočila ze sedla a nahlas a klidně pronesla:

„Mnohé z vás mě možná nemají rády. Ale patřím teď k vám, protože jsem zradila svého muže, abych vás zachránila. Jime Allarde, řekněte jim všem, že jsem vám dopomohla k úžasné šanci a že tedy mám právo zůstat u vás.“

Vyzývavě se na něj zadívala.

Pohlédl k Hester, která mlčky a klidně opětovala jeho pohled.

„Jo,“ řekl neochotně, „udělala pro nás hrozně moc. A nemůžeme si dovolit ji odmítnout. Musel jsem její pomoc přijmout. Teď má na naši ochranu plné právo. Zapomeňte na všechno, co bylo kdysi a vemte ji mezi sebe. Až jí tady nebude hrozit nebezpečí, určitě z tohohle kraje odejde.“

Obrátil svého koně a odjel na stavbu.

Tam právě dorazila dvě spřežení s vozy naloženými kamením a kmeny. Ken Ketshum a Chuck Summer, kteří vozy doprovázeli, mu vyšli vstříc.

„Všecko jde jako po másle!“ volal Chuck celý rozesmátý. „A když se tak podíváte, jak maká Pat O'Brien a jeho lidi, musíte uznat, že Irové jsou přece jenom pasáci. Tahle parta jsou totiž samí Irové, vy nemotorové z Texasu.“

Ken Ketshum neřekl vůbec nic. Za registroval totiž vážnou tvář Jima Allarda.

Jim seskočil ze sedla.

„Musíte být ještě do setmění ve městě a pomoct šerifovi zadržet zloděje. Je to Roberts. Zneškodněte ho tak, aby o tom ve městě nikdo nevěděl. Ať ho šerif nepozorovaně zavře do vězení. Já sám se budu snažit zabránit přepadení poštovního dostavníku a asi přivezu do města nějaké

zajatce. A zesilte noční hlídky tady v táboře.“

„Pfíííí, to tedy máme co dělat,“ zasmál se Ken Ketshum.

„Jo, řekneme to Patu O'Brienovi a jeho chlapům,“ řekl Jim stroze a odešel.

Odešli s ním.

* * *

Když přišla noc a přikryla vše svým temným pláštěm, opustili Jim Allard s Kenem Ketshumem a Chuckem Sum-merem veliký tábor. Museli vyčkat až do příchodu tmy, protože se dalo předpokládat, že Bill Jefferson nechal sledovat tábor i práce na hrázi některým ze svých špehů. Jefferson už touto dobou také možná věděl, že je jeho žena u jeho protivníků.

To byl hlavní zádrhel celé věci, protože kdyby Jeífersona napadlo, že Ann vyslechla rozhovor mezi ním a Roberstem a pak i s Dickern McCreou, jistě by své plány změnil – pokud by to bylo ještě možné.

Tři muži jeli mlčky. Velikým obloukem se vyhnuli jezdeckým stezkám i vozovým cestám.

Když se pak přiblížili k městu, zastavili se.

Jim Allard řekl; „Takže to zvládněte, pánové. Vplížíte se do města hezky pěšky a zajděte za bankéřem. Pak už vás určitě napadne, jak by bylo možné nenápadně Robertse zneškodnit. Och, Keně, s tímhle upovídaným Irem po boku to určitě nějak dopadne.“

Ken Ketshum se ihned rozchechtal.

„Určitě,“ zakuckával se smíchem, „co by byli dva chudáci Texasani bez báječných Irů?“

„Jenom si ze mě utahujte! Jenom se smějte!“ rozčiloval se Chuck Summer. „Ale stejně je to šílenství chtít zabránit úplně sám přepadení dostavníku. Myslíš, že si s sebou McCrea vzal jenom nějaké holobrádky? Ten bude mít s

sebou dva tři pěkné tygry!“

Jim Allard se zasmál a ve tmě zazářily jeho bílé zuby.

„Milerád bych do toho šel s vámi. Ale během mé nepřítomnosti se musíte postarat o to, aby všechno běželo dál, a aby byl odražen jakýkoliv útok. Nezapomínejte, že Bill Jefferson zatím pořád ještě dřepí na svém ranči a má k dispozici pořádnou sílu lidí. Kdyby se předčasně dozvěděl, že byl Roberts zajat a možná promluvil – a kdyby se dozvěděl, nebo si spočítá, že jdu po McCreovi, no to pak bude určitě vzteky bez sebe. Pak budete muset zůstat u našich přátel a pomocníků. Je těžké říct předem, co Jefferson udělá, jestli ztratí vzteky rozvahu a nechá nasednout ty svoje divochy do sedel. Může udělat leccos – zapálit osady a ranče. Může vás napadnout, zničit tábor a nahnat našim pomocníkům ohromný strach. Na takový útok se musíte připravit. S pomocí Pata O' Briena byste to všechno mohli zvládnout. Až tedy bez rozruchu zajistíte Robertse a předvedete ho šerifovi, hned se vydejte zpátky do tábora. A nic nezkazte!“

Jim obrátil koně stranou a odjel.

Oba muži za ním hleděli tak dlouho, dokud se neztratil v temné noci.

Jim Allard si nechal cestu popsat velice důkladně. I v noci tady bylo několik orientačních bodů, podle nichž se mohl řídit. Poté, co objel město, dostal se na poštovní cestu do Laramie. Stanice Silver Springs, kde dostavník měnil koně, ležela odtud více než třicet mil. To bude pěkně dlouhá cesta. Protože ale Jim věděl, že Dick McCrea a jeho kumpáni možná už v Silver Springs jsou, jel po poštovní cestě celkem bezstarostně. Zanechal za sebou i pastvinu ranče U dvou měsíců a cítil se teď mnohem bezpečněji.

Myslel na souboj, který je teď před ním.

A myslel také na všechno, co tady po něm zůstává.

Na velikou úlohu, kterou v tomto kraji převzal. Na stavbu hráze. Na odpovědnost za spoustu rodin, kterou na sebe vzal. Na všechny ty lidí, kteří mu důvěřují a spoléhají na to, že je dovede do lepších časů.

Myslel i na Hester Laneovou -— a opět jasně pocítil, že ji miluje. Byla jiná než Ann Jeffersonová. Jednodušší, upřímnější, stálejší. Jel po poštovní cestě. Byla stále kamenitější a vinula se stále užšími údolími předhůří Medicine Bow.

A Jim Allard jel dál. Občas ho přemohla únava. V posledních dnech' byl neustále v jednom kole a měl příliš málo spánku. Občas zastavil, zaposlouchal se, zapálil si cigaretu. Pak přinutil svého koně do cvalu, který je oba zase trochu probral.

A tak se blížil zas k čemusi neznámému, dobrodružnému, nebezpečnému.

A když jeho hřebec občas odfrknul, když podkova tu a tam zazvonila o kámen a zavrzalo sedlo, nu pak to znělo skutečně jako kdyby tudy projížděl neobyčejný člověk – muž, který jde neomylně svou cestou, který se nenechá ničím zastavit a při každém odporu je ještě tvrdší.

* * *

Bill Jefferson tou dobou pobíhal ve svém domě na ranči jako lev v kleci a myslel na svou ženu. Zvažoval všechny možnosti – ale vždy skončil u toho, že mu zřejmě prostě utekla, protože on se už zase drží na nohou a bála se, že by mohl splnit své hrozby, že ji zbije a vyžene.

Ale stále více v něm hlodala pochybnost, že mohla leccos vyslechnout a někde je vyzradit. Všimnul si Annina zmizení až odpoledne a až do té doby si myslel, že se jen zavřela u sebe v pokoji. Ale teď najisto věděl, že je pryč – a odešla pěšky. Okamžitě vyslal dva muže a čekal na

zprávy.

O chvíli později zaduněly na dvoře podkovy. Jeden z jeho jezdců přijel a hlásil:

„Šéfe, vaše žena si najala ve veřejné stáji ve městě koně a je teď v pracovním táboře, který postavil Jim Allard. Ike Mitsh, který tábor i stavbu sleduje z kopce silným dalekohledem, viděl, jak si vaše žena a Jim Allard padli kolem krku, jak se líbali. Je u něj."

„Ven!" zařval Bill Jefferson a když jezdec zmizel, vzal ze skříně láhev a nalil si velikou sklenici whisky. Obrátil ji do sebe, jako by to byla voda. Pak se otřásl a začal nadávat:

„Ta coura! Vždycky se vrhne kolem krku chlapovi, o kterém si myslí, že je silnější a schopnější než všichni ostatní. Ale já ještě tomuhle kraji ukážu, kdo je tady nejsilnější a nejchytřejší. Jenom počkej, Jime Allarde. Až ti dojdou peníze, zůstaneš brzo sám. A potom tě vyženu. I Hester potom pozná, co jsem za chlapa a že takovým zůstanu až do konce života."

Posadil se ke stolu a pil dál.

Ačkoliv už Ann nemiloval, hnětlo ho, že ho opustila. Dotklo se to jeho ješitnosti a sebedůvěry. Ale teď byla ukolébána i jeho nedůvěra. Už si nepřipouštěl myšlenku, že by Ann mohla něco zaslechnout a vyzradit. Byl přesvědčen, že mu utekla jen proto, aby se pověsila kolem krku Jimu Allardovi. Vzpomněl si, že byla přitom, když ho Allard zmlátil. A tak zůstala u něj. Představoval si, co všechno se mohlo stát, protože ji znal a z vlastní zkušenosti věděl, jak dokázala mužům poplést hlavu.

Náhle divoce zaklel a mrštil sklenicí a láhví o stěnu. „Zatraceně," zasípal, „i toho Toma Lanea obě ty ženské milovaly – a Hester ho dostala. A teď přitáhl Allard a obě jsou do něj zase paf. Ale ten nedostane žádnou!"

Jim Allard zatím jel nocí nerušené dál. Když se začalo rozednívat, vyjel z kaňonu a pohlédl dolů na dlouhé údolí.

Neviděl však toho příliš, protože hvězdy už pomalu dohasínaly a z údolí začaly stoupat mlhy. Věděl však, že je u cíle.

Sjel z cesty a dostal se na terasu pokrytou skalami a stromy. Pokud byl popis, který mu dal Ken Ketshum správný, měl by za denního světla z terasy dohlédnout na stanici a bylo možné ji odtud pozorovat.

Nechal koně stát mezi výběžky skal. Opatrně prozkoumával terasu, protože už teď musel pořád počítat s tím, že tady někde může natrefit na Dicka McCreu.

Ale tady na terase nebyl nikdo. Odsedlal koně, pojedl něco ze zásob a na dvě hodinky se zabalil do přikrývek. Když vstal, svítilo už slunce. Z brašny sedla vzal dalekohled a vydal se k okraji terasy. Když pořádně zaostřil, viděl docela blizoučko tři budovy stanic před sebou.

V ohradách se pohybovali koně. Z komína hlavní budovy se kouřilo. Jakýsi muž vyšel ze stodoly a nesl k ohradě náruč sena.

Jim Allard si prohlížel celé údolí. Bylo možná pět mílí dlouhé a sotva míli široké. Všude byly jako ostrůvky rozesety veliké akácie. Poštovní cesta se klikatila údolím a po malém dřevěném můstku se dostala za potůček, jehož pramen vyvěral mezi skalami za stanicí. Byl to dost silný pramen. Jim viděl ze svého vyvýšeného stanoviště stříbřitou zpěněnou vodu.

Říčka mizela na druhé straně údolí mezi jinými skalami – spolkla ji asi opět zem – a tekla dál stejně jako předtím pod povrchem. Na denní světlo se tedy dostala jenom na onu šířku údolí.

Bylo to výborné místo pro stanici linky dostavníku. Byla tady voda a okolní louky vydaly jistě dost sena, aby vydrželo až do příští sklizně.

Jim Allard věděl, že brzy musí dorazit poštovní

dostavník. Vlastně už měl zpoždění, protože do Yellow Hill přijížděl vždy kolem poledne.

Po Dicku McCreovi nebylo ani stopy – a přece tady někde musel být se svými kumpány na blízku. Jim by moc rád sjel dolů ke stanici, ale neodvažoval se, protože musel počítat s tím, že McCrea a jeho lidé sledují stanici z nějakého výhodného stanoviště stejně bedlivě jako on. Okamžitě by ho poznali.

A pak spatřil na opačném konci údolí, jak se z rokliny vynořil kymácející se dostavník. Táhlo se za ním mračno prachu, které se ovšem zmenšovalo tím víc, čím dál se do údolí dostavník blížil.

Jim Allard vyčkával a neklid mu drásal nervy. Zmocnila se ho nedůvěra, jestli snad Ann Jeffersonová přece jen nelhala a nenechala ho vjet do léčky.

Možná už také v kočáře vůbec žádné peníze nejsou. A možná dostavník vůbec neměl být přepaden. Možná čeká Dick McCrea a jeho lidé na něj. Možná jej už dokonce obklíčili a on teď sedí v pasti.

Tyto myšlenky mu táhly hlavou. Zneklidněl a otočil se. Ale byl na terase sám. A pak tady přece byl jeho kůň, který by hned začal odfrkovat, kdyby se blížil kdokoliv cizí. Tohoto ošklivého hřebce vychovali Indiáni. Svého jezdce by jistě varoval.

Jim Allard se zase věnoval dostavníku. Ten už byl teď podstatně blíž. Na vysokém kozlíku seděli dva muži: vozka a muž se zbraní.

Jimu Allardovi ztvrdly koutky úst.

Teď už si byl jist.

Tenhle transport veze peníze. Viděl takové kočáry často odjíždět z Laramie – do všech směrů. A věděl, že ozbrojený muž sedí na kozlíku vedle vozky jen tehdy, je-li v kočáře nějaký cenný náklad.

„To je ale hloupost," zavrčel pro sebe.

Tím na sebe upozorňují každého banditu. To už si můžou rovnou dát na kočár ceduli s nápisem: POZOR! VEZEME PENÍZE!

Pozoroval údolí a svahy a výběžky lesa. Ale po Dicku McCreovi a jeho průvodcích nebylo stále ani památky. Vyčkával s onou nekonečnou trpělivostí člověka, který často takto číhal na divokou. Potlačil v sobě jakýkoliv neklid a pochybnosti.

Trvalo ještě pořádnou chvíli, než dostavník dorazil ke stanici. Viděl teď docela zřetelně znavené a zaprášené upocené koně. I tváře mužů dokázal dalekohledem rozeznat.

Z dostavníku se vysoukali dva cestující. Jedním byl obtloustlý muž a druhého znal Jim od vidění z Laramie, kde žil nějakou dobu na ranči svého přítele. Tento cestující byl jedním z oněch pochybných profesionálních hráčů, kteří táhnou od města k městu, pronajímají si po hospodách stoly a odvádějí pak z her majitelům část ze svých zisků. Záleží na jejich šikovnosti nebo na štěstí v kartách, zda jsou hostinští se svými podíly spokojeni.

Takovým hráčem je tedy onen druhý cestující. Jim si vzpomněl, že tohoto muže jednou našel zbitého v jakési boční uličce a že ho dopravil k lékaři.

Ze dvora stanice přivedli dva muži čerstvé šestispřeží. Při výměně koní jim pomáhal vozka a ozbrojený muž odešel do domu.

Jim opět prohledával dalekohledem okolí.

A vtom náhle spatřil Dicka McCreu a jeho dva kumpány. Vyjeli z lesíka ani ne sto yardů vzdáleného od stanice. Měli přes obličeje uvázané šátky a rychle zmizeli Jimovi ze zorného pole, protože se teď dostali za dům.

Jim zaklel. On sám byl asi šestkrát tak daleko. Než by se ke stanici dostal, bylo by po všem. Ti chlapi se v lesíku skryli náramně dobře. A jsou už teď u stanice příliš

blízko, než aby měl Jim dost času zasáhnout.

Zůstal tedy stát bez hnutí na svém stanovišti a díval se dalekohledem.

A pak je zahlédl, jak se zpoza domu blíží k přední straně budovy.

Dick McCrea – poznal ho podle mohutné postavy – přidržel mužům u koní pod nosem revolver. A oba ostatní chlapi rázně vtrhli do domu.

Jim zaslechl z domu jediný výstřel.

Pak bylo ticho. A za chvíli vyšel průvodce a oba cestující s rukama nad hlavou.

Jim si oddechl. „To šlo hladce." Byl rád, že tam dole netekla krev. Přistoupil ke svému koni a osedlal jej. Nasedl a zajel ještě jednou k okraji terasy.

Muži teď stáli všichni se vzpaženýma rukama u zdi domu. Jeden z banditů je hlídal s nataženým koltem. Druhý lotr se vyšplhal na kozlík a otevřel zásuvku pod ním. Vytáhl z ní dva plátěné pytle a plechovou bedničku a hodil je na zem.

Dick McCrea mezitím odvázal všechny koně a odháněl je pryč. Zmizel směrem k ohradě, aby i odtamtud vyhnal těch pár koní, co v ní zbylo.

Muž na kozlíku seskočil dolů a poklekl k plechové skříňce.

Jim už viděl dost. Sjel z terasy, brzy se dostal na poštovní stezku a popohnal svého koně.

Po chvíli se cesta zatočila a pak měl zase dobrý výhled na stanici. Když se přiblížil asi na tři sta metrů, objevil se za rohem budovy McCrea a poznal ho. Cosi zavolal na své lidi.

Muž, který mezitím vypáčil skříňku, rychle nasedl. McCrea a on teď nadskakovali v sedlech svých koní a jeli Jimovi vstříc.

Třetí muž stále ještě hlídal zajatce.

Jim zmírnil trysk na mírný cval a vytáhl kolt. Když byl od něj Dick McCrea a druhý bandita asi jen padesát yardů, zastavil se. Díval se do ústí dvou hlavní a slyšel třesknout výstřely.

Pak zvedl kolt on a přesně zamířil.

Zasáhl McCreova koně, protože se zvíře vzepjalo, jezdec strhl uzdu. McCrea spadl ze sedla a koulel se po zemi. Jim teď zamířil na druhého muže, který se vydal doleva, aby k němu nemusel blíž. Muž přitom střílel, ale Jim ani jednu kulku neslyšel zahvízdat. Dal si na čas a muže zasáhl přesně.

Ohlédl se po McCreovi a viděl blýskavé ústí koltu. Kulka prolétla Jimovi těsně vedle kolena a zaryla se do boku jeho koně. Jim spadl – a to velice nešťastně, takže byl napůl omámený. Tři čtyři vteřiny nehnutě ležel, než se mu podařilo opět vstát. Zbraň mu vypadla. Sáhl po ní a vstal. Viděl, jak McCrea utíká ke koni, jehož jezdce Jim právě sestřelil ze sedla. Muž ještě visel jednou nohou ve třmeni a kůň jej vlekl několik yardů až k porostu u cesty. Tam se tělo jaksi z třmene vyvléklo.

A za koněm utíkal McCrea. Jim mu mířil na nohy – a zaslechl, jak McCrea poděšeně vykřikl. Pak zakopl, napřáhl ruce, ztratil při tom kolt a běžel pak vrávoravě přikrčeně dál. Vzdálenost byla na střelbu na pohyblivý cíl příliš veliká, snad padesát yardů.

Jim znova vystřelil, ale věděl, že to je poslední kulka, kterou v koltu měl.

McCrea zařval a v běhu se vrhnul napravo. Spadl a válel se po zemi, pak zase vyskočil a dostal se až ke koni.

Tam, kde měl předtím ucho, byla teď krvavá skvrna. Jim viděl, jak banditovi stéká krev po krku za košili. Zahromoval. Poslední kulkou odstřelil McCreovi jen kousek ucha. A teď musí znova nabíjet. Udělal to rychle a zase se rozběhl za McCreou, který se už už vyšvihl do sedla.

Jim vložil do zásobníku tři patrony, zacvakl bubínek a když namířil kolt na McCreu, strhl už bandita koně a dával se na útěk.

Jim za ním vypálil dvě kulky – ale už ho nezasáhl.

Za sebou zaslechl ránu. Otočil se a spatřil, jak se muži vrhli na banditu a povalili ho k zemi. Jen hráč zůstal stát u zdi a pohrával si se svou pistolí.

Jim se ještě podíval za prchajícím McCreou a pak“ se vydal k domu.

„Čekal jsem jen na vhodnou chvilku,“ řekl mu hráč. „Měl jsem tuhle věcičku v rukávu. No a když se tenhle chlápek podíval po vás, vytáhl jsem ji.“

Jim přikývl a podíval se pak na muže, kteří se vrhli na banditu. Krvácel z ramene. Odzbrojili ho a on zůstal ležet na zemi.

„Jeho i peníze zavezte do Yellow Hill,“ řekl kočímu a přistoupil k poskakujícímu banditovu koni. Vyhoupl se do sedla a vyrazil za McCreou.

Muži hleděli za ním.

„To byl přece ...“ vydechl kočí a zalapal po dechu.

„Jo, to byl Jim A. Allard,“ řekl hráč mírně. „Takže teď pochytáme koně a splníme jeho pokyny. Nechtěl bych teď být v kůži toho darebáka, kterého se vydal pronásledovat. Dejte na mě, v Yellow Hill se dozvíme, že toho chlapa dostal. Tak do toho, vážení, začneme!“

Bylo už poledne, když McCrea dorazil do ranče U dvou měsíců a se sténáním se sesunul ze sedla.

Bill Jefferson stál na verandě a hleděl na něj.

Na protější straně u baráku se potloukalo na dva tucty chlapů – část Jeffersonových lidí. Držel je tady v pohotovosti.

A kvůli těmto mužům, kteří zvědavě očumovali, Bill Jefferson tady venku nepropuknul ve vztek.

Jenom zabručel: „Pojď sem, Dicku!“ A sám vešel

dovnitř. Na jeho pohybech je vidět, že už je na tom fyzicky docela dobře.

Očekával McCreu v hale.

Předák se vrhnul ke stolu, chmatl po láhvi a svalil se do pohodlného křesla.

Bill Jefferson spatřil na McCreově hlavě zaschlou krev a vztekle zavrčel:

„Kdo ti odstřelil ucho? A proč ...“

„Jim A. Allard!“ zasípal McCrea. „Objevil se tam, když jsme vytahovali peníze z dostavníku. Zastřelil Leftyho. Reeceho asi taky dostal. Potom jel několik mil i za mnou, ale já měl lepšího koně. Nemohl mě dohnat. Teprve až jsme se dostali na hranici našich pozemků a přišlo mi na pomoc několik našich hochů, kteří po něm začali pálit, odjel. Chlapci se vydali za ním, ale viděl jsem, že mají strach přiblížit se mu na dostřel. Šéfe, nepovedlo se to. Jim Allard o tom asi věděl a ...“

„Takže nás Ann přece jen špehovala a všechno mu vyzvonila,“ vykřikl Jefferson. Přistoupil ke dveřím a z háku na šaty vzal klobouk a pás se zbraní. Ustrojil se a když se podíval na svého předáka, měl oči plné divokého vzteku. Pomalu se nadechl a pak nepřirozeně mírně pronesl:

„Vstávej, Dicku! Odpočineš si potom. Ovaž si hlavu kusem plátna a vyžeň chlapy do sedel. Ať si vezmou pušky a kuchař ať vydá munici. Pošlete taky pro všechny kluky, co jsou na pastvinách a na hraničních hlídkách. Sejdeme se na ranči Bucka Holmese, který teď patří Allardovi. S tím rančem začneme. Jde se, Dicku. Teď se bude bojovat. A i kdyby mě měl volat k pořádku sám guvernér, teď se strhne bitva. Nesnesu, aby se tady ten Allard tak napařoval. Než se vzdám, chci ho vidět mrtvého. I kdyby mělo jít k čertu všechno, co-jsem tady udělal. Slyšel jsi, člověče! Chci toho Allarda zlikvidovat – a ještě něco: Och,

Ann, ty zrádkyně! A Hester ... Hester, ty už žádného dalšího Toma Lanea nedostaneš!“

Vyšel ven. Dick McCrea sebral všechny síly. Byl poslušný jako pes. Přestože byl unavený a hrozně ho bolela hlava, poslechl. Prošel kolem Billa Jeffersona a rázoval přes dvůr. Přitom jen štěkal strohé rozkazy.

Celý ranč ožil,

O dvě hodiny později – když už se slunce sklánělo k západu – vypálili Jimův ranč a pokračovali dál na Panesův ranč. Odtud zamířili k Moralesům a k Fisherům a pak k Hickberrymu a k Wilsonovým.

Všude našli opuštěná stavení, protože všechny rodiny žily v táboře u stavby hráze. Nikde nenarazili na odpor a všude založili požár. Pobili pár zbylých kusů dobytka a jeli dál. Bill Jefferson je vedl s tichým vztekem. Neříkal toho mnoho, ale když se v nadcházející noci rozhořely plameny a vrhaly bizarní stíny do krajiny, tehdy to i v Jeffersonových očích podivně zazářilo.

Pak se vydali směrem k hrázi a zastavili se na vrcholku, z něhož mohli přehlédnout celý pracovní tábor. Dole uhasínaly ohně. Byla tma, ale pod nebem plným hvězd mohli rozpoznat vozy sestavené do kruhu, které vytvořily kolem tábora jednolitou hradbu.

Poprvé tehdy zazněl Jeffersonův hlas naplno.

„Tady jsou, chlapi – jsou tam dole za vozy. Schovali se a čekají na nás. A my je pošleme všechny do horoucích pekel. Rozmáčkneme je jako chrousty. A všichni budou litovat, že uvěřili Jimu Allardovi a že si mysleli, že nade mnou může zvítězit. Vyhlašuju prémii tisíc dolarů za skalp Jima Allarda. Jedem, lidi! Do útoku. Do toho!“

Zabodl koni ostruhy do slabin a vydal pronikavý výkřik. Dick McCrea ho následoval. Sjeli ze strmého svahu a dole poznali, že jsou sami, že se k nim nepřidal nikdo z jejich lidí.

Jefferson zaklel a strhl svého koně zpět, obrátil se a zůstal stát na úpatí kopce. Zvolal nahoru k mlčící skupině svých jezdců.

„Hej, co je s vámi? Copak se vám nechce? Kčertu, zač vás vlastně, parchanti, platím? Máte strach se bít? No, každý z vás dostane tučnou odměnu, až bude po všem. Tak vpřed. Chci ten tábor srovnat se zemí!“ Obrátil svého koně směrem k táboru – a pár vteřin vyčkával. Ale nevydal se za ním žádný z jeho jezdců – všichni čekali bez hnutí nahoře na kopci.

Pak zaslechl, jak jeden muž říká:

„Zbláznil se, chlapi. Neudělám už pro něj ani krok. Och, vždycky jsem byl tvrďas, ale tam dole, v tom táboře, jsou i ženské a děti. A já nejsem Indián, co jde jenom po skalpech. Tady končím. To už je trochu moc. Za pár dní sem na nás přitáhnou vojáci. Chlapi, šéf se pomátl. Tohle je už příliš. A já nejsem blázen!“

Nahoře nastal mezi jezdci rozruch. Několik z nich zřejmě obrátilo koně a odjíždělo pryč.

Bill Jefferson dole zakřípal zuby a zařval:

„Vy bídáci! A to si říkáte bojovníci? A já vám zaplatil. A vy se teď chcete zdejchnout? Teď, když máte poprvé skutečně ukázat, co umíte? A zrovna teď zklamete! Och, já už vás sem naženu s bouchačkou! Braddocku, pojď sem dolů a řekni mi to ještě jednou do očí. Jenom pojď, ty zatracený zbabělce, a …“

„To není zbabělost, Jeffersone,“ přerušil ho hlas onoho muže ostře. „To, co zamýšlíš, je prostě šílenství a moc na to, abych se k tomu mohl přidat. To už není boj o pastviny. Tobě jde o docela normální válku. A já nechci, aby mě kvůli tomu jednou vyhnali z téhle země. A taky nechci střílet na ženy a děti, které jsou tam v táboře. Och, Jeffersone, už jsme pro tebe udělali tolik špinavé práce. Mlátili jsme a ponižovali lidi. Nastolili jsme teror, aby tví

sousedé dostali strach a nechali ti svoje pozemky. Ale teď už chceš zajít příliš daleko a chceš opravdovou bitvu – jenom proto, že ses zbláznil. Já končím, jedu pryč!“

„Zůstaneš tady!“ zařval Jefferson, vytáhl kolt a vystřelil.

Viděl ve světle hvězd, jak se muž v sedle převrátil – ale pak zahlédl více než tucet záblesků hlavní. Braddockovi přátelé vytáhli zbraně a vystřelili. Billa Jeffersona zasáhlo mnoho kulek, ale stačil ještě dvakrát vystřelit. A Dick McCrea po jeho boku vystřelil rovněž.

Až nakonec oba padli mrtví ze sedel.

Jezdci nahoře na kopci uklidnili své koně a stáli chvíli mlčky a bez hnutí.

Pak čísi hlas pronesl chraptivě:

„Nenávist a vztek, že ho Jim Allard pokaždé dostal, mu opravdu pomátly rozum. Ne, už jsme za ním nemohli jít dál. Jsme sice tvrdí chlapi, ale všechno má svoje meze. Já jedu na ranč a balím. Co je s Braddockem?“

„Má to za sebou,“ řekl čísi hlas u země a muž se zase vyšvihnul na koně.

„Braddock zemřel, abychom se nevydali špatnou cestou,“ řekl opět první muž a obrátil koně.

Všichni ho následovali.

Za chvíli zanikly zvuky kopyt v tichu noci.

Bill Jefferson a jeho předák leželi mrtví pod oblohou plnou hvězd. Jejich lidé se za nimi na tuhle ďábelskou pouť nevydali. I na tak ostřílené chlapy to už bylo příliš – protože jejich šéf přišel o rozum. Ano, nebyl už při smyslech.

O deset minut později sem přišlo několik mužů z tábora. Když zjistili, že lidé z ranče U dvou měsíců odjeli a zanechali tady jen mrtvé, rozsvítili lampy.

Jim Allard, Ken Ketshum, Chuck Summer a Pat O'Brien poklekli u Jeffersonova těla. Ve světle luceren se na sebe udiveně dívali. Nedokázali to pochopit.

Pak ale Jim Allard váhavě řekl: „Chtěl od svých lidí asi už příliš – a – a oni za ním nešli. Vždycky jsem tušil, že to tak skončí. Proto jsem chtěl, abychom měli v táboře všechny rodiny pohromadě. Vyhořelé domy můžeme postavit znovu. Jsme přece společenství, které drží pospolu a navzájem si pomáhá."

Když zmlkl, vystoupila z kruhu lidí, který se vytvořil, žena. Byla to Ann Jeffersonová.

„Jsem jeho dědičkou," řekla. „Jsem bohatá! Rozdělím ranč U dvou měsíců na parcely a prodám je. Prodám i dobytek. A z výtěžku uhradím škody, které způsobil. Do zimy budete, lidi, bydlet v pořádných domech. A jestli se Bill Jefferson bude moci dívat z pekla, pak bude mít na mne úžasný vztek."

Odešla.

Když ušla několik kroků, přistoupil k ní Jim a obrátil ji k sobě. „To je od tebe pěkné, Ann," řekl mírně. „Nikdy bych to do tebe nebyl řekl."

„Ale do Hester Laneové ano, že?" zeptala se mírně.

„Jo," odpověděl váhavě.

Přikývla.

„To je to," řekla, „proto jsem nikdy nemohla dostat takového muže, jako byl Tom Lane nebo ty – ale jen takového Billa Jeffersona. Všichni muži mě považovali za vypočítavou a egoistickou – a já taková i byla. Ale teď bych chtěla udělat něco, co by udělala i Hester Laneová. Se zbytkem peněz potom odjedu pryč, abych se někde poohlédla po muži. Teď, když už dokážu myslet i na druhé, snad najdu muže, který na mně bude milovat snad nejen můj zevnějšek, ale vycítí, že dokážu být i vnitřně dobrá a že se dovedu lecčehos zříct. Hodně štěstí, Jime. Nechám na tebe u notáře přepsat všechna práva, abys jako můj zástupce mohl všechny odškodnit. A jestli z prodeje ranče U dvou měsíců a jeho dobytka zbudou pak

ještě nějaké dolary, tak mi je pošli na adresu, kterou ti dám vědět. Možná si totiž v nějakém velkém městě zřídím obchod. Hodně štěstí, Jime – s Hester! Je opravdu lepší než já. Proto tehdy dostala Toma za muže. A malý Tommy potřebuje otce. Muším často myslet na to, že Tommy mohl být mým synem, kdyby si Tom vzal mě. Hodně štěstí, Jime."

Postavila se na špičky a políbila ho na tvář. Pak odešla.

A když zmizela, vystoupila ze tmy Hester Laneová a položila mu ruku na paži.

„Všechno jsem slyšela – byla jsem tady blízko a stála jsem jako u vytržení. Mám ji ráda – a to nejen proto, že mi tě přenechala. I kvůli tomu, co řekla o Tommym. Tommy opravdu potřebuje tátu."

„Budeš to chtít se mnou zkusit?" zeptal se něžně a objal ji.

KONEC

G.F.UNGER - **MUŽ Z TEXASU**

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/75 09 49
ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka: Ivana Fabišiková
Technický redaktor: Stanislav Kašparec
Překlad: Pavel Sychra
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach

(Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č. j. 179/92, ze dne 17. 1. 1992)